CIA CONTRAATACĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

CIA contraatacă

ISBN: 973 – 9138 – 23 – 3

Gérard de Villiers,
Le Cartel de Sébastopol
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1996

Gérard de Villiers

SAS

CIA contraatacă

În românește de
Nicolae Constantinescu

1996

Capitolul I

– Ai tot ce-ți trebuie?

În vocea joasă și aspră a lui Vladimir Sevșenko stăruia tot timpul agresivitatea. Chiar și fără un motiv aparent. Dieter Weizman îi răspunse însă cu o voce călduroasă, sonoră. plină de încredere.

– Bineînțeles! *Kein Problem.* Doar mă cunoașteți!

– Atunci, ne vedem mai târziu, așa cum am stabilit.

Îi închise fără să-i lase lui Dieter Weizman timp să-i spună „la revedere". Acesta se ridică în picioare și se duse la fereastra care dădea spre parcul palatului *Schwarzenberg*, lăsându-și privirea să rătăcească peste peluzele acoperite de zăpadă și statuile adăpostite în timpul iernii în niște gherete ciudate din pânză. Te-ai fi crezut în plin câmp. Totuși. palatul-hotel *Schwarzenberg* se afla în centrul Vienei, la o aruncătură de băț de Kärntner Ring!

De obicei, contemplarea acelui parc îl umplea pe Dieter de satisfacție. De când se instalase la o fermă unde creștea cai, lângă Droserdorf, un sătuc situat la vreo sută de kilometri de Viena. de-a lungul frontierei cu Cehia, începuse să-i fie groază de oraș. Totuși. născut la Viena în urmă cu cincizeci și trei de ani, Dieter Weizman era mai mult un „cow-boy de macadam" decât un țăran. Lunga sa carieră de escroc, de falsificator și de informator „multiplu" nu se putuse derula decât la oraș... Câteva popasuri în spatele gratiilor îi provocaseră o pasiune de nestăvilit pentru spațiile mari și pline de verdeață... La *Schwarzenberg* respira în voie! Verdeață oferită pe bani grei,sigur. dar noua sa poziție de om de afaceri internațional îi permitea în sfârșit să trăiască după gustul lui.

Deschise fereastra și respiră profund, umplându-și plămânii cu aer rece, dar menghina din piept nu-și slăbi strânsoarea... În spatele jovialității sale aparente se ascundea deseori o angoasă cumplită. De ani de zile se juca cu focul. Mințind cu obrăznicie, vânzând ce nu-i aparținea, trădându-și clienții fără rușine, cu același zâmbet pe buze și aceeași voce sigură și călduroasă. Activitățile sale erau totdeauna ilegale, deseori necinstite, uneori periculoase. Din păcate, Dieter Weizman nu cunoștea alt mod de a-și câștiga existența. Ca să se relaxeze, Weizman își inventa situații pompoase, însă efemere... Unul dintre foștii lui colegi de sărăcie, mic tipograf din mahalaua vieneză, îi confecționase deja o duzină de identități prestigioase, unele mai false decât altele. Care nu durau decât atât cât ținea o escrocherie.

Adevăratele activități ale lui Dieter Weizman, de la escrocherie la plasarea banilor falși, trecând prin escrocarea băncilor, nu aveau nevoie de „fațadă", ci doar de mult tupeu și imaginație, presărate cu o doză bună de necinste. Timp de ani de zile vegetase în felul acesta până la surpriza divină a războiului civil din Iugoslavia. De atunci binecuvânta zilnic embargoul asupra armelor care permitea unor intermediari ca el să facă în sfârșit avere.

Ca să fie împăcat sufletește, Dieter Weizman adoptase deviza: „Nu armele ucid, ci oamenii". În felul acesta universul său mental era cât se poate de senin...

Încercă să-și concentreze atenția asupra zborului unor păsări care traversau parcul acoperit de zăpadă, dar nu reuși.

Până la momentul întâlnirii trebuia neapărat să-și rezolve problema. Teoretic se și rezolvase. După spusele persoanei în cauză, era vorba de o greșeală inexplicabilă și totul avea să fie lămurit până la ora cinei. Nici măcar n-ar fi trebuit să se deranjeze. Oricare altul, mai puțin lichea decât Dieter Weizman, s-ar fi mulțumit cu această asigurare. Numai că el însuși făcuse atât de des promisiuni cu o voce vibrând de sinceritate, fără nici cea mai mică intenție de a le respecta, încât era suspicios. Avea de-a face cu oameni de teapa lui, mincinoși innăscuți. Borfași fără lege și fără credință a căror vorbă nu valora nici cât o copeică.

Totuși îi era cu neputință să acționeze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. riscând să se expună răzbunării lui Vladimir Sevșenko... La gândul acesta simțea o crispare în stomac. Ucraineanul îi inspira o frică fizică, viscerală. O brută de o sută douăzeci de kilograme, cu fruntea îngustă și un păr negru și abundent, care la început fusese muncitor metalurg. Fosta lui meserie îl învățase să mânuiască cu abilitate aparatul de sudură. Odată, la Kiev, ucraineanul îl arsese mortal pe un intermediar fără scrupule care reținuse un comision. Victima murise după două zile... Nu aveai voie să-l minți pe Vladimir Sevșenko. Dacă clientul lui nu-și respecta cuvântul, el. Dieter Weizman. îi va spune ucraineanului adevărul. Indiferent de consecințe.

Satisfăcut că luase această hotărâre, Weizman luă o ultimă gură de aer proaspăt și închise fereastra. Deodată pulsul îi crescu în mod vertiginos.

Doina Udvar. amanta lui, ieșise din baie. Așezată pe patul imens din dormitorul cu pereții tapisați cu pânză albastră cu flori, având pe ea doar un sutien roșu cu jumătate de cupă, un chilot mic și un portjartier. tânăra femeie tocmai își trăsese pe picior cel de al doilea ciorap gri. cu o grijă copilărească, ținând piciorul întins la patruzeci și cinci de grade. așa cum văzuse în filme. prinzând după aceea ciorapul și netezindu-l pe piele. Cu un an în urmă lucra în magazinul Herrend din Budapesta și nu purta decât colanți groși!

Dieter Weizman făcuse o adevărată pasiune pentru ochii ei mari și albaștri, plini de nevinovăție. părul negru tăiat scurt. fața cu trăsături regulate. corpul de zeiță. cu picioare lungi. și mai ales talia: un metru optzeci. Visul lui absolut. Weizman îi ajungea la umăr. Chiar în aceeași seară cinaseră la *Mathias Pince*. restaurantul cel mai sofisticat din Budapesta. Printre bunătăți și melodii interpretate la vioară. Doina ascultase cu gura căscată poveștile îndrugate de Dieter Weizman. Bărbatul avusese inteligența să n-o ducă în patul lui chiar în seara aceea. Cu instinctul lui de borfaș. Dieter simțise că Doina nu era insensibilă la farmecul lui real. la ochii lui albaștri scăpărători. la inteligența lui subtilă. Deși chelise puțin, statura lui de luptător degaja multă virilitate. Obișnuită cu asprimea

ungurilor și a lumii comuniste. Doina Udvar nu fusese șocată de înfățișarea lui de țăran: haină de piele. ceas mare, fără cravată la gât. pulovere puse unul peste altul. Bărbuța aproape că îi dădea aerul unui intelectual sau al unui pastor.

A doua zi cinaseră la „Hilton" și-i propusese Doinei s-o ia cu el în Austria... Făcuseră dragoste în apartamentul lui de la hotel. după ce băuseră o sticlă de Taittinger. șampanie albă 1988.

La Viena. Doina fusese uluită de palatul *Schwarzenberg*. Uluiala ei fusese și mai mare când noul ei amant îi dăduse un teanc mare de șilingi și o lăsase la intrarea de pe Kärntner Strasse, stradă numai pentru pietoni, plină cu magazine de lux. În aceeași seară apărea cu un nou taior. marca Gianni Versace. la *Korso*. unul dintre restaurantele cele mai elegante din Viena.

Dieter Weizman descoperise după cină că Doina, cu aerul ei angelic, era ispita întruchipată. Îmbrăcată astfel, frumusețea ei îți lua pur și simplu ochii. făcându-i pe toți bărbații prezenți să-și întoarcă capul după ea, iar Dieter Weizman simțise în sinea lui o bucurie imensă. El, un bărbat care nu mai era foarte tânăr, vulgar și prost îmbrăcat, era însoțit de o zeiță.

Din seara aceea nu o mai părăsise, pur și simplu înspăimântat de gândul că i-ar fi putut fi furată...

Doina Udvar înflorise în lux ca o orhidee, căpătând în câteva săptămâni un rafinament uimitor. Niciodată nu făcea o remarcă deplasată, niciodată nu se minuna prea mult, totdeauna era puțin distantă, plină de distincție. și totuși onctuoasă ca o frișcă de îndată ce Dieter Weizman își strecura degetele sub satinul care îi acoperea pielea. Dându-și seama că e privită. tânăra femeie își ridică ochii spre el și își termină de agățat ciorapul.

– Suntem în întârziere? întrebă ea cu o voce calmă. prefăcându-se că nu-și dă seama de privirea strălucitoare a amantului ei care îi parcurgea trupul. așa cum un copil linge o înghețată de jos în sus.

Doina era machiată perfect. Negrul îi scotea în evidență ochii de culoarea cobaltului iar gura foarte roșie se asorta cu podoabele. Dieter nu fu în stare să spună nimic. Ea se ridică și trase de partea din spate a ciorapului stâng...

Dieter Weizman traversă încăperea ca un bizon pornit la atac și se opri la câțiva centimetri de Doina. Angoasa se topise în dorință ca zahărul în cafea. Avea impresia că are foc în artere. O trase pe Doina, lipind-o de el, trecându-i un braț după mijloc, adulmecându-i parfumul ca un animal.

Mâna stângă îi porni în explorare. pipăindu-i sânii superbi care păreau gata să explodeze sub cochilia lor de satin. coborând după aceea de-a lungul șoldurilor, ajungând în sfârșit la pulpe. apoi la nailonul ciorapilor.

– La naiba. ce frumoasă ești! mormăi el.

Parcă tot capul i se golise.

Doina zâmbi. Zâmbetul dispăru atunci când Dieter Weizman începu să se frece încetișor de ea. Se culcase cu ea de zeci de ori, dar niciodată nu se săturase. Când atinse ușor cu mâna slipul roșu, între picioare. ceea ce simți îl făcu să-și piardă capul definitiv. Depărtă elasticul, își strecură toată mâna sub satin și îi prinse sexul. Era onctuos, ca totdeauna, și asta îi întări și mai mult penisul. În minte își repeta întruna că era ispita întruchipată. Îi spunea ispită pentru că, dincolo de aparenta inocență, descoperise ceva diabolic, ceva perfect.

Ochii albaștri ai tinerei femei îi căutară privirea.

– Îți plac? întrebă ea.

O întrebare de târfă pusă cu vocea unei regine.

– Vino încoace, răspunse Dieter Weizman cu vocea răgușită.

O împinse peste comoda Ludovic al XV-lea și o sprijini de ea. Apoi, cu o singură mână, își desfăcu cureaua. își descheie pantalonii care îi căzură pe glezne, eliberând un sex greu și cărnos care ieșea afară din chiloții cu dungi.

Dieter Weizman se simțea ca un tânăr...

Îndepărtă cu abilitate elasticul slipului roșu apoi. datorită diferenței de talie. o pătrunse cu tot sexul dintr-o singură mișcare. Tânăra unguroaică se clătină datorită șocului și se sprijini în ultima clipă de comodă. Dieter Weizman, o prinse cu mâna de pulpe. în dreptul portjartierului, și începu să-și miște membrul înainte și înapoi, îndoindu-și genunchii ca s-o poată pătrunde mai bine. Cramponată cu ambele mâini de comodă. Doina făcea față asaltului cu pântecele împins în față și ochii

închiși. Dieter gâfâia. strângând din dinți pentru a prelungi acuplarea. Era atât de bine! Doina era totdeauna în starea asta când făcea dragoste cu ea.Uneori îl sâcâia o-ntrebare insidioasă. Această receptivitate se datora lui sau... Nu știa nimic despre trecutul ei. Când o cunoscuse părea să trăiască singură.

Mârâi de plăcere simțindu-și sexul pătrunzând și mai adânc. Fără să vrea. Doina se proptea în el. tocurile înalte alunecându-i pe podeaua de lemn dată cu ceară. În cele din urmă alunecă și bărbatul ieși din ea. Weizman o întoarse imediat și tânăra femeie se aplecă cu docilitate peste comodă, cu fața spre oglindă. oferindu-i fundul rotund.

Dieter Weizman puse mâinile pe fesele cărnoase și tari. își sprijini sexul în scobitura lor și împinse din toate puterile. Amanta lui abia dacă tresări când penisul gros desfăcu cu brutalitate inelul care apăra intrarea cea mai intimă. Nu se întâmpla pentru prima dată. Atunci când era „într-adevăr" excitat. Dieter Weizman termina totdeauna în felul acesta. Se mișcă încet. de parcă ar fi vrut să intre cât mai bine în posesia acelui fund somptuos. apoi începu să-l violeze metodic, pătrunzându-l cât mai adânc posibil. Doina începu să-și legene șoldurile. ca o dansatoare orientală, ondulându-se în jurul membrului intrat în ea care părea că o țintuiește de comodă. Simțea o plăcere tulbure și animalică când era posedată în felul acesta. Dieter își accelerá mișcările. gâfâind ca o locomotivă.

Ținându-se cu ambele mâini de marginea comodei. cu pieptul apăsat de lemnul lăcuit, cu fundul ridicat, Doina se simți cuprinsă de un orgasm inepuizabil. Își înăbuși strigătul dar un spasm violent făcu să i se cutremure tot corpul. Dieter Weizman nu se mai putu reține și termină exploziv, cu impresia că se golește în întregime.

Își trase afară încet sexul încă tare și suspină.

– Îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine!

Doina. căreia încă îi mai tremurau picioarele, se lăsă să cadă pe pat. în timp ce amantul ei se îndrepta spre sala de baie. Dieter avea impresia că-și expulzase departe problema o dată cu sperma și fluiera ușor un vals de Strauss în timp ce se spăla în chiuvetă.

Ieși cu hainele aranjate. pieptănat și vioi. Când trecu pe lângă Doina. care se îndrepta și ea spre sala de baie, bărbatul îi mângâie în trecere fundul acela care îi provocase atâta plăcere. Își zise că se încadrase perfect în timp, că „cel" pe care-l aștepta trebuia să apară dintr-o clipă în alta.

* * *

Cineva bătu de trei ori ușor în ușă. Dieter tocmai își înnodase cravata în fața oglinzii. luând-o de la capăt de câteva ori. De obicei nu purta cravată.

– Un moment! strigă el.

Când deschise ușa. se pomeni nas în nas cu o femeie într-o haină neagră de vizon, cu fața ascunsă de o voaletă deasă, prinsă la o pălărie. Un doliu ciudat. Femeia avea ambele mâini într-un manșon din aceeași blană. Mâna dreaptă ieși din manșon și Dieter Weizman avu timp să vadă un revolver mic cu surdină. Țeava era deja la orizontală. Se mai ridică puțin. îndreptându-se spre capul victimei. Dieter Weizman, cu un reflex disperat. încercă să închidă ușa. Dar nu avu timp.

Femeia în negru apăsase pe trăgaciul revolverului.

Răsună o detunătură înăbușită și o pată roșie apăru sub ochiul stâng al lui Weizman. apoi bărbia păru că i se desface în mii de fragmente albicioase. Se clătină, se agăță de ușă. și mai avu timp să mai primească un gonț în cap care îi pătrunse prin tâmpla stângă și i se înfipse adânc în creier.

Căderea lui pe mocheta groasă nu făcu prea mult zgomot. Rămase întins pe spate, cu fața plină de sânge, scuturată de câteva tresăriturí. ca un pui de focă ucis cu lovituri de ciomag.

Femeia în negru îl privi cu atenție pentru a se asigura că murise. apoi băgă arma la loc în manșon. Închise cu calm ușa și se îndepărtă pe culoar. Evită ascensorul și coborî pe scară până la parter. Dar în loc s-o ia la stânga, spre recepția hotelului *Schwarzenberg*, necunoscuta făcu la dreapta. intrând pe un culoar lung. care trecea mai întâi pe lângă un salon în care ardea un foc de lemne și apoi pe lângă bar. Femeia în negru traversă barul de parcă ar fi venit din restaurantul situat la marginea parcului și ajunse în antreul folosit de clienții

restaurantului. puțin mai jos de parcare. Femeia de la vestiar îi aruncă o privire intrigată. O văzuse intrând cu câteva minute mai devreme, necunoscuta făcându-i semn că rămâne cu haina pe ea, lucru neobișnuit în Austria.

Dar această clientă ciudată, îmbrăcată toată în negru, ieșea deja pe ușa care dădea spre marea parcare a hotelului și a restaurantului.

Femeia de la garderobă își zise că cineva îi trăsese probabil plasă acelei necunoscute. Seara se aciuau la *Schwarzenberg* tot felul de cupluri nelegitime.

* * *

Doina Udvar ieși din sala de baie, machiată, gata de plecare, dar, deodată, se opri brusc. Corpul amantului ei era întins pe cuĭoar. plin de sânge al cărui miros fad îi provocă greață. Cuprinsă de o amețeală violentă, tânăra femeie se agăță de tocul ușii ca să nu cadă. Nu auzise nimic. Se forță să privească cadavrul. Rănile semănau într-adevăr cu cele pe care le-ar fi făcut o armă de foc și în aer plutea un miros slab de cordită.

Cu inima bătându-i puternic. tânăra femeie se așeză pe pat și aprinse cu o mână tremurătoare o țigară „Lucky Strike", încercând să nu se lase cuprinsă de panică. După anumite indicii, Doina înțelesese de multă vreme că Dieter Weizman nu era un om de afaceri obișnuit și că avea relații cu oameni periculoși... Totuși nu avea un aer neliniștit și nu purta niciodată armă. Nu-i asculta convorbirile telefonice. presărate cu onomatopee greu de descifrat. Nu putea să creadă că într-adevăr murise. Privirea i se îndreptă spre telefon.

Lucrul cel mai simplu era să cheme poliția. O puzderie de imagini îi apăru deodată în minte. Anii de comunism îi insuflaseră Doinei o neîncredere viscerală față de forțele de ordine. În cel mai bun caz ar fi răspuns la mii de întrebări, chiar dacă nu-l văzuse pe asasin. Și poate nici nu va fi crezută.

Trase din țigară, stăpânită de aceste sentimente contradictorii. fumând-o până la filtru. Apoi. după ce strivi chiștocul în scrumieră. se ridică ceva mai senină și deschise șifonierul.

Hainele ei ar fi putut să umple un ditamai cufărul. La Droserdorf avea de trei ori mai multe. Se gândi și la conteinerul cu mobile comandate de ea la Paris arhitectului Claude Dalle și care probabil că se afla pe drum; printre ele aflându-se o masă joasă din plexiglas sprijinită pe două socluri în formă de coroană. Și la astea trebuia să renunțe... Tânăra femeie, rămasă în slip și sutien, alese un taior albastru obișnuit, îl îmbrăcă repede și închise ușa. Când se aplecă să ia de jos o bluză căzută, dădu cu ochii peste o valijoară neagră ascunsă sub pat. de care uitase din cauza panicii.

Valijoara-diplomat a lui Dieter Weizman.

Se dusese cu ea la singura întâlnire din ziua aceea, imediat după ce se sculase.

Doina se aplecă și o luă de jos, frapată imediat de greutatea ei. Intrigată, tânăra femeie încercă s-o deschidă. Dar nu reuși, pentru că broaștele erau cu cifru și numerele fuseseră amestecate. Vru s-o pună la loc dar îi veni o idee. Deplasă cu grijă rotițele ca să formeze data ei de naștere: 17.6.

„Clac." Cele două broaște se deschiseră în același timp. Dieter Weizman fusese un sentimental incorigibil.

Doina ridică capacul și rămase înmărmurită.

În ochi îi săriră teancurile de bancnote de o sută de dolari. Niciodată nu mai văzuse atâția bani! Luă un teanc în mână și încercă să ghicească suma. Poate zece mii de dolari. În valijoară erau zeci de teancuri. Închise capacul și privi cele două inițiale de pe muchie gravate în aur fin: D.W. Nu știa de unde provin acești bani. Poate că-i fuseseră încredințați de persoana cu care avusese întâlnire în dimineața aceea. Își zise că Dieter Weizman avea probabil intenția să-i înmâneze celui cu care trebuia să ia cina. Altfel n-ar fi păstrat atâta bănet în camera de hotel. când banca lui era la doi pași. Nu era decât o presupunere. Dieter Weizman nu-i vorbea niciodată despre detaliile operaționale ale afacerilor sale necurate.

După câteva clipe de gândire, tânăra femeie își îmbrăcă haina de blană. își luă geanta și valijoara. apoi verifică cu privirea dacă nu uitase nimic importat.

Când trecu pe lângă cadavrul lui Dieter Weizman, privirea ei fu atrasă de un obiect strălucitor căzut din buzunar. Bricheta

lui. marca „Zippo" pe care își avea gravate inițialele. Îi va rămâne ceva de la el. Doina coborî pe scări, parcurse culoarul. traversă barul și ieși în parcare. Începuse din nou să ningă, afară era noapte de-a binelea și nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenție. Traversă pe jos Schwarzenberg Platz și ajunse la o stație de taxiuri de pe Kärntner Ring.

* * *

Vladimir Ilici Sevșenko. căruia foștii lui camarazi din GRU[1] îi ziceau „Albiciosul", din cauza tenului său totdeauna livid, era mai palid ca niciodată. Așezat la una dintre cele mai bune mese ale restaurantului vienez *Drei Husaren*, în mijlocul sălii luminate de lustre din lemn aurit, rusul se întorcea din cinci în cinci minute spre intrare unde își arăta talentul un pianist foarte „rührselig"[2]. Se făcuse nouă și jumătate și Dieter Weizman tot nu apăruse. Or, Sevșenko trebuia să plece dimineață foarte devreme cu un avion spre Kiev și nu voia să se culce târziu. Nici măcar nu deschisese lista de bucate din fața lui. Melodia pianistului îl enerva cât se poate de tare.

Își ridică privirea spre blonda așezată în fața lui. O bătrână păpușă Barbie cu un păr prea lung. ciufulit, coborând foarte jos pe frunte. cu buzele prea rujate. cu gâtul ascuns în parte de un colier de perle impozant. cu ochi albaștri ca porțelanul, subliniați de gene false. Decolteul pătrat al rochiei negre dezgolea doi sâni foarte albi și foarte puțin uzați. Era la al doilea pahar de Cointreau Caïpirinha. băutură care, credea ea, nu putea decât să-i confirme noul statut social.

O vieneză tipică. ușor demimondenă. ocupându-se oficial cu afaceri imobiliare, ceea ce îi permisese să-l întâlnească pe Vladimir de care se atașase ca un pagur de o cochilie goală. Sevșenco era impresionat de accentul ei ascuțit precum și de manierele ei afectate. În rest. blondina se străduia din răsputeri să-i satisfacă capriciile sexuale care se rezumau la posedări brutale și scurte. în general sub influența votcii.

---

[1] *Serviciul militar de informații al fostei URSS (n.a.).*
[2] *Sentimental (n.a.)*

– Sissi, du-te și telefonează-i idiotului ăluia, mormăi el.

Blonda se ridică de la masă ascultătoare. În realitate o chema Hildegarde Feldbach. Sissi avea însă ceva magic. Un necioplit ca Sevșenko putea să-și închipuie o vagă legătură între împărătească și ea...

– Ești atent la Olaf?

Sissi nu se despărțea niciodată de un caniș alburiu îngrozitor care părea că fusese spălat cu dezinfectant. Chelnerul-șef îi adusese apă și acum stătea ghemuit sub masă așteptând și el cina. Când o văzu pe stăpâna lui ridicându-se, animalul vru s-o urmeze, dar lesa îl ținu pe loc și scoase un schelălăit disperat. Exasperat, Sevșenko îi trase cu piciorul pe sub masă, provocând un schelălăit strident. Clienții de la mesele vecine întoarseră capetele. Un câine la *Drei Husaren* era deja ceva deplasat! Dar dacă mai începea să și latre... Un vecin vru să-l cheme cu un gest pe chelnerul-șef, dar renunță când văzu privirea feroce a lui Vladimir Sevșenko. Mutra lui de slav brutal, nasul strivit ca de boxer și statura impresionantă tăiau elanul oricărei contestații...

Sissi se îndepărtă legânându-și șoldurile, sperând astfel să amelioreze dispoziția însoțitorului ei.

Când se întoarse la masă, Vladimir se juca cu aceleași cocoloașe de pâine.

– Ce se-aude? întrebă el cu brutalitate.

În afara calităților de femelă, Sissi îi servea și ca interpret. Ucraineanul vorbea foarte prost germana și avea un accent îngrozitor.

– Nu răspunde nimeni la telefonul din cameră, zise ea cu un zâmbet îmbietor, aplecându-se înainte pentru ca el să-i poată zări sânii... Cu siguranță că sunt pe drum. N-ar fi bine să dăm comanda?

– Dacă vrei, mormăi el.

Abia apucă să ridice mâna și un chelner tacticos se grăbi să răspundă la chemarea lui, prezentându-i în detaliu bunătățile din lista de bucate.

Sevșenko stătea cu nasul în farfurie fără să scoată nici un cuvânt.

– *Shatzie*, se fandosi Sissi, ce-ai dori?

El ar fi dorit să spună „un caniș fript". dar se mulțumi să mormăie:

– Ca și tine!

Ucraineanul detesta mâncărurile sofisticate din marile restaurante. Sissi comandă prepelițe. un Tafelspitz[1], șampanie, precum și un pate de ficat pentru Olaf. al cărui preț era atât de mare încât cu suma respectivă ar fi putut să trăiască o lună încheiată un amărât fără domiciliu stabil. Pianistul devenea din ce în ce mai zelos, fiind probabil plătit „la notă". Cei de la masa vecină începură să cânte „Happy Birthday". în timp ce șeful chelnerilor aducea un tort plin de lumânări. Vladimir Sevșenko le aruncă celor care cântau o privire atât de încruntată. încât aceștia coborâră glasul. Ucraineanul insufla teamă. Chelnerul desfăcu sticla de Taittinger „Comtes de Champangne", roze 1986 și îi turnă tinerei femei să guste. Sissi își permise luxul să se strâmbe.

– Nu e chiar atât de rece...

Chelnerul o puse din nou la gheață. Înainte de a-l întâlni pe Sevșenko, Sissi nici măcar în vis nu-și imaginase că își va putea oferi vreodată un asemenea lux. Toată viața visase la o cină cu șampanie. Sărăcia se uită repede... Sosiră aperitivele și Sissi începu să ciugulească. Ucraineanul nu se atinse de nimic și. după cinci minute, zise:

– Ce mama dracului fac! Ești sigură de ce ți-au spus?

Bărbatul avea ochii injectați de sânge și maxilarul împins în față. Sissi puse jos furculița.

– Mă duc să verific. *Shatzie.*

De data asta tulburată, femeia nu mai reuși să-și legene șoldurile... La *Schwarzenberg* suna ocupat și trebui să mai aștepte... Când reveni la masă. Sissi era palidă la față și Vladimir Sevșenko înțelese imediat că se ivise o problemă.

– Ce s-a întâmplat?

Sissi se lăsă să cadă pe scaunul aurit. la fel de bulversată ca el.

– A murit! O cameristă a vrut să schimbe așternutul și i-a găsit cadavrul pe culoar.

– Cum a murit?

---

[1] *Carne de vită friptă la foc domol (n.a.)*

Aproape că strigase și Sissi îi făcu semn să vorbească mai încet.

– A fost împușcat! murmură ea. Poliția e deja acolo. Am închis imediat.

Ucraineanul înjură printre dinți și ridică deodată capul.

– Și individa lui?

– Nu știu, n-am avut timp să întreb.

Vladimir Sevșenko medită câteva clipe. Un lucru era sigur. Dieter Weizman nu va veni, după cum stabiliseră, să-i aducă cele două milioane de dolari bani gheață cu care trebuia să plece în Ucraina a doua zi dimineață. Restul era mai puțin important. Ridică capul și-i făcu semn chelnerului.

– *Die Rechnung, bitte*[1].

– Dar încă n-am cinat! protestă Sissi.El nici măcar nu răspunse, în timp ce ea se grăbea să înghită o pulpă de prepeliță. Când sosi nota de plată, ucraineanul puse un teanc de bancnote pe farfurie și se ridică, sub privirile mirate ale celor de la mesele vecine. Mercedesul 600 se afla la dracu-n praznic, din cauza zonei pietonale. și Sevșenko bombăni tot drumul până la mașină. Mergea atât de repede, încât Sissi trebuia să-l târască după ea pe Olaf, înfometat și incapabil să se țină după ei.

Ucraineanul urcă la volan, trecu pe roșu și intră pe sens interzis pentru a ieși din labirintul zonei centrale. După aceea Sissi îi indică drumul. Numai dacă erai un vechi vienez te puteai orienta în centrul capitalei. Când opri în fața imobilului luxos, dar prost întreținut de pe Gumpendorferstrasse, unde închiriase un apartament pe numele lui Sissi. dispoziția lui Sevșenko era la fel de cruntă.

În salon își scoase haina și-și turnă un pahar de votcă în stare să doboare un mamut. Abia după aceea începu să reflecteze. Îl cunoștea pe Dieter Weizman de trei ani și niciodată nu avusese vreun motiv să se plângă de el. Era un intermediar fiabil, deși lacom, cu relații bune în cadrul serviciilor speciale din țările unde se derula traficul. fapt ce elimina multe dintre probleme.

---

[1]*Nota de plată. vă rog (n.a.)*

Când vorbiseră la telefon. în urmă cu două ore. părea într-o dispoziție excelentă. Ce se putuse întâmpla? Se gândi la început că fusese lichidat de femeia cu care trăia. ca să-i ia banii. Dar ar fi putut fi vorba și de alți răufăcători...

Sissi se așeză pe genunchii lui și-l sărută pe ureche. ceea ce. într-o situație normală. l-ar fi excitat la culme pe ucrainean.

– Lasă-mă să te ajut să te relaxezi... îi șopti ea.

Dar el o îndepărtă cu brutalitate. Nu era momentul. Nu putea să telefoneze la Kiev. Era prea periculos. A doua zi dimineață trebuia să plece. Evident. călătoria lui avea toate șansele să fie neplăcută. În meseria lui rareori existau rateuri...

Deodată. Olaf, văzându-și stăpâna lipită de el, hotărî să participe și el la dezmierdări și sări pe genunchii lui Vladimir Sevșenko. Acestuia însă nu-i plăceau deloc câinii și limba canișului pe mâna lui avu efectul unei arsuri. Ucraineanul îl lovi cu brutalitate. aruncându-l la doi metri de el! Olaf se lovi de perete și începu să schelălăie cu disperare. Sissi tresări.

– Oh, ce rău ești!

Vladimir Sevșenko se ridică brusc. făcând-o să cadă pe podea. Cu ochii injectați de sânge, ucraineanul se repezi la caniș, îl apucă de gât și îl săltă în sus strângându-l cu toată puterea...

Olaf scoase un lătrat scurt, se auzi o pârâitură sinistră și animalul rămase nemișcat. Vladimir Sevșenko aruncă cadavrul câinelui la capătul celălalt al salonului. Sissi venea spre el. cu fața schimonosită de durere:

– *Schweinehund*! Ticălosule! Ai...

Dar se întrerupse brusc. Vladimir Sevșenko o prinsese de gât cu degetele lui groase. O împinse până la perete și începu s-o dea cu capul de zid, strângând-o destul de tare ca să ajungă la sincopă.

– Lasă gura, putoare! Altfel vei avea și tu soarta lui.

Sissi începea să dea ochii peste cap. Ucraineanul slăbi brusc strânsoarea și femeia căzu pe mochetă ca o cârpă. Fără să se preocupe de ea, Sevșenko își turnă un alt pahar de votcă. apoi se întoarse în fotoliu. încercând să-și limpezească ideile. Nu era decât o rotiță dintr-o organizație puternică și feroce. al cărei singur scop era să facă cât mai mulți dolari. Acest accident avea să se răsfrângă asupra unei serii

complexe de operațiuni. iar vina va fi aruncată asupra lui. Asta putea să însemne un glonț în cap sau mai rău...

Singura soluție de salvare era să recâștige terenul pierdut. deși încă nu știa cum. Întreaga afacere însemna zeci de milioane de dolari. cele două milioane dispărute constituind doar un mic acont. Dieter Weizman nu era decât un intermediar, de care nu-i păsa nici cât negrul sub unghie... Alcoolul îl încălzi treptat și îi insuflă puțin optimism. Un intermediar poate fi înlocuit oricând.

Îl va găsi pe cel vinovat de acest asasinat și va face ordine.

Iar dacă vinovată era putoarea aia de unguroaică. atunci îi va smulge sânii. În cazul unui adversar mai serios. era destul să-și aducă de la Kiev gărzile de corp cecene.

Până atunci afacerile mergeau înainte.

Își îndreptă privirea chiorâșă spre Sissi, care rămăsese întinsă pe podea.

– Mâine dimineață o să vii cu mine la Schwechat[1]. Avionul decolează la șapte. Nu voi lipsi mult. În absența mea, vei încerca să afli cine a tras în Dieter. Și când mă întorc...

Ucraineanul făcu un gest extrem de expresiv, trecându-și ușor arătătorul dintr-o parte în alta a gâtului.

---

[1] *Aeroportul din Viena (n.a.)*

Capitolul II

Mașina Rolls-Royce albastră aluneca încetișor pe Boltzmanstrasse. o arteră liniștită, cu sens unic, situată cam în nordul Vienei. Vehiculul se opri în fața unui imobil alb cu cinci etaje care se înălța în mijlocul unei grădini protejate de porți de fier negre în spatele cărora. în vârful unui catarg, flutura drapelul american. Elko Krisantem, care se afla la volan, întoarse capul.

– Vă aștept, *Eure Hoheit*[1]?

– Nu, nu e nevoie, Elko, zise Malko deschizând portiera. Treci pe la garaj și apoi trage în față la *Sacher*. Contesa ar putea să aibă nevoie de tine. Te voi suna în mașină.

Traversă, trecând prin fața parcării în formă de spic, totdeauna plină. De ani de zile, ambasada americană trebuia să se mute într-o clădire mai demnă de Statele Unite, dar creditele nu mai veneau. Malko intră pe poartă și se prezentă soldatului din spatele geamului blindat, care controla vizitatorii.

– Sunt așteptat de domnul Ronald Chapter, îl anunță el spunându-și numele.

Malko părăsise castelul de la Liezen cu o oră în urmă și o lăsase pe contesa Alexandra, logodnica lui dintotdeauna, exact în colțul pe care-l forma Operngasse cu Kärntner Strasse, pentru o adevărată orgie de cumpărături. Între două ninsori, timpul era superb. deși răcoros. Trebuia să se întâlnească cu tânăra femeie la *Rote Café* de la *Sacher* unde urma să ia masa de prânz.

---

[1] *Alteța Voastră (n.a.)*

– În ajun, Ronald Chapter, șeful biroului local al CIA, îi spusese la telefon că nu erau multe de discutat despre noua lui misiune și că seara se va putea întoarce la Liezen.

– *Go ahead. Sir. Fourth floor.*[1]

Soldatul acționă deschiderea automată a ușii și Malko intră în ascensor. Ronald Chapter îl aștepta zâmbitor pe palierul etajului patru. Reprezentantul CIA avea aerul unui dansator de tango cu părul lui negru pomădat, fața mai curând severă și având pe nas niște ochelari cu lentile rotunde și rame de oțel à la Troțki. Era un profesionist excelent care venea din Bulgaria și Albania, vorbind germana și rusa. Biroul de la Viena fusese totdeauna sensibil...

– Îmi pare bine că te văd, Malko, zise el. N-a fost prea multă zăpadă pe drum?

– Deloc, și ai făcut o femeie fericită, pe Alexandra. Îi place la culme să treacă în revistă vitrinele.

Dacă s-ar fi mulțumit doar să le treacă în revistă...

Americanul îi făcu semn să intre în biroul lui, situat în partea din spate a clădirii. Printr-o fereastră mare se puteau zări în depărtare vagoneții roșii și nemișcați ai roții mari din *Prater*, marele parc de distracții de pe malul Dunării, închis iarna.

Ronald Chapter îi întinse lui Malko o scrisoare.

– Mai întâi vreau să-ți înmânez asta. Unul dintre ultimele documente semnate de Wolsley[2] înainte de a fi concediat.

Malko deschise plicul. Înăuntru se afla o scrisoare scurtă de la fostul director general care îi mulțumea călduros pentru că putuse să-i salveze viața lui Matt Grit[3]. CIA devenea sentimentală...

– Mulțumesc. zise Malko. Cine e noul director?

Ronald Chapter se întunecă la față.

– Nu se știe nimic! E un haos total. Dar treburile merg înainte.

– Bănuiesc, zise Malko zâmbind, altfel nu m-ați fi smuls de pe domeniul meu.

---

1 Mergeți. domnule. Etajul patru (n.a.)

2 Fostul director general al CIA (n.a.)

3 Vezi SAS. nr. 118. „Ostaticul din Triunghiul de Aur" (n.a.)

Începuse să aprecieze din ce în ce mai mult liniștea castelului său de la Liezen. situat la vreo sută de kilometri de Viena. chiar pe frontiera austro-ungară. Era adevărat că vechile pietre ale construcției, de cinci ori centenară. fuseseră impregnate cu sângele vărsat în cursul misiunilor sale. dar reușise să-l dreagă și să facă din el o locuință plăcută unde putea să trăiască după rangul său. Elko Krisantem. ucigaș retras provizoriu din afaceri. și un cuplu de austrieci devotați erau de ajuns ca să se ocupe de întreaga casă. Ajutați de servitori ocazionali atunci când era vorba de vreo mare petrecere... Iar contesa Alexandra îi procura erotismul rafinat indispensabil existenței sale.

Ronald Chapter luă o țigară din pachetul de „Lucky Strike" aflat pe birou și o aprinse cu o brichetă Zippo cu sigla CIA, pe care o scoase dintr-un toc de piele neagră prins la centură. Toți membrii CIA primeau gratuit una. pe care o păstrau până la moarte.

– De când am vorbit la telefon, au apărut elemente noi, zise el cu un ton calm.

Ronald Chapter nu obișnuia să ridice tonul. Totdeauna arăta impecabil. cu butoni superbi la manșete. costume de culoare închisă sau gri, singura fantezie fiind cravatele neverosimile cu animale...

Nu spunea niciodată prea multe la telefon convins că Stapo[1] îi pusese telefonul sub ascultare. Serviciile de informații austriece nu erau în relații prea strânse cu CIA. Până nu de mult, Austria fusese considerată drept o zonă ostilă. Stapo nu se înțelegea nici cu BND german. ceea ce complica lucrurile. Totuși la Viena se întâmplau multe lucruri.

– Care sunt aceste elemente noi? întrebă Malko.

– Citește! zise Ronald Chapter întinzându-i ziarul „Kurier" din ziua aceea.

Jumătate din pagina întâi era ocupată de fotografia unui bărbat puțin chel. cu o față veselă. bărbuță și ochelari de soare. Dedesubt. într-o fotografie mai mică se vedea un cadavru acoperit cu un cearceaf. întins pe o targă. Malko citi articolul.

---

[1] *Staat Polizei. serviciul de contrainformații (n.a.)*

Dieter Weizman. în vârstă de cincizeci și trei de ani. născut la Viena. fusese împușcat seara trecută în camera sa de la hotelul *Schwarzenberg*. Poliția nu știa nimic despre vinovat. Weizman. escroc de mică anvergură prin anii șaizeci. devenise colaboratorul mai multor servicii de informații. printre care KGB. BND și Stapo. De la începutul războiului din Iugoslavia era bănuit că se ocupa cu un important trafic de arme.

Malko închise ziarul.

– Cu el trebuia să mă întâlnesc? Mi-ai vorbit de un prieten...

Șeful biroului local al CIA trase din țigară și suflă fumul afară cu un aer netulburat.

– Să spunem un asociat. rectifică el. Dieter Weizman era de cinci ani unul dintre informatorii noștri. Era un *swindler*. care vindea unui serviciu de informații date ce reușea să le afle de la un altul.

Malko nu vedea de ce-l deranjase CIA ca să se întâlnească cu un prăpădit de informator. Ronald Chapter se grăbi să adauge:

– Lucram cu el de un an de zile. Avem un *executive order* din partea președintelui care ne ordonă să-i ajutăm în secret pe musulmanii bosniaci. Cu un credit anual de cinci milioane de dolari.

– Nu e mult, remarcă Malko.

Americanul zâmbi.

– Adevărat, dar încă e un război mic. Pe scurt, a trebuit să cheltuim aceste cinci milioane de dolari. Predecesorul meu aflase că Weizman avea o sursă de arme chinezești. A luat legătura cu Weizman care a găsit în Sudan puști Kalașnikov chinezești cu muniții. la un preț foarte acceptabil. și a putut să le aducă până în Bosnia centrală. Datorită unor zboruri așa-zis umanitare între Maribor (Slovenia) și Travnik. Pe lăzi erau însemnele Crucii Roșii și n-au fost descoperite... Dieter Weizman era un tip foarte organizat...

– Asta nu l-a împiedicat să se aleagă cu trei gloanțe în cap, remarcă Malko.

– Adevărat. recunoscu americanul. Lucru care mă necăjește foarte mult. Nu din cauza armelor chinezești, ci din cauza unei afaceri mult mai importante.

– Care?

– Cunoști poziția Casei Albe în privința Iugoslaviei? întrebă Chapter.

– Aș prefera să mi-o precizezi, răspunse Malko prudent.

Zigzagurile lui Bill Clinton nu erau totdeauna ușor de urmărit.

Americanul își drese glasul și aprinse o altă țigară.

– Să mențină cu orice preț statu quo-ul. zise americanul. Să evite „neapărat" o reluare a luptelor pe scară mare. Căci, în acest caz. nimeni nu poate să prevadă ce s-ar putea întâmpla. Deci o oscilare între coșmarul mediu și oroarea absolută. Micile noastre livrări de arme către bosniaci le permit să nu fie striviți de sârbi și le arată aliaților noștri sauditi că nu-i lăsăm pe musulmani să cadă... Totuși, ne ferim să ridicăm embargoul oficial asupra armelor.

– Înțeleg, zise Malko. La ce afacere gravă făceai aluzie adineauri?

– Ajung imediat și la ea, răspunse Ronald Chapter. În urmă cu șase ani, CIA a recrutat o sursă din GRU. Un colonel, pe nume Boris Nicolaiev, de origine ucraineană. În 1990. acesta și-a dat demisia din GRU și a intrat într-o structură comercială privată unde nu erau decât foști membri GRU și KGB. Baza fiind la Sevastopol. în Crimeea. Deși nu mai prezenta același interes, am întreținut legătura cu el de la ultimul meu post din Bulgaria. Respectivul mi-a adus informații prețioase despre activitățile diferitelor organizații mafiote care bântuie fosta Uniune Sovietică. Ultima oară l-am văzut acum cinci zile, la Trieste, în Italia, căci n-a vrut să vină la Viena de teama contraspionajului austriac. Acolo mi-a comunicat o informație prețioasă și înspăimântătoare.

– Un trafic de arme nucleare?

– Din fericire, nu. Dar aproape la fel de grav. Boris Nicolaiev mi-a dezvăluit faptul că foști ofițeri din GRU și KGB, asociați cu mafioți ucraineni și anumiți membri ai flotei rusești de la Sevastopol. au organizat o mare operațiune de trafic de arme. Un fel de cartel, ca în cazul drogurilor. Or, acest cartel s-ar pregăti să livreze musulmanilor bosniaci o cantitate enormă de

arme grele. În valoare totală de câteva sute de milioane de dolari!

Malko făcu un calcul rapid. La prețul modic din Est al materialului de război, asta ar fi însemnat un arsenal impresionant.

– La ce te referi când spui arme grele? întrebă el.

– La elicoptere MI 24, elicoptere de asalt MI 8, lansatoare de rachete, rachete PL 9 sol-sol, cu o rază de acțiune de două sute de kilometri, baterii de rachete sol-aer, rachete antitanc IGLA. tancuri T. 34-85 modernizate. tancuri T.72. transportoare de trupe BMP, tunuri de 100 și de 130 cu muniții.

– Dar de unde iau toate astea? întrebă Malko stupefiat.

Urmă un moment de tăcere.

– În peninsula Crimeea există cinci uzine de armament, explică americanul. Înainte lucrau pentru Armata Roșie. Acum duc lipsă de clienți. Cartelul de la Sevastopol s-a asociat cu flota Mării Negre care dispune de o zonă liberă în portul militar Sevastopol. De acolo pleacă marfa expediată de ei. Cargouri care traversează Marea Neagră, trec Bosforul și se deplasează apoi de-a lungul coastelor pentru a descărca armele într-un mic port din fosta Iugoslavie.

– Și operațiunea „Sharp Guard". navele NATO care ar trebui să mențină respectarea embargoului?

Americanul ridică ochii la cer.

– Sute de cargouri străbat Adriatica în fiecare săptămână. E cu neputință să le controlezi pe toate.

– Nu se poate face nici un fel de presiune asupra guvernului ucrainean? întrebă Malko uluit.

– Nu există guvern ucrainean, răspunse Ronald Chapter. Cel puțin în sensul în care înțelegem noi acest lucru în Vest. Țara nu mai e decât un mozaic de mafii atotputernice.

– Cine plătește? întrebă Malko.

– Diaspora bosniacă, Arabia Saudită și probabil Iranul. într-o măsură mai mică.

– Și ce legătură au toate astea cu Dieter Weizman?

– Boris Nicolaiev a aflat că el este intermediarul agreat între Cartelul de la Sevastopol și cumpărătorii bosniaci.

Acum trebuia să se găsească un nou intermediar.

– Ce aștepți de la mine. acum când Dieter Weizman nu mai este?

– Să împiedici această livrare de arme. După spusele lui Boris Nicolaiev, primul vas trebuie să sosească la jumătatea lui aprilie. Avem la dispoziție trei săptămâni.

– Cum să fac asta?

Ronald Chapter se tulbură ușor.

– Trebuie să-ți fac o mărturisire. În stadiul în care ne aflăm, n-am nici cea mai mică idee. Din cauza morții lui Weizman, va trebui să luăm totul de la zero. Dacă am ști cine l-a omorât. poate că asta ne-ar mai lumina. Oricum. locul lui Dieter Weizman va fi luat de alt intermediar. Va trebui identificat și apoi mers pe fir în sus. E foarte probabil că aceste arme vor fi încărcate pe un cargou cipriot sau panamez. Dacă reușești să-i afli numele. itinerarul și data plecării de la Sevastopol, aș putea aranja interceptarea lui de către navele care iau parte la „Sharp Guard".

– Program. nu glumă!

– Ești omul nostru cel mai bun. răspunse Ronald Chapter cu vocea lui blândă. E vorba de o operațiune clandestină așa cum ești obișnuit să execuți. În mod oficial, nu am dreptul să le pun bețe în roate bosniacilor. Pe de altă parte. Casa Albă curtează Ucraina ca să binevoiască să se debaraseze de armamentul ei nuclear. Nici vorbă s-o necăjim pe față.

– E un fel de meci de box cu un braț legat la spate, zise Malko cu o oarecare amărăciune.

– Având în față o bandă de monștri care și-ar vinde și mama pentru un pumn de dolari. În secunda în care vei fi reperat ca fiind o persoană care îi împiedică să acționeze liber. toți cei care sunt interesați de realizarea acestei afaceri se vor dezlănțui. Mafioții ruși sunt de zece ori mai feroce decât ai noștri. Omoară așa cum respiră.

– Ei l-au eliminat pe Dieter Weizman?

Americanul dădu din umeri.

– Îți spun cinstit că nu știu. Dar se potrivește cu modul lor de a acționa. Așa că, din momentul ăsta. uită-te bine în urmă. N-am chef să iau parte la înmormântarea ta.

Malko îi adresă un zâmbet puțin ironic. Dacă CIA nu-i spunea. ca de obicei. că totul era floare la ureche. atunci chiar că era o misiune sinucigașă.

Capitolul III

Malko îi adresă un zâmbet ușor caustic lui Ronald Chapter, care continua să se joace cu bricheta.

– Haide acum să nu ne mai speriem. Sunt flatat de părerea grozavă pe care o ai despre mine, dar nu lucrez cu un glob de cristal. Dieter Weizman e mort. Presupun că informatorul tău, fostul colonel Nicolaiev, s-a întors în Ucraina.

– *Right*, zise americanul. Trebuie să-și continue ancheta și să-mi spună dacă apar noutăți.

– În cazul ăsta, cine o să-mi ofere elementele necesare? Stapo?

Ronald Chapter tresări de parcă Malko ar fi spus o obscenitate.

– Nici să nu te gândești! Am reușit până acum să le ascundem legăturile noastre cu Dieter Weizman. Șeful secției A 1, cea care se ocupă cu astfel de cazuri, o cam bâlbâie. Nu m-ar mira să vândă informații... Oricum, nu ne-au ajutat niciodată.

– Păi, atunci? Să dau un anunț în «Kurier»? „Caut asasinul lui Dieter Weizman. Bună recompensă."

Ronald Chapter își trecu mâna prin părul pieptănat impecabil.

– Încă n-am ajuns până acolo! Folosesc de multă vreme o „stringer" foarte eficace. Crista Shöngau, reporter la «Kurier». Crista are un amant, care nu e altul decât adjunctul șefului secției A 1... Am fixat o întâlnire cu ea în numele tău.

Ronald Chapter jubila de renghiul jucat austriecilor.

– La «Kurier»?

– Nu, iei masa cu ea în bistroul *Goulash Museum*.

– De pe Schulterstrasse. completă Malko. Au o porcărie de mâncare.

Americanul ridică ochii la cer.

– Ea a ales locul. S-ar părea că are obiceiurile ei.

Malko se resemnă, dar ţinu să-l avertizeze:

– Oricum, pe seară mă întorc la Liezen. Aştept la cină paisprezece persoane pe care le-am invitat de trei săptămâni.

– Mă tem că adorabila ta logodnică va fi obligată să-ţi ţină locul pe lângă invitaţii tăi, zise omul de la CIA cu un ton amărât care suna cât se poate de fals. Misiunea ta nu îngăduie nici cea mai mică întârziere. Aminteşte-ţi că ea urmăreşte evitarea unui război...

Malko simţi că-i sare ţandăra. Totdeauna trebuia să fie la cheremul lor. Numai că iarna era pe sfârşite şi lucrările destinate reparaţiilor stricăciunilor datorate timpului prost se ridicau la suma de un milion de şilingi... Încă o dată avea să treacă pe sub furcile caudine ale celor de la CIA pentru acest castel atât de preţios pentru el.

– Dacă înţeleg bine, conchise el, mă instalez la *Sacher*?

Hotelul lui preferat când stătea la Viena. Chiar în faţa clădirii Operei, o construcţie augustă unde nimic nu se schimbase cu adevărat de la sfârşitul secolului trecut. Toate celebrităţile lumii, de la John Kennedy până la Greta Garbo, Klimt, Orson Welles sau prinţul de Galles. toţi dormiseră la *Sacher.*

– Nu cunoşti alt hotel mai puţin costisitor? întrebă Ronald Chapter fără speranţă.

– Nu, răspunse Malko cu o răceală voită.

– Cum o voi recunoaşte pe această Crista Shöngau?

Omul de la CIA zâmbi în colţul gurii.

– O să-ţi placă la nebunie... Înaltă, blondă, coadă de cal. Şi foarte inteligentă. Vom recapitula situaţia diseară la barul de la *Imperial*, pe la şapte. Am întâlnire acolo cu un grup de senatori aflaţi în misiune.

* * *

Elko Krisantem moţăia la volanul Rolls-ului garat chiar în faţa hotelului *Sacher*. Îşi îndreptă spatele când îl văzu pe Malko coborând din taxi. lăsă în jos geamul şi zise:

– Contesa nu s-a-ntors încă...

– Cu atât mai rău. zise Malko. Nu pot s-o aștept. Am o întâlnire. Reține-mi un apartament la *Sacher*, cu ferestrele spre Kärntner Strasse. Când va sosi contesa Alexandra. o vei duce la Liezen și îi vei spune că va fi obligată să-i primească singură pe prietenii noștri în seara asta. Sunt nevoit să rămân la Viena. După aceea te vei întoarce să-mi aduci niște lucruri.

Privirea lui Elko Krisantem se aprinse ca un felinar.

– Iau echipamentul Alteței Voastre?

Adică revolverul extraplat, munițiile și surdina...

– Da. răspunse Malko după o scurtă ezitare.

Elko Krisantem jubila. Ucigaș de profesie, turcul se plictisea de moarte într-un sat liniștit ca Liezen, trăind doar pentru rarele misiuni în care îl însoțea pe Malko. Șnurul cu care sugrumase atâția inși nu-l părăsea niciodată, iar vechea lui *Astra*, copie spaniolă a pistolului automat german, se afla totdeauna în compartimentul de la bordul Rolls-ului, unsă cu grijă și cu un glonț pe țeavă. Pe lume erau mulți răufăcători...

– Vă duc undeva, *Eure Hoheit*?

– Nu, așteapt-o pe contesă.

Goulash Museum se afla în centrul labirintului de sensuri interzise învecinându-se cu zona pietonală. Aveai nevoie de o busolă ca să te descurci. Malko plecă pe jos, înfofolit în haina lui de vizon. Aruncă în treacăt o privire spre ziarele etalate la colțul străzii. Toate cotidianele se ocupau pe prima pagină de asasinarea lui Dieter Weizman.

* * *

Malko o identifică pe Crista Shöngau de la prima privire. Fără un merit prea mare. În sala mică de la *Goulash Museum* nu erau decât trei cupluri de turiști. două doamne în vârstă care se întrețineau cu propria lor supă și o blondă splendidă pe bancheta din fund. care citea niște documente. Avea părul prins în coadă de cal. era bronzată și avea un aer sportiv. Malko traversă birtul acela modest. urmărit de privirea complice a patronului. al cărui păr prins la ceafă cu o panglică. era

aproape la fel de lung ca cel al blondei... Tânăra femeie ridică ochii și un zâmbet îi lumină fața. în timp ce se ridica.

– *Eure Hoheit*!

Părea că-l cunoaște. Își strânseră mâna cu căldură și Malko o cântări dintr-o privire. Blonda purta un pulover gros de lână care nu reușea să-i strivească pieptul atletic și pantaloni-pană. Un machiaj discret îi punea în valoare ochii cenușii iar gura. fără urmă de ruj, avea buze groase, bine conturate, degajând o senzualitate sănătoasă. Ronald Chapter nu se înșelase.

– Ești Crista Shöngau?

– Da. Sunt foarte bucuroasă să te cunosc. Am auzit multe despre dumneata. Se spune că ai un castel magnific la Liezen...

– O, magnific. e mult spus.

Ea suspină.

– Eu locuiesc într-o garsonieră mică în centru iar chiria e foarte scumpă. Va trebui să mă duci într-o zi la Liezen. Ca să am la ce visa!

– Bineînțeles, promise Malko.

Dacă ar fi văzut-o venind pe această femelă frumoasă și bine făcută, Alexandra ar fi încărcat imediat pușca pentru elefanți. De visat...

O chelneriță destul de în vârstă. cu șorț în carouri și ciorapi negri, veni să le ia comanda. Gulaș cu carne de vită pentru Malko, gulaș cu carne de porc pentru Crista. Blonda încercă zadarnic să-i explice patronului ce era o Original Margarita. Și pentru că nu avea tequila, optă până la urmă pentru un Cointreau Caïpirinha, strivind chiar ea lămâia verde pentru amândoi. La trei mese mai departe, o doamnă în vârstă citea ziarul *Kurier* după ce-și linsese farfuria. Localul era calm, parcă undeva în afara timpului, așa cum se întâmplă deseori la Viena. Intrară trei străine tinere și se așezară lângă sobă. Crista ridică paharul cu bere.

– Pentru colaborarea noastră!

Privirea ei jucăușă îl fixa cu insistență pe Malko.

– Presupun că ai o sumedenie de lucruri să-mi spui, o îndemnă el.

Crista râse cu modestie. Scoase un blocnotes din geantă.

– Câteva! Cu ce începem?

– Cu asasinarea lui Dieter Weizman.

Ea făcu o mică strâmbătură.

– Deocamdată, Kripo și Stapo bâjbâie. Totuși am aflat un detaliu interesant. Dieter Weizman nu era singur când a fost asasinat. De un an de zile trăia cu o tânără unguroiacă. o anume Doina Udvar. A întâlnit-o la Budapesta și de atunci nu s-a mai despărțit de ea. În seara crimei, respectiva se afla în camera lui, cei de la hotel sunt categorici în această privință... După aceea a dispărut.

– Adică?

– Probabil că a plecat după crimă, ieșind prin restaurant. Femeia de la garderobă a văzut-o. De atunci i s-a pierdut urma. Avea în mână o valijoară-diplomat. Probabil că s-a întors în Ungaria. Oricum, n-a luat avionul. Stapo o caută ca martoră.

– Cine l-a ucis pe Dieter Weizman?

Crista Shöngau bău o gură de Cointreau înainte de a răspunde:

– După toate aparențele, o femeie. O femeie îmbrăcată în negru, cu voaletă, mantou de vizon și manșon. A intrat de parcă ar fi vrut să meargă la restaurant, ca să iasă după cinci minute. O brunetă înaltă. bine îmbrăcată. Cu siguranță că avea surdină la armă. Nimeni n-a auzit nimic. O cameristă de la *Schwarzenberg* a descoperit cadavrul vrând să schimbe așternutul. Nici un fel de dezordine. Weizman a fost împușcat prin surprindere. Trei gloanțe de calibru 7,65.

– Și Kripo n-are cunoștință despre această femeie?

– Nimic. Nu se știe nici măcar dacă a venit cu mașina. În fața hotelului există o parcare. Dar era noapte.

Totul semăna cu execuția prin intermediul unui „Serviciu". Fără greșeală.

Malko se aplecă peste masă. uitându-se țintă în ochii cenușii.

– Știi de ce a fost executat Dieter Weizman?

Crista așteptă până când chelnerița așeză pe masă două casolete cu bucăți de carne și cartofi.

– Stapo are mai multe ipoteze, răspunse ea. Întâi o poveste mai veche. Weizman a fost amestecat într-o sumedenie de

traficuri. Ar fi putut să „uite" să plătească vreun comision. În mediul în care se învârtea el nu se trimit portărei... Vor fi necesare săptămâni întregi de anchetă ca să se afle ceva... Apoi, ar fi KOS-ul...

– Serviciul de informații de la Belgrad?

Ea încuviință clătinând din cap.

– Da. Weizman livra arme musulmanilor bosniaci de multă vreme. Toată lumea știa asta. Stapo și serviciul de informații sloven, SOVA, au un dosar enorm cu fotografii. Weizman opera de la aeroportul Maribor, din Slovenia, unde se află o zonă liberă, ajutat de complici locali. El însuși controla o mică companie aeriană care teoretic transporta ajutoare umanitare... Stapo are fotografiile conteinerelor cu arme în timp ce erau încărcate în unul dintre avioanele lui la Maribor, având destinația Bosnia centrală. Sârbii știu. Poate că au vrut să pună capăt acestui trafic.

– Totuși, continuă ea, Stapo nu e convinsă. Sârbii nu operează în Austria. Pentru ei ar fi fost mai ușor să-l doboare pe Weizman când se afla în Iugoslavia, în Italia sau în Ungaria.

Dacă sârbii aflaseră de povestea cu „Cartelul de la Sevastopol", această ipoteză devenea mai mult decât plauzibilă.

– Altă ipoteză? întrebă el.

Tânăra femeie își consultă notițele.

– O informație primită de la *Grenze Polizei*[1], zise ea, care s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu asasinatul. În dimineața asta, un individ cunoscut de Stapo, a plecat în Ucraina cu un avion care face ruta Viena-Kiev. Un anume Vladimir Sevșenko. Vine destul de des în Austria și dispune de un pașaport diplomatic ucrainean. E considerat un negustor de arme.

– De unde venea?

– Își dăduse ca adresă la Viena, ambasada Ucrainei. Imposibil de verificat. S-ar putea să fie o simplă coincidență. Nu pare tipul de om care să ucidă chiar el, dar poate să fi plătit o execuție.

– De ce?

Crista Shöngau scutură din cap.

---

[1] *Poliția de frontieră (n.a.)*

– N-am nici cea mai mică idee...

Malko gustă din gulaș. Nimic din ce aflase nu era încurajator. Dieter Weizman fusese ucis de o fantomă... O femeie brunetă, misterioasă putea să lucreze pentru oricine. Dar eliminarea lui Weizman nu însemna întreruperea afacerilor. Dacă informațiile celor de la CIA erau exacte, atunci „Cartelul de la Sevastopol" va căuta un alt intermediar.

Ca de altfel, și musulmanii bosniaci.

Crista și Malko mâncară un moment în tăcere.

– Nu s-a găsit nimic în camera lui Weizman? întrebă el.

– Nimic, răspunse Crista cu gura plină.

– Nu se știe nimic despre ce-ar fi putut să fie în valijoara luată de Doina Udvar?

– Nimic.

Terminară dejunul cu o cafea care nu era „expresso" decât cu numele.

– Ești cu mașina? întrebă Crista.

– Nu.

– Atunci mergem cu a mea și te las unde dorești.

Când tânăra femeie se ridică de la masă, Malko putu să admire rotunjimile perfecte pe care se mulau pantalonii de schi. Urcară într-un vechi Ford Escort bușit peste tot și în cinci minute ajunseră în față la *Sacher*.

– Ce noroc ai să locuiești aici! zise ea cu o fărâmă de invidie în glas. Se spune că interiorul e superb. Malko îi adresă un zâmbet plin de galanterie.

– În schimb, la tine e superb «exteriorul»...

– Mulțumesc.

În momentul în care Malko punea mâna pe clanță, tânăra femeie zise brusc:

– Stai! Am uitat să-ți spun ceva.

Scoase din geantă o notă de plată și i-o întinse împreună cu cartea ei de vizită.

– E numărul la care a sunat Dieter Weizman de la *Schwarzenberg* în ziua morții sale. Nu din cameră, ci de la bar. I-l trecuseră pe nota de plată de la bar, dar au uitat să-l dea celor de la Kripo.

Malko se uită la bucata de hârtie. Era un număr de telefon din Viena.

– Și din camera lui?

– Nimic.

– Ți-am dat numărul meu de-acasă, zise Crista Shöngau. Dar nu stau prea mult acolo. E mai bine să încerci la *Kurier*.

În momentul în care urma să iasă din mașină, Rolls-ul său alunecă de-a lungul trotuarului și se opri la intrarea hotelului. Portiera din spate se deschise și apăru Alexandra, divină în taiorul ei imitație de panteră și cu părul blond revărsându-se pe umeri. Contesa avea brațele pline de pachete.

– Ce femeie frumoasă! exclamă Crista. Și ce mașină!

Malko nu putu rezista și zise cu un ton de glumă:

– Amândouă sunt ale mele. *Auf Wiedersehen*.

Alexandra îl zări și veni spre el, cu inimitabilul ei mers legănat. Dar se încruntă imediat zărind-o pe Crista la volanul mașinii Ford.

– Cine e târfa? întrebă ea cu o voce în stare să spargă un iceberg:

– O informatoare, răspunse Malko. Alexandra o fulgeră pe Crista cu privirea.

– Cu sânii pe care-i are? M-aș mira! Mai curând o vacă de lapte.

Totdeauna amabilitatea întruchipată!

– Ți-a transmis Elko mesajul meu? întrebă Malko.

– Bineînțeles, răspunse Alexandra strângând din buze. Plec la Liezen, dar mâine am de gând să mă întorc. Privește!

Alexandra arătă cu bărbia spre intrarea hotelului. Alături de portarul îmbrăcat în uniforma lui cu freturi se afla un tânăr foarte frumos, cu părul negru și buclat, care adresă un zâmbet seducător tinerei femei.

– E fiul proprietarului hotelului, îi explică ea. M-a agățat mai adineauri și mi-a propus să-mi arate hotelul. Drăguț din partea lui, *nicht wahr*? Am amânat pentru mâine.

Alexandra urcă repede în Rolls, având grijă ca, urcându-se, să-și arate cât mai mult pulpele noului ei adorator și lui Malko...

Prințul nu mai avea altceva de făcut decât să exploateze informațiile transmise de Crista Shöngau.

Capitolul IV

– Vladimir Sevșenko, zis „Albiciosul". Avem un dosar despre el, zise cu jumătate de glas Ronald Chapter. Îl bănuim că încearcă să vândă plutoniu iranienilor. Un fost membru al cunoscutei GRU. Anul trecut am dat peste el la Zürich într-o afacere de spălare a unor bani proveniți de la mafioți.

– Crezi c-ar putea avea vreo legătură cu „Cartelul de la Sevastopol"?

Cei doi bărbați stăteau la o masă mai retrasă, în fundul barului lambrisat de la *Imperial*, în mijlocul unei gălăgii asurzitoare. O mână de senatori americani luaseră cu asalt barul rotund unde un barman atletic abia avea timp să desfacă sticlele de whisky Defender și de Taittinger, șampanie albă 1988, pe care onorabilii parlamentari le beau ca pe apă, pe cheltuiala prințesei.

Schimb de experiență...

– S-ar potrivi cu personajul, confirmă Ronald Chapter. Sevastopol se află în Crimeea, deci în Ucraina. Dar s-ar putea prea bine să nu aibă nici un amestec în treaba asta... Va trebui să aflăm mai multe despre șederea lui la Viena. Voi încerca să trimit informația și lui Nicolaiev.

– Și numărul de telefon la care a sunat Weizman?

– Mă ocup și de asta. În mod normal, mâine dimineață ar trebui să avem numele și adresa abonatului. Voi alerta și biroul de la Budapesta în legătură cu această Doina Udvar... Sper ca serviciul de informații ungare să colaboreze cu noi. Le-am promis computere...

Vacarmul devenea intolerabil! Încălziți de alcool, senatorii nu mai aveau nici o reținere. În sfârșit, un ghid veni să-i ia.

Direcția Operă! În bar se instală imediat o tăcere liniștitoare. Ronald Chapter se uită la ceas.

– Trebuie să te părăsesc.

Malko se întoarse pe jos la *Sacher*. A doua zi va închiria o mașină. Rolls-ul albastru era prea bătător la ochi.

* * *

Primul lucru pe care-l zări Malko în clipa în care intră în cameră. fu sticla de șampanie pusă la gheață alături de care se afla o carte de vizită cu câteva cuvinte scrise de mână. „Drept omagiu frumuseții voastre. Bun venit la *Sacher*. Hans Dietrich Mahler."

Malko rupse furios cartea de vizită. Nu putea să fie vorba de frumusețea lui... Întărâtat la culme, ridică receptorul și sună la Liezen.

– Cred că e tare nerăbdător să mă răstoarne în patul lui, remarcă cu suavitate Alexandra, după ce Malko îi anunță ce descoperire făcuse. Mi-a spus că n-a mai văzut niciodată o femeie atât de... excitantă, că privirea mea îi provoacă amețeli... Când mă gândesc că i-aș putea fi mamă!

– Ba chiar bunică!

– Mojicule!

Alexandra îi trânti telefonul în nas și el nu o mai sună. Formă numărul dat de Crista, dar nu-i răspunse nimeni și sticla de șampanie rămase mai departe la gheață.

* * *

Cineva bătu la ușă. Malko, înfășurat în halatul lui de casă, se duse să deschidă, după ce-și luă revolverul extraplat din valijoara-diplomat, adusă în ajun de Elko Krisantem împreună cu valiza cu haine. I se adusese deja micul dejun. Deci...

– *Was ist das?*

– *Ein Auftrag*[1]. *Eure Hoheit*. anunță vocea subțire a unui groom.

---

[1] *Mesaj (n.a.)*

Malko deschise. Tânărul îi întinse o tavă pe care se afla un plic alb lipit cu scotch. Înăuntru găsi un carton alb cu câteva cuvinte: Frau Hildegarde Feldbach, Gumpendorferstrasse. 24. Semnătura consta în două inițiale: R.C.

Malko verifică în cartea de telefon și găsi imediat. Ba chiar era și un anunț în chenar: „Inchirieri locuințe de lux". Deodată sună telefonul. Legătura era destul de proastă. Alexandra îl suna din mașină.

– Sosesc, îl anunță ea. Voiam să fiu sigură că ești singur...

– Prostuțo! zise Malko înainte de a închide.

Formă numărul respectivei Hidegarde Feldbach. Imediat îi răspunse vocea unei femei, o voce mai curând vulgară.

– Aici agenția Feldbach.

– Am citit în cartea de telefon anunțul dumneavoastră, zise Malko. Caut o locuință de ocazie la Viena. Ceva luxos.

– *Ach!* Am exact ce vă trebuie! *Ein Wunder!* exclamă imediat Hildegarde Feldbach.

Și îi descrise lui Malko în termeni lirici un apartament de vis, nu departe de Opern Ring, apoi întrebă:

– Când doriți să-l vedeți?

– Pe la prânz. O voi trimite pe soția mea.

– Vă aștept. În fața numărului 24 de pe Nibelungengasse. Apropo, cum o voi recunoaște?

– Nevasta mea e înaltă și blondă. Va veni cu un Rolls albastru.

Respectul îi luă piuitul numitei Hildegarde Feldbach.

După ce închise, Malko își zise că probabil își pierdea timpul. Poate că și Dieter Weizman căutase o locuință de ocazie. Dar nu putea să neglijeze nici o pistă.

Alexandra sosi după o jumătate de oră. Era de-a dreptul strălucitoare cu bluza ei de dantelă neagră și fusta scurtă evazată la poale, confecționată din mai multe straturi de dantelă neagră.

Tânăra femeie se întinse grațios pe sofaua portocalie și anunță:

– După-amiază voi vizita Schönbrunn împreună cu Hans Dietrich.

– Așa cum ești îmbrăcată?

Fusta era atât de scurtă încât îi putea zări partea de sus a ciorapilor și umbra pântecelui, după o porțiune de piele albă ca laptele. Alexandra îi aruncă o privire plină de o falsă naivitate.

– De ce nu? Ți-e teamă să nu agăț statuile!

Malko se apropie de ea fără să răspundă. Își strecură amândouă mâinile sub fustă și ajunse la triunghiul de satin negru care se presupunea că protejează intimitatea tinerei femei. Îl făcu să alunece de-a lungul coapselor, apoi al picioarelor, pe care le îndepărtă unul de celălalt, după care își înfundă fața între ele. Alexandra rămase nepăsătoare preț de două minute apoi, brusc, începu să geamă și să se foiască. După ce fu scuturată de un orgasm violent, Malko se ridică, dădu jos tot ce avea pe el și o pătrunse dintr-un singur elan.

Nu spusese nici măcar un singur cuvânt.

Apoi începu s-o posede cu mișcări furioase și ea avu al doilea orgasm care îl precedă cu câteva secunde pe al său. Se desprinse de ea, ușurat dar încă furios, și zise cu o voce voit distanță:

– Înainte de a-ți duce fantele la plimbare. o să-mi faci un serviciu.

* * *

La numărul 24 de pe Nibelungengasse, se înălța un imobil negricios datând de pe la începutul secolului, care părea că niciodată nu fusese întreținut... Malko, la volanul unui Mercedes închiriat de la *Sacher* cu o oră în urmă și parcat ceva mai departe, o reperă fără greutate pe blonda care se plimba pe trotuar. Femeia se repezi la Rolls-ul care tocmai oprise.

Alexandra coborî și cele două femei schimbară câteva cuvinte înainte de a intra în imobil.

* * *

Copleșită de respect, Hildegarde Feldbach o invită pe Alexandra să traverseze o curte și deschise ușa locuinței. Un parter care se vedea bine că nu mai fusese locuit de o jumătate de secol, întunecos ca o pivniță și atât de murdar încât ar fi alungat și un șoarece. În jur mirosea a umezeală și a varză.

– Mai sunt unele mici lucruri de făcut. anunță pudic Frau Feldbach, dar e foarte liniște aici.

Evident! Cele două ferestre dădeau spre un zid! Ai fi zis că e un adăpost antiatomic...Frau Feldbach nu-și pierduse aplombul, vorbind întruna. Alexandra bătu în retragere până la mașină și își luă la revedere.

După cinci minute, Malko se întâlnea cu ea în față la *Sacher*.

– De ce m-ai pus să vizitez gaura aia de șobolani? izbucni Alexandra.

– Pentru „nevoia" mea, zise Malko voit misterios.

Ea dădu din umeri.

– M-am săturat de „nălucile" tale. După-masă mă duc la Schönbrunn. Apropo, am descoperit un nou magazin de decorațiuni pe Kärntner Strasse. O minune! Au ultimele creații ale lui Claude Dalle. Printre care un pat cu baldachin din fier forjat pe care tare aș vrea să-l încerc.

– Cu mine?

– Dacă nu ești prea ocupat... Altfel Hans Dietrich mă va rezolva cu cea mai mare plăcere.

* * *

Instalat la volanul Mercedesului său banal, la trei case de imobilul în care locuia Hildegarde Feldbach. Malko asculta radioul ca să treacă timpul. Era posac. Alexandra își luase zborul într-o mașină Porsche portocalie ca să viziteze Schönbrunn cu fantele ei... Nu se știa ce va face după aceea, dar nu era exclus să încerce faimosul pat al lui Claude Dalle, la nevoie chiar în magazin. Fantasmele i se risipiră brusc. Hildegarde Feldbach ieșise din imobil. Femeia făcu câțiva pași și urcă într-un enorm Mercedes 600 negru – o mașină de ministru – în care dispărea pur și simplu. Un astfel de standard, pentru o simplă funcționară a unei agenții imobiliare. Era ciudat...

Malko o urmări fără probleme. Tipa conducea ca melcul și abia se vedea în mașină din cauza taliei sale mici. Femeia parcă mașina lângă Heidein Platz și intră într-un imobil luxos. După două ore încă se mai afla înăuntru! Între timp intraseră și

ieșiseră mai multe cupluri. Hildegarde arăta apartamentul unor oameni recrutați prin intermediul unor anunțuri date la mica publicitate.

Malko fu gata să se lase păgubaș. Dar femeia aceea era singura lui pistă. Trebuia să se agațe de ea. Dimineață devreme o sunase pe Crista Shöngau care nu avea nici o altă informație pentru el. Nimeni nu ceruse cadavrul lui Dieter Weizman. iar ancheta celor de la Kripo ajunsese într-un punct mort din lipsa unor elemente concrete.

* * *

Se făcuse cinci!

Malko nu mai rezista. Nu lipsise decât atât cât să-și cumpere o specialitate vieneză de la un chioșc, ca să nu moară de foame. Urmărirea aceea i se părea din ce în ce mai idioată. Probabil că Dieter Weizman telefonase pentru o afacere imobiliară... Iar Mercedesul 600 se putea explica pur și simplu prin existența unui amant bogat...

In sfârșit, Hildegarde Feldbach ieși din imobil. Urcă în Mercedes. porni pe Opern Ring, apoi se îndreptă spre est. În curând lucrurile deveniră cât se poate de clare. Femeia părăsea Viena pe autostrada A 4 care ducea spre est, cea pe care o folosea și Malko ca să ajungă la Liezen. După câteva minute, Frau Feldbach semnaliză și apucă pe bifurcația care ducea la Schwechat, aeroportul din Viena!

Malko o lăsă să ia puțin avans și trase mașina în parcarea aeroportului. Apoi o reperă în hol, în fața tabelei electronice care afișa sosirile. După care se îndreptă spre sectorul curselor internaționale. Malko cercetă și el tabela electronică.

În următoarea oră era prevăzută sosirea mai multor avioane. Unul dintre ele îi reținu privirea. Era vorba de cursa OS 432 care venea de la Moscova și Kiev... Urcă la galeria de la primul etaj de unde vedea toată pista. Așezată pe o banchetă. în fața ieșirii. Frau Feldbach fuma nervoasă. Difuzoarele anunțară că avionul de la Kiev va avea o întârziere de o jumătate de oră. Hildegarde Feldbach stinse imediat țigara și se îndreptă spre bar.

Prin urmare, persoana pe care o aștepta venea de la Kiev.

Malko intră într-o cabină telefonică și-l sună pe Ronald Chapter.

– Poate punem mâna pe lozul cel mare! jubilă el.

„Lozul cel mare" apăru patruzeci și cinci de minute mai târziu. Era un bărbat corpolent îmbrăcat cu o șubă, cu o față colțuroasă, de culoarea unei chiuvete murdare, și fruntea îngustă. Singurul lui bagaj era o valijoară-diplomat. Hildegarde Feldbach se repezi la el, se ridică în vârful picioarelor și-i trase o sărutare de ventuză frecându-se de el. Până când noul sosit o îndepărtă de el și porniră amândoi spre parcare.

Malko nu știa cum arăta Vladimir Sevșenko, dar ar fi putut să fie chiar el. În orice caz, nu părea să fie vorba de un simplu client. La întoarcere conduse necunoscutul. Malko se menținu cu prudență la o distanță de două mașini în spatele lor. Se întorceau la Viena. După ce ajunseră în centru, Malko pricepu imediat că se îndreptau spre imobilul în care locuia Frau Feldbach.

Nu-i mai rămânea decât să-l identifice pe necunoscutul sosit de la Kiev.

* * *

– Vladimir Sevșenko se afla în avionul care făcea cursa Kiev-Viena, îl anunță omul de la CIA care tocmai primise lista pasagerilor de la „corespondentul" său de pe aeroport.

– N-au mai rămas decât semnalmentele.

– Le vom avea în cinci minute, zise americanul. Kiev-ul mi le trimite prin fax.

Ronald Chapter aprinse o țigară și se destinse. În sfârșit o veste bună! Biroul era plin de fum albastru când secretara aduse documentele pe care americanul i le întinse imediat lui Malko. O fotografie transmisă prin fax.

– Este chiar bărbatul pe care l-am văzut cu Frau Feldbach, confirmă Malko. Nu poate fi nici o îndoială.

– Bingo! făcu Ronald Chapter.

– Dacă vrei, zise Malko. Sevșenko era deci în legătură cu Dieter Weizman. Noi știm că e un negustor de arme. A părăsit

Viena imediat după asasinarea lui Weizman. efectuând o călătorie fulger. S-or fi dus deci să primească noi dispoziții. Și, după toate aparențele, s-a întors să continue afacerea.

– Și supraveghindu-l, vom ajunge la cel care îl va înlocui pe Weizman, conchise Ronald Chapter. Sau poate chiar la cumpărători.

– E posibil, recunoscu Malko. Dar asta nu ne spune cine l-a ucis pe Dieter Weizman și de ce.

Americanul înlătură obiecția cu un gest al mâinii.

– *We don't give a shit!*[1] Noi căutăm informații *precise* utilizabile la momentul potrivit pentru a face să eșueze această tranzacție. Acum avem o șansă să le obținem...

Malko nu insistă. Părerea lui era că, atâta vreme cât nu se va găsi explicația morții lui Weizman, riscau surprize dintre cele mai neplăcute. Dar de ce să-și piardă timpul discutând? Viitorul va arăta cine a avut dreptate.

– Situația nu mai e aceeași, zise el. Poate că Weizman ar fi colaborat cu noi, ceea ce nu mai e cazul cu Sevșenko.

– Evident, admise Ronald Chapter. N-are chef să vadă milioane de dolari trecându-i pe sub nas... Deci trebuie să acționăm fără știrea lui. Și să fim prudenți...

– Crezi? întrebă Malko ironic.

– Am impresia că altcineva a vrut să provoace eșecul operațiunii, zise omul de la CIA.

– Sârbii?

– Posibil.

– În cazul ăsta, vor încerca din nou, conchise Malko. Și în măsura în care cred că participăm la această afacere – toată lumea știe că CIA îi ajută pe musulmanii bosniaci – s-ar putea să ne aibă și pe noi în vedere în acțiunea lor de răzbunare.

– Sârbii sunt greoi, îi auzi de la un kilometru. replică americanul. Cu experiența pe care o ai...

Malko nu catadicsi să răspundă. Acest gen de frază suna ca un epitaf...

---

[1] *Ni se fâlfâie (n.a.)*

Capitolul V

Vladimir Sevșenko plimbă o privire agasată peste mulțimea flecară din elegantul restaurant al hotelului *Sacher*, cu pereții tapisați cu catifea roșie. Era exasperat de baletul chelnerilor, de oglinzile vechi din jur, de lambriurile aurite și mai ales de acei aristocrați vienezi care îi aruncau priviri ofuscate din cauză că nu avea cravată la gât. Fără a mai pune la socoteală că era neras și avea unghiile murdare... Plimbă o privire disprețuitoare asupra mesenilor, gândindu-se la cele câteva milioane de dolari ascunse în Elveția, care făceau pui. După ani de zile în care nu câștigase decât câteva mii de ruble ca ofițer GRU, acum era de-a dreptul uluit de sumele colosale care-i cădeau din cer, datorită traficului rentabil pe care-l practica Mafia ucraineană. Asta îi dădea un sentiment de superioritate nemăsurată.

– Nu mănânci nimic, *Shatzie*, zise tristă Sissi.

Văzându-i paharul gol, chelnerul veni să-i toarne o porție bună de Defender Success, din sticla de pe masă. Vladimir Sevșenko goli paharul dintr-o răsuflare. Sticla era deja pe trei sferturi goală. Numai asta băuse de la începutul mesei.

Privi în jurul lui, măsurând prăpastia care îl despărțea de ceilalți meseni. Probabil că numai el purta sub pulover un revolver automat „*Dragonov*" încărcat cu gloanțe explozive. Nu era nevoie să tragi de două ori... Apucă sticla și-și turnă singur în pahar. Avea impresia că pierde timpul și era nerăbdător ca de a doua zi să reînceapă afacerile. El ar fi rămas în apartament, dar Sissi era moartă după restaurantele astea de lux. Deodată, Vladimir Sevșenko avu chef să se distreze șocându-și vecinii. Își așeză mâna pe coapsa amantei sale,

împinse foarte sus rochia. și băgă mâna între pulpe. Sissi abia avu timp să arunce șervetul peste mâna lui Vladimir. Chelnerul se uita țintă la ei. Vladimir Sevșenko apucă mâna lui Sissi și o așeză pe pantalonii lui.

– Ce-ar fi să mi-o freci un pic? îi ceru el cu voce tare.

Sissi se făcu stacojie la față. Vecinii auziseră. Se aplecă la urechea amantului ei, cumplit de jenată.

– O să-ți fac asta acasă. Așa cum îți place ție.

Privirea aprinsă a lui Vladimir Sevșenko era ațintită spre o femeie tânără așezată în fața lor. Ucraineanul se aplecă spre Sissi.

– Ai văzut-o pe putoarea aia? Sunt sigur că e în călduri! Nu vrei să te duci să-i spui să vină cu noi?

Sissi reuși să ia un aer jignit. O mică orgie nu i-ar fi displăcut, dar cunoștea prea bine societatea vieneză.

– E cu soțul ei, îi atrase ea atenția.

– Ei și! Pe ea o vreau, nu pe el.

– Mă ai pe mine... se fandosi ea. O să-ți fac tot ce vrei...

Sissi începea să fie cuprinsă de panică. De la o anumită cantitate de alcool, Vladimir devenea incontrolabil. La Kiev se ducea în localuri cu prietenii lui mafioți și putea să-și permită orice. O dată se agățase de o femeie de la masa vecină, bărbatul ei protestase și doi dintre prietenii lui Vladimir îl trăseseră afară și îl omorâseră în bătaie. În timp ce Vladimir o viola...

Ucraineanului îi era foarte greu să conștientizeze că la Viena nu era același lucru. O lăsă pe roșcată și se-ntoarse la Sissi.

– Dă-ți chiloții jos! îi ordonă el.

Chiar în momentul acela chelnerul veni la ei și-i întrebă cu o voce mieroasă:

– Vreți și desert?

Vladimir Sevșenko ridică spre el o privire injectată de sânge.

– Cum să nu! O fofoloancă zemoasă...

Chelnerul reuși să zâmbească și se retrase. în timp ce Sissi comanda cu o voce ascuțită:

– O înghețată cu praline, *Herr Ober*...

– Chiloții! repetă Vladimir puțin mai tare. Dacă nu. ți-i smulg...

Sissi simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Dacă i se împotrivea, ucraineanul ar fi fost în stare să facă un scandal monstru... Se foi pe scaun și reuși să-și împingă chiloții mici de nailon negru de-a lungul picioarelor. Vladimir i-i smulse din mână și-i puse cu calm pe masă, lângă coșul cu pâine, sub privirile vecinilor... Și, imediat, își băgă din nou mâna între coapsele amantei sale.

Sissi se-ncordă toată, ca atunci când simți că te doare la dentist... Vladimir Sevșenko era vesel nevoie mare. Se simțea stăpânul lumii. Oamenii de la mese se uitau cu toții în farfuriile lor. Ucraineanul rânji.

– Haide, freacă-mi-o!

Cu lacrimi în ochi, Sissi împinse masa și se ridică.

– Vino, vino!

Femeia adresă chelnerului un zâmbet de naufragiată.

– Soțul meu nu se simte bine, ne întoarcem... zise ea.

Ieșiră pe ușa care ducea într-un salon mare și pustiu. Cu ochii injectați de sânge, Vladimir o apucă pe Sissi de mână și o trase spre una dintre canapele. Sissi se opuse din toate puterile.

– Nu, vino acasă! *Bitte!*

– Păi eu acum vreau să te f.., răspunse Vladimir Sevșenko cu o eleganță rafinată...

Sissi simțea că îi fierbe creierul. Era imposibil să-i scoată din cap ideea asta fixă! Ce rușine! Deodată îi veni o idee, căci cunoștea la perfecție hotelul.

– Vino! îi zise ea. Cunosc un loc unde vom fi liniștiți.

Și îl trase după ea pe culoarul din stânga. Era galeria unde se aflau fotografiile tuturor personalităților care dormiseră în acel hotel. După aceea urma o încăpere cu un biliard, ceea ce ațâță fantasmele lubrice ale ucraineanului. O apucă pe Sissi de coapse și o ridică în sus ca pe un fulg.

– Nu, nu! șopti ea. Sus!

Sissi arătă spre o scară care ducea la primul etaj, rezervat pentru dineurile private, accesul fiind barat de un cordon de catifea. Ea îl dădu la o parte și urcă scările, trăgându-și amantul după ea. În încăperea de sus se aflau câteva divane foarte joase, din catifea roșie. Epuizată, Sissi să lăsă să cadă pe unul dintre divane. În sfârșit, scăpase de scandal!

Înviorată. femeia se apucă să-i desfacă centura lui Vladimir Sevșenko. care se clătina în fața ei.

Îi desfăcu șlițul și îi luă în gură sexul violaceu. Vladimir Sevșenko scoase un mârâit de satisfacție. Sissi se grăbea să-l satisfacă cât mai repede. Din păcate. ucraineanul profita de această răsfățare cu redutabila nepăsare a bețivilor. fără să pară că vrea să termine.

Deodată își smulse centura. ceea ce făcu să-i cadă revolverul și pantalonii să-i alunece pe glezne. Bărbatul se lăsă să cadă în genunchi în fața divanului. Mâinile lui enorme apucară coapsele femeii și le desfăcură. Apoi o pătrunse apăsându-se cu toată greutatea.

* * *

Malko nu vedea decât spatele ucraineanului și mișcarea pendulară a feselor sale acoperite cu peri negri. Sissi gemea în cadență. pironită pe covorul roșu. Malko se trase înapoi. Îi supraveghea pe cei doi de la începutul serii. Când părăsiseră sala restaurantului, Malko crezuse că era vorba de o întâlnire discretă și îi urmărise. Dar nu era decât satisfacerea unui capriciu. Coborî încet treptele.

– *Komm! Komm!* implora Sissi.

Ucraineanul era ca un metronom stricat. Cu maxilarele încleștate, bărbatul se mișca din ce în ce mai repede, nereușind să-și obțină plăcerea. Erau amândoi lac de nădușeală, dar nu se opreau. În cele din urmă se arcui, pătrunzând și mai adânc, în timp ce reușea în sfârșit să termine...

Imediat după aceea căzu într-o parte și adormi!

Sissi se ridică năucită, încercând zadarnic să-l scuture. Deja sforăia... Zări revolverul și-l băgă în geantă. Apoi, de bine de rău, îi trase și-i încheie pantalonii. Dar era imposibil să-l miște din loc... Nu exista decât o singură soluție. Îi scotoci în haină și scoase un teanc mare de bancnote de o mie de șilingi, apoi se repezi pe scară în jos.

Palidă la față de rușine, Sissi se năpusti în sala restaurantului. Masa lor fusese deja strânsă. Se repezi la chelner și îi puse în mână cu fermitate trei mii de șilingi.

– Îmi pare rău, zise ea, soțului meu i s-a făcut rău. Va trebui transportat până la mașină...

– Voi chema o ambulanță, propuse el.

– *Nein, nein*, fără ambulanță...

Trei mii de șilingi se adăugară primilor...

Fu nevoie de cinci oameni și de o cuvertură pentru ca Vladimir Sevșenko să poată fi purtat până la Mecedesul 600... Nu se trezi. Sissi conduse mașina până acasă, coborî și se repezi la parter. Doi dintre oamenii lui Sevșenko locuiau într-o garsonieră. Cecenii, foști luptători, erau masivi ca niște stâlpi de beton. Se treziră mormăind și reușiră amândoi să-l urce pe ucrainean la amanta lui. Până la urmă nu se înregistase decât o singură pierdere: chiloții rămași pe masa de la *Sacher*. Sissi adormi îmbrăcată, lăsându-și amantul pe mochetă. Înainte însă îi pusese la loc în buzunar ce mai rămăsese din teancul de bancnote, dar oprise zece mii de șilingi pentru emoțiile prin care trecuse.

* * *

Vladimir Sevșenko verifica cu grijă cartușele explozive din revolver. Cadou din partea unui «Spețnaz»[1], căci în comerț nu se găsea așa ceva. Făcea prea multe ravagii... Sissi își termină dușul, se înfășură într-un prosop și se proțăpi în fața lui.

– Ce bine-a fost aseară! se fandosi ea.

– Aha...

Montă încărcătorul cu un pocnet sec și băgă arma la centură. Mai avea încă ochii injectați de sânge după beția din ajun...

– La ce oră plecăm? întrebă Sissi.

Vladimir Sevșenko nici nu clipi.

– Tu nu pleci. Tu rămâi aici pentru mesaje.

Sissi aproape că bătu din picior.

– De ce nu mă iei niciodată cu tine? Vorbesc slovena... Și pe urmă eu am preluat acel apel...

El dădu din umeri fără să răspundă, se ridică și merse până la fereastră. Se temea de poliția austriacă din cauza scan-

---

[1] *Membru al armatelor speciale ruse*

dalului din ajun. Dădu la o parte perdeaua și cercetă strada cu privirea. chiar în momentul în care un Mercedes cenușiu oprea puțin mai departe. Dar din mașină nu coborî nimeni... Și asta îl alarmă. Nu-i plăcea deloc. După zece minute de stat în fața ferestrei. Vladimir Sevșenko căpătă convingerea că era supravegheat.

Fu cuprins de o furie oarbă și se întoarse brusc.

– Cu cine te-ai întâlnit în absența mea? întrebă el.

Sissi se încordă toată. sigură de nevinovăția ei.

– Cu nimeni! De ce?

– Ce, cu nimeni? Ai stat în casă?

– Nu, am lucrat, am arătat apartamente...

Începu să-i enumere toate întâlnirile. El o privea pe sub sprâncene, ca un elefant gata să pornească la atac.

– N-ai vorbit cu nimeni despre mine?

Sissi sări în sus indignată.

– Bineînțeles că nu!

– N-au venit copoii?

Femeia se așeză, simțind că n-o mai țin picioarele.

– Copoii! De ce să vină? Nu, bineînțeles. Dar de ce?

Vladimir Sevșenko se înfierbânta. El nu cunoștea decât situații simple.

– Ai vorbit cuiva, pentru că sunt supravegheat, zise el.

Ucraineanul veni spre ea. Sissi nu avu timp să evite primul pumn care o lovi în maxilar. Avu impresia că îi sar toți dinții din gură. A doua lovitură de pumn îi opri urletul. Se poticni, gata să cadă, dar amantul ei o ridică. Cu o altă lovitură de pumn îi sparse arcada stângă, apoi continuă s-o lovească ca un automat, cu detașare, fără să-i pese de țipetele ei. Când credea că cineva îl minte, ucraineanul nu cunoștea decât o singură soluție: să lovească până când celălalt mărturisește sau crapă...

Sissi reuși să se târască până în spatele unei canapele. În momentul acela se auziră bătăi violente în ușa de la intrare. Cu revolverul la spate, ucraineanul întredeschise ușa și dădu peste fața severă a unui vecin. Înțelegea germana cât să priceapă ce spune celălalt. Avertismentul era cât se poate de clar. Dacă tămbălăul mai continua, locatarul avea să cheme imediat poliția... Vladimir Sevșenko îi trânti ușa în nas.

Când reveni în cameră, Sissi nu mai era acolo. Reușise să se târască până în baie unde se încuiase. Vladimir Sevșenko ezită să spargă ușa. Idiotul de adineauri ar fi fost în stare să-și pună amenințarea în practică și nu era momentul să atragă atenția asupra lui. Termină cu îmbrăcatul, își luă valijoara și coborî la parter la Djokar și Addi, gărzile lui de corp.

* * *

Malko lăsă câteva mașini între el și Mercedesul 600. În oraș era ușor, dar ajunseră la canalul paralel cu Dunărea, în estul Vienei. Vladimir trecu dincolo și preferă să se deplaseze pe malul nordic, în sens unic, traversând mai târziu *Sudöst Autobahn* și continuându-și drumul spre nord. Cu puțin înainte de a ajunge la intersecția de la Praterstrasse, Mercedesul începu să semnalizeze. Malko semnaliză și el.

Mercedesul din fața lui încetini. Malko trecu pe banda celor care coteau la dreapta.

Chiar în momentul în care se schimba culoarea semaforului, omul de la volanul Mercedesului schimbă vitezele și țâșni tot pe drumul care mergea pe lângă canal. Malko nu putu să facă la fel, stingherit de alte mașini. Când reuși să iasă dintre celelalte mașini, Mercedesul 600 dispăruse de mult. Malko merse mai departe, traversă Dunărea și trebui să părăsească autostrada ca să nu se trezească la dracu-n praznic. Îi pierduse pe Sevșenko și gărzile lui de corp.

În timp ce se întorcea spre centru, furios pe el însuși, își zise că nu mai putea încerca decât un singur lucru. Era un mare risc, dar era ori asta, ori nimic.

* * *

Era a treia oară când apăsa pe butonul soneriei de la ușa apartamentului în care locuia Hildegarde Feldbach. În momentul în care se pregătea să plece, ușa se întredeschise lăsând să se zărească un antreu întunecos.

– Ce doriți? întrebă o voce înăbușită.

– *Frau Feldbach, bitte?*

– Da. eu sunt. Cine sunteți?

Malko nu-i distingea decât silueta.

– Sunt un prieten al lui Dieter Weizman. răspunse el. Trebuie să vorbesc foarte repede cu Vladimir Sevșenko.

Urmă o tăcere scurtă, apoi amanta ucraineanului zise cu o voce nesigură:

– Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Femeia vru să închidă ușa dar Malko se opuse.

– *Ein Moment. Frau Feldbach.* Știu că Vladimir Sevșenko locuiește aici. Este foarte important să mă întâlnesc cu el. Legat de ceea ce i s-a întâmplat prietenului meu Dieter.

De data asta simți că reușise să câștige oarecare teren. Hildegarde Feldbach deschise larg ușa și lumina din antreu se aprinse. Malko n-o mai recunoscu pe amanta lui Vladimir Sevșenko. Ai fi zis că avusese ghinionul să calce pe o mină. Toată partea de jos a feței era un enorm hematom, care îi deforma maxilarul, strâmbându-i trăsăturile. Buza de sus își triplase volumul, iar nasul semăna cu un cartof. În ciuda luminii slabe, femeia purta ochelari negri.

– Cine ești? îl întrebă ea scoțându-și ochelarii.

Nici ochii nu arătau mai bine... Erau umflați și pe arcada stângă avea o coajă mare de sânge.

– Numele meu are puțină importanță, zise Malko. Trebuie să vorbesc cu Vladimir.

Hildegarde Feldbach se uită la el ezitând. În altă situație, nu i-ar fi spus nimic. Dar acum era copleșită de furie. O podidea plânsul când își vedea fața desfigurată. Îl ura pe ucrainean.

– A plecat în dimineața asta în Slovenia. răspunse ea.

– Unde?

– La Bled. Să se întâlnească cu cineva.

– Cu cine?

– Cred că-l cheamă Tolman. Nikolas Tolman. Am vorbit cu el la telefon. Acum, pleacă.

* * *

– Nikolas Tolman! Ne învârtim în continuare printre cunoștințe! exclamă Ronald Chapter. SOVA îl consideră unul dintre cei mai mari traficanți de arme din Slovenia. Lucra cu

Weizman. Recepționa armele aduse la Maribor de Weizman și le trimitea mai departe în Bosnia cu elicopterele. Poate că el l-a lichidat pe Weizman. ca să nu mai împartă comisionul. Ai grijă pe unde calci...

– Se poate conta pe sloveni? întrebă Malko.

Ronald Chapter se strâmbă.

– Moderat. Nikolas Tolman are sprijinitori noi la Ministerul Apărării. Dar am un om la Ljubljana. Șeful Biroului I din cadrul amintitei SOVA, comandantul Martin. E un pseudonim, nu-i cunosc adevăratul nume. Iată numărul lui de telefon.

Malko cercetă harta regiunii. Bled se afla la vreo treizeci de kilometri de frontiera austro-slovenă. Nu departe de Klagenfurt. Era mai bine să se deplaseze cu mașina. Asta îi permitea să ia cu el revolverul extraplat.

Se uită la ceas și văzu că se făcuse unsprezece.

– Aș putea să fiu acolo pe la sfârșitul după-amiezii, zise el. Dar nu voi putea să fac nimic altceva decât să-l supraveghez pe Sevșenko. Dacă dau de el.

– N-ar fi deloc rău, aprobă Ronald Chapter. Cu cât vom avea mai multe elemente despre acest caz, cu atât vom putea interveni mai eficace. Poate că datorită acestei Hildegarde Feldbach l-am găsit pe înlocuitorul răposatului Dieter Weizman.

– Să nu vindem blana ursului din pădure, îl sfătui Malko. Trec pe la hotel și pe urmă plec în Slovenia.

* * *

Pe pat găsi un bilețel: „Nu iau dejunul aici. A.". Malko îl mototoli furios. Alexandra își continua „idila" cu frumosul Hans Dietrich. Se gândise s-o ia cu el în Slovenia. De ciudă sună la redacția ziarului *Kurier* și întrebă de Crista Shöngau. Și avu norocul s-o găsească. Îi spuse că pleacă la Bled și o întrebă dacă auzise de Nikolas Tolman.

– Îl cunosc! exclamă ea. I-am luat un interviu. E consulul onorific al Liberiei.

– Al Liberiei! zise Malko stupefiat. E negru?

– Ba e alb ca noi doi! răspunse Crista râzând. E o combinație. Mi-ar plăcea să vin și eu.

– Ce te împiedică?

Ea rămase câteva clipe tăcută. apoi întrebă:

– Vorbești serios?

– Bineînțeles. Dar plec imediat.

– Nici o problemă! Vino să mă iei din fața casei peste o jumătate de oră.

Malko închise, își făcu valiza, lăsă un bilet pentru Alexandra și coborî. După treizeci și cinci de minute se oprea în fața imobilului în care locuia Crista. Tânăra vieneză îl aștepta pe trotuar, îmbrăcată într-o haină de piele neagră care îi cobora până la călcâie. Aruncă geanta pe bancheta din spate și urcă lângă el.

* * *

Autostrada E 66, aproape pustie, șerpuia printre culmile înzăpezite ale munților. Părăsiseră Viena de trei ore. Crista fuma țigară după țigară, în timp ce vorbea despre meseria ei.

– Nikolas Tolman e periculos, zise ea. Am făcut o anchetă asupra lui. Are legături cu Mafia croată și cu borfașii sloveni. Falsul său statut de diplomat îi conferă o imunitate aproape totală.

În apropiere de Wolsberg începu să ningă și Malko se concentră asupra conducerii mașinii.

În curând ninsoarea deveni foarte abundentă îngreunând vizibilitatea. Și pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, ceața invadă autostrada, forțându-l să meargă cu zece kilometri la oră. Se uită la ceas. Înainte de miezul nopții nu aveau cum să ajungă la Bled. Trebui să facă o deviere bruscă pentru a evita un camion care mergea cu cinci kilometri la oră. Crista țipă de frică.

– Hai să ne oprim! Puțin mai încolo e un „Rastplatz".

Conducerea devenea periculoasă și Malko își zise că asta era cea mai bună soluție. Lăsă motorul să meargă. Nu se vedea mai departe de un metru! La radio se transmitea muzică. înăuntru era cald și după câteva minute Crista suspină leneș.

– Mi-e cald!

Își descheie haina lungă de piele și Malko simți cum îi crește presiunea arterială. Crista purta pe dedesubt un pulover care i se mula foarte strâns pe corp, sub care se vedea clar că

nu purta sutien, și o fustă mini care se oprea în partea de sus a coapselor.

Privirile le se încrucișară. Tânăra zâmbi. În ochii ei albaștri plutea o lumină tulbure. Malko lăsă ochii în jos și văzu că sânii se ridicau de parcă ar fi alergat. Atmosfera era încărcată de electricitate. Malko puse mâna pe coapsa ei și Crista suspină slab:

– Stai! Mă exciți.

Drept răspuns, Malko se aplecă și o sărută. Buzele tinerei femei se deschiseră primitoare, apoi Crista se retrase și zise:

– Ușurel, eu conduc jocul.

Limba ei începu să se joace încetișor cu a lui dar îi îndepărtă mâna de coapsele ei. În schimb desfăcu toți nasturii cămășii lui Malko și se aplecă gâdilându-i mameloanele cu o abilitate diabolică. Se juca cu nervii lui. Malko îi luă mâna și-o trase spre el. Docilă, Crista începu să-l maseze... Zăpada cădea din ce în ce mai deasă, izolându-i de lume. Totuși Crista nu-l lăsa s-o mângâie, dar îi eliberă sexul și îl strânse între degete cu un zâmbet lacom.

– Azi eu sunt la conducere, murmură ea... mai târziu va veni și rândul tău.

Malko nu mai rezista. O prinse de ceafă și o forță să-și aplece fața spre el. Fata deschise buzele cu docilitate, îi luă sexul în gură, oprindu-se de fiecare dată când i se părea că a mers prea departe cu excitarea.

Dar nu i se păru destul. Deodată începu să se miște spasmodic, pătrunzând de fiecare dată în gura primitoare. Crista înțelese mesajul. Își acceleră ritmul până când Malko simți că nu mai rezistă și termină scoțând un strigăt răgușit.

Când ridică capul văzu că ninsoarea încetase.

* * *

Farurile luminară un hotel modern, stil cabană. Aici timpul era splendid. Se aflau la Bled și erau orele zece seara. Malko se-ntoarse spre Crista.

– Știi unde locuiește Nikolas Tolman?

– Da. Vrei să mergi acum la el?

– Nu. doar să verific ceva.

– Atunci hai să întoarcem și apoi faci la stânga ca și cum ai merge la Schloss.

La capătul unui mic lac. cocoțat pe un pisc, un castel medieval ca din basme domina localitatea Bled. Pe străzi nu era nici țipenie de om. Malko urmă instrucțiunile și ieșiră din oraș urcând spre nord.

– La dreapta, zise ea când ajunseră în cătunul Grimscice.

Un drum se întindea de-a dreptul peste câmp. După trei sute de metri, Malko zări o casă mare și galbenă cufundată în întuneric. situată pe un promontoriu, net diferită de fermele din vecinătate. Malko opri la o oarecare distanță și observă cu atenție casa. În față erau oprite patru mașini. Două Mercedesuri înmatriculate în Slovenia cu o placă CD, o mașină Golf și Mercedesul 600 al lui Vladimir Sevșenko.

Capitolul VI

Malko nu înțelegea nici un cuvințel din ce spunea Shöngau. Tânăra austriacă vorbea la telefon în slovenă cu Nikolas Tolman din camera lor de la marele hotel *Toplice*. Soarele strălucitor se reflecta în apele albastre ale lacului. Locul acela dintre crestele muntoase era de-a dreptul paradiziac. În cele din urmă, ziarista închise telefonul într-o stare euforică.

– Gata! îl anunță ea. E de acord să se întâlnească cu mine. Peste o oră la capela de la *Blejski Grad*[1].

– Ce i-ai spus?

– Că anchetez moartea lui Dieter Weizman. A pretins că nu știe nimic, dar a acceptat să stăm de vorbă. Ce vrei să-l întreb?

Malko ezită. Făcuse acest demers pentru a se lămuri mai bine asupra personajului numit Weizman. Sperase că îl va primi la el și că va da ochii cu Sevșenko. Puțin cam dezamăgit, o sfătui pe tânăra femeie:

– Încearcă să afli cu ce se ocupă în acest moment, dacă face deplasări. Fii prudentă. N-am să fiu departe, în caz că...

Crista zâmbi încrezătoare.

– Oh, nu risc nimic, tot timpul e plin de turiști.

Seara trecută ajunseseră la hotel frânți de oboseală și înfometați, așa că se culcaseră fără nici un fel de recreere erotică. Crista se sculase în zori și când Malko deschisese ochii, ea era deja îmbrăcată. După un mic dejun îndestulător pentru un întreg regiment. tânăra femeie se machie. Apoi coborâră la mașină.

Blejski Grad se afla în nordul lacului, la un kilometru înainte de Grimscice. O cărare în pantă ducea până în parcarea deja

---

[1] *Muzeu (n.a.)*

plină de mașini. Malko porni pe niște scări de piatră interminabile care duceau la o mică esplanadă ce domina lacul. Luase cu el revolverul extraplat. Pentru a ajunge la capelă se plătea modica sumă de trei sute de *tolari*. Din prima sală a muzeului. o scară îngustă de piatră ducea direct la capelă.

– Du-te. îi zise Malko tinerei femei.

Malko zăbovi în fața scheletului unuia dintre foștii castelani. expus într-un sicriu deschis. Era lume puțină. Turiștii veneau mai ales pentru peisaj și pentru Gasthaus.

După cinci minute de așteptat în capelă. inima tinerei femei începu să bată cu putere. În muzeu intraseră doi bărbați care nu prea aveau aerul unor amatori de artă. Două „animale" în geci de piele, cu trăsături brutale și statură de docheri. Cei doi se îndreptară direct spre scară. trecând prin fața lui Malko fără să-i acorde nici cea mai mică atenție. Amândoi semănau perfect cu cei doi oameni care călătoreau cu Vladimir Sevșenko...

Malko porni pe urma lor și ajunse la timp ca să-i vadă deschizând ușa capelei.

Cu siguranță că nu intrau acolo ca să se roage...

* * *

Crista Shöngau. aplecată peste balustrada de piatră care domina culoarul din mijlocul capelei. privea la miile de monede și de bancnote aruncate de oameni pentru a le purta noroc. În acea veche capelă nu era nici o mobilă, totul fusese jefuit de comuniștii iugoslavi. Tânăra femeie se întoarse când auzi scârțâitul ușii.

Imediat simți că i se pune un nod în gât când îi văzu pe cei doi bărbați care intraseră. Nu avu deloc timp să reacționeze. Unul dintre ei se apropie și întrebă:

– *Sie sind Crista Shöngau?*

– *Jawohl. Warum?*

Bărbatul răspunse într-o germană aproximativă.

– Șefu' a zis tu nu mai plictisești.

Însoțitorul lui o și apucase în brațe, ridicând-o în sus ca pe un fulg. Crista scoase un țipăt strident. Bărbatul se întoarse pe loc trecând-o pe tânăra femeie peste balustradă.

Apoi o aruncă în gol exact în momentul în care ușa se deschise și apăru Malko.

Strigătul tinerei austriece căzând de la o înălțime de trei metri îi sfredeli urechile. Cele două brute se întoarseră cu fața la el ca doi buldogi. Unul dintre ei bombăni în germană:

– *Du, nicht frölich?* [1]

Amândoi veneau spre Malko. Dar când văzură țeava revolverului îndreptată spre ei. gorilele se opriră brusc, mijind ochii surprinși. Era clar că nu primiseră instrucțiuni pentru o astfel de situație. Malko alergă până la balustradă și se aplecă peste ea, auzind gemetele tinerei femei. Crista zăcea pe o parte, ținându-se cu amândouă mâinile de piciorul stâng.

Cele două brute se repeziră spre ușă, Malko se întoarse și ridică revolverul.

Cei doi se opriră în loc, masivi ca niște menhire. Deodată, în spatele lor apăru o nouă siluetă.

Vladimir Sevșenko, îmbrăcat într-o haină largă de piele apăru cu un aer plin de răutate. În mână avea ditamai revolverul pe care îl ținea îndreptat spre Malko. Situația se complica. Pe culoar se vedea un grup de turiști. Vladimir Sevșenko le strigă fără să se întoarcă:

– *Geschlossen! Raus!* [2]

Nimeni nu mai insistă în fața staturii lui impresionante. Se adresă oamenilor lui într-o limbă necunoscută de Malko. Cele două brute se strecurară în spatele lui și dispărură. Apoi ucraineanul își îndreptă toată atenția asupra lui Malko.

– De ce tu mă urmărești? zise el în germană. O să-ți trag un glonț în cap.

Malko simți că omul din fața lui ar fi în stare să tragă fără nici o ezitare. Nu rezolvau nimic dacă se împușcau unul pe altul.

– Tu l-ai ucis pe Dieter Weizman? întrebă el, sperând să-l prindă pe picior greșit.

Furia instantanee se zugrăvi imediat pe fața ucraineanului.

.– *Schweinehund!* Putoarea aia de unguroaică care s-a cărat cu banii!

---

[1] *Tu nu mulțumit? (n.a)*

[2] *Închis! Cărați-vă de-aici! (n.a.)*

Revolverul lui mare tremura de furie.

– Care bani?

Ucraineanul îl străpunse cu privirea lui plină de viclenie. Își recăpătă sângele rece și zise:

– Ce-ți pasă ție? Cine ești tu?

– Un prieten al lui Dieter.

– Tu ai fost la idioata aia de Sissi ieri dimineață. Chiar credeai că n-o să-mi spună? De ce mă urmărești?

Hotărât lucru. proverbul canadian „femeia bătută e o femeie fericită" era mai actual ca oricând.

– Vreau să aflu cine l-a ucis pe Dieter Weizman.

Se amenințau în continuare reciproc. Lângă ușă se adunaseră mai mulți turiști. O voce spuse în germană;

– Ce se petrece aici? Voi chema poliția.

– Faci parte din „sindicat"? întrebă Sevșenko.

Era clar că nu știa ce să creadă despre Malko.

– Da.

– Atunci las-o baltă. Cară-te. Dacă mai dau cu ochii de tine, îți trag un glonț în cap.

Își băgă revolverul în buzunarul hainei de piele și se întoarse pe loc, dând la o parte oamenii ca să poată să iasă. Malko se grăbi să-și ascundă arma. Când ajunse la capătul de jos al scării, ucraineanul se afla deja în curte. Malko se repezi spre paznicul muzeului cu care voia să ajungă la Crista.

* * *

Spitalul din Bled. de pe Grajzka Ulitza. era sărac. dar curat. Când Malko putu să intre în camera în care se afla Crista, doctorii tocmai terminaseră cu îngrijirea piciorului fracturat. Tânăra femeie era încă palidă. dar zâmbitoare. fumând pe ascuns prima ei țigară de după operație.

– Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, zise Malko așezând un buchet de flori pe pat.

– De ce s-au repezit la mine oamenii aceia? întrebă ea cu calm.

– Nu credeam că Vladimir Sevșenko știa că-l urmăresc, îi explică Malko. A vrut să mă descurajeze cu complicitatea prietenului său Tolman.

– Cine e Vladimir Sevșenko?

– Un trafican' de arme ucrainean, care avea legături cu Dieter Weizman.

Crista închise ochii cu o strâmbătură de durere.

– Sper că voi mai putea schia... Dar aici e atât de sinistru.

- Voi face toate demersurile pentru a fi dusă cu ambulanța la Viena, îi promise el.

– Și tu?

– Eu mai am încă treabă. Nikolas Tolman mă interesează mult.

– Îți urez noroc, zise ea zâmbind. Vino să mă vezi când te vei întoarce la Viena...

Malko reuși să organizeze transportul ziaristei. Era ora prânzului. Porni spre Grimscice. Își lăsă mașina în colțul străzii principale cu Koroska și o porni pe jos spre casa galbenă. În fața ei flutura un drapel liberian iar mașina lui Vladimir Sevșenko era tot acolo împreună cu celelalte două mașini ale lui Nikolas Tolman.

Malko se întoarse la mașina lui, căută un post de observație și găsi unul la cinci sute de metri mai departe, pe drumul care ducea la Bled și mai departe la șoseaua principală dintre Ljubljana-Klagenfurt. Vladimir Sevșenko nu-l mai interesa deocamdată. Venise la Bled ca să se întâlnească cu Nikolas Tolman. Trebuia să descopere rolul pe care-l juca acesta. Chiar dacă se știa supravegheat, Slovenul nu putea să facă pe mortul. O livrare mare de arme nu e o operațiune care se poate improviza.

Trecu o oră. Apoi Mercedesul violet-purpuriu al lui Tolman apăru de pe Koroska. Trecu prin fața lui și Malko îl zări pe cel de la volan: un bărbat cu nas lung și șapcă pe cap. Tocmai voia să pornească după el când apăru și Mercedesul 600. Vladimir Sevșenko se afla la volan. unul dintre oamenii lui stătea în față iar celălalt pe bancheta din spate. Malko așteptă puțin înainte de a porni după ei. După douăzeci de minute se afla pe drumul spre Ljubljana. la o distanță apreciabilă de celelalte două mașini.

Datorită circulației intense, putu să rămână în spatele lor fără probleme. După patruzeci de minute intrau în oraș. Totul arăta de-a dreptul sinistru! Autobuze galbene cu burduf, șiruri

de blocuri staliniste. oameni prost îmbrăcați. Fusese acolo cu vreo zece ani în urmă și constata acum că nimic nu se schimbase...

Cele două mașini pe care le urmărea intrară pe strada principală. Slovenska Cesta. trecură prin fața hotelului *Sion* și făcură la stânga, oprind într-o parcare situată la poalele vechii așezări, nu mic și încântător oraș austro-ungar. Malko parcă și el în viteză. Îl zări pentru prima dată pe Nikolas Tolman. Înalt. slab. la fel de elegant pe cât de vulgar era Sevșenko. Cei doi bărbați plecară împreună pe jos pe Krakrovski nasip. drumul care se întindea de-a lungul unui canal. Nikolas Tolman avea în mână o valijoară-diplomat.

Ajunseră într-o piață mică dominată de o biserică roz și intrară într-un imobil modern cu patru etaje, al cărui parter era ocupat de *Östereich Kommerz Bank*.

Malko se instală în față. într-un magazin de porțelanuri de unde putea să supravegheze banca...

* * *

Vânzătorul aproape că scosese pentru el întreaga colecție de porțelanuri de Herrend. când îi văzu pe cei doi bărbați ieșind pe ușa băncii. Valijoara o purta acum Vladimir Sevșenko...

Parcurseră același drum în sens invers. Ajunși în parcare, cei doi se despărțiră și fiecare urcă în mașina lui. Până să ajungă și Malko în parcare, cele două mașini dispărură pe Slovenska Cesta. Ar fi putut să-l urmărească pe Sevșenko. dar era convins că se întorcea la Viena.

Omul care trebuia urmărit era Nikolas Tolman. Ronald Chapter îi dăduse telefonul omului său din SOVA. serviciul de informații sloven. Se îndreptă spre strada Pražakova unde se afla ambasada americană și biroul CIA.

* * *

Cu siguranță că era cea mai mică ambasadă din lume. Lui Malko nu-i venea să creadă. Un catarg cu drapelul înstelat era înfipt în mijlocul unui gazon năpârlit. în fața unui imobil de beton cenușiu, care adăpostea societatea Hertz și o galerie comercială. Ambasada ocupa, modest. primul etaj.

Șeful biroului local nu era acolo și Malko nu găsi decât o secretară care îi puse la dispoziție un birou. Malko îi telefonă imediat lui Ronald Chapter.

– Mafioții ăștia ruși sunt niște adevărați ucigași, zise americanul. Chicago nu e decât o grădiniță de copii. Dar nu ți-ai pierdut timpul... Trebuie să aflăm ce pune la cale Tolman. Sună-l pe comandantul Martin.

La SOVA îi răspunse robotul. Un anunț în engleză... Malko lăsă un mesaj și numărul său de telefon. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte. Telefonul sună după o oră și Malko auzi o voce care vorbea perfect germana.

– Sunt comandantul Martin. Vreți să ne întâlnim?

– Cât mai repede posibil, răspunse Malko.

– Atunci peste un sfert de oră la barul *Okrepcevalnika*. pe Stari Trg, zise slovenul.

Barul se afla la o distanță de zece minute de mers pe jos, pe una dintre cele mai drăguțe străzi ale străvechii Ljubljana. Un bar vechi, plin de fum și de clienți veseli. Deschise ușa și un bărbat de vreo treizeci de ani, tip play-boy macho, îi făcu imediat semn. Malko se apropie de el.

– Sunt comandantul Martin, îl anunță slovenul.

Probabil că în armata slovenă se avansa foarte repede.

Comandară bere și Malko îi explică problema. Slovenul îl ascultă jucându-se cu o brichetă Zippo pe care se afla ecusonul FORPRONU, oferită de un ofițer din Batalionul de la Bihac.

– Nikolas Tolman are un cont la Banca Națională Austriacă. îi spuse comandantul Martin. Avem un dosar mare despre el, dar e protejat de croați și de anumiți oameni politici de la noi. Vrei să mă informez despre vizita lui de azi?

– E posibil?

– Așteaptă-mă aici.

Östereich Kommerz Bank se afla la două sute de metri de-acolo. Malko se instală într-un bar și privi la tineretul de aur al slovenilor... Comandantul Martin se întoarse peste douăzeci de minute zâmbitor.

– A scos două milioane de dolari din contul lui, îl anunță el. Anunțase banca din ajun.

Prin urmare. Nikolas Tolman îi luase locul lui Dieter Weizman.

– Altceva? întrebă slovenul.

– Ai putea să afli unde se găsește Nikolas Tolman?

– Voi încerca. Dar abia mâine voi ști. Ar trebui să te duci la «Holiday Inn», am să te sun mâine dimineață acolo.

Ieșiră pe trotuar și Malko îl întrebă:

– Știi cumva dacă Nikolas Tolman a avut vreodată legături cu Dieter Weizman. cel care a fost asasinat la Viena?

– Uneori, răspunse comandantul Martin. În urmă cu șase luni au fost asociați pentru o mică afacere cu arme. Weizman a cumpărat un lot de rachete antitanc NORINCO de la chinezi, via Sudan. Rachetele au fost livrate la Maribor și Tolman a asigurat transportul lor mai departe până în Bosnia.

Totul se potrivea. Probabil că Vladimir Sevșenko era reprezentantul „Cartelului de la Sevastopol" și acum trata cu Tolman, după dispariția lui Weizman.

Cei doi dădură mâna și se despărțiră. Malko porni cu mașina spre «Holiday Inn», situat chiar în centrul orașului vechi, stilat, dar cam trist.

* * *

Telefonul sună la zece fix. În receptor se auzi vocea caldă a comandantului Martin:

– Nikolas Tolman nu s-a întors la el acasă, îl anunță el. Se află la hotelul *Triglav*, la Koper, camera 129.

– Te-ai descurcat foarte bine, recunoscu Malko cu admirație.

– Am câțiva prieteni, răspunse cu modestie slovenul.

– Unde vine Koper?

– Pe malul Adriaticii. Singurul port al Sloveniei. La vreo sută de kilometri de aici.

– Ce face acolo Tolman?

– Koper e un port foarte activ și foarte bine echipat. Face concurență portului Trieste. Nikolas Tolman are acolo mulți prieteni. Ar trebui să dai târcoale pe la *Adria-Shipping*. îl sfătui el. E o companie în care a investit și el. Prin intermediul ei a

fost adus mult material medical rusesc. destinat armatei croate. Asta e tot ce pot să fac deocamdată. Și să pun sub ascultare permanentă telefonul lui Nikolas Tolman.

– Grozav! zise Malko.

După zece minute părăsea hotelul. La ieșirea din Ljubljana începea o autostradă nou-nouță, care ducea spre Adriatica. Ceva de vis pe o distanță de cincizeci de kilometri. Dar visul se transformă în coșmar la Razdrto: un drum îngust cu viraje strânse, plin de camioane, șerpuind printe brazi acoperiți de zăpadă. Coborârea spre Adriatica dură aproape o oră!

Malko găsi cu destulă ușurință hotelul «*Triglav*». Era singurul din Koper. O clădire modernă de trei etaje, situată la marginea drumului care încercuia vechiul oraș. Mașina lui Tolman nu se afla în parcare. Spera să nu fi trecut unul pe lângă altul...

Porni spre port. O zonă imensă în nordul orașului Koper. Zeci de hangare și antrepozite, parcări pline de mașini coreene.

Găsi *Adria-Shipping* aproape din întâmplare, în antrepozitul cel mai apropiat de cheiul de debarcare. O clădire lungă de două sute de metri cu un mic birou cu pereți din sticlă. Tocmai se încărcau vreo douăzeci de camioane înmatriculate în Bulgaria. Malko lăsă mașina puțin mai departe și își continuă drumul pe jos. Ocoli camioanele și zări câteva mașini parcate în fața biroului. Toate erau Mercedesuri.

Din poziția în care se afla nu putea să le vadă plăcile de înmatriculare și se văzu obligat să se apropie.

Mercedesul violet-purpuriu se afla acolo. cu plăcuța lui diplomatică. Tocmai voia să se îndepărteze când una din ferestrele biroului se deschise și cineva îl întrebă:

– Cauți ceva?

Capitolul VII

Malko ridică capul. Cel care i se adresase era un tip solid, gen docher. În spatele lui apăru silueta zveltă a lui Nikolas Tolman, apoi încă un bărbat, cu părul blond pieptănat pe spate, cu nasul puțin coroiat. Pentru că Malko se mulțumea să zâmbească fără să răspundă, „docherul" dispăru și apăru pe una din uși. Nu chiar amenințător, dar grăbit.

– M-am rătăcit, îi zise Malko în germană.

– Ce cauți?

– O companie care lucrează cu Italia, *Trieste-Shipping*.

Un nume pe care-l reperase în cursul căutărilor prin port. „Docherul" păru că se mai îmblânzește.

– Te-ai pierdut. E chiar în partea cealaltă.

Îl însoți pe Malko până la mașină prefăcându-se indiferent, dar examină cu atenție automobilul, mai ales placa de înmatriculare austriacă. Malko se îndepărtă furios. Nu-și mai putea continua ancheta acolo. Trase mașina într-o imensă parcare plină de mașini coreene Daewoo și supraveghe antrepozitul.

Spre sfârșitul zilei, fu alertat de duduitul puternic al unui motor. Pe lângă el trecu un camion, apoi un altul, și încă unul... camioanele defilară prin fața lui împresurate de un nor de praf.

Un adevărat convoi.

La treizeci de metri după ultimul camion apăru Mercedesul lui Nikolas Tolman.

Malko porni în urmărirea lui. Convoiul se îndrepta spre Ljubljana. Mercedesul lui Nikolas Tolman mergea încet în spatele camioanelor printre alte mașini. Multe dintre ele profitară de o scurtă linie dreaptă pentru a se strecura între

camioane. și. curând. în fața mașinii lui Malko nu mai rămase decât Mercedesul.

Deodată, Nikolas Tolman coti brusc și depăși dintr-o dată patru camioane.

Malko își zise că Tolman îl zărise și încerca să scape de urmărirea lui...

Nerăbdător la culme, Malko fu nevoit să aștepte o nouă linie dreaptă ca să pornească cu viteză înainte, atingând ușor o mașină care venea din sens invers. Dar Tolman luase un avans mare, reușind să depășească mai repede camioanele. Malko se temea că, după ce va depăși toate camioanele, Tolman va accelera și va dispărea de-a binelea. Dacă nu voia să fie urmărit, însemna că se îndrepta spre o destinație interesantă...

Concentrat asupra urmăririi, Malko nici măcar nu mai era atent la camioanele enorme pe care le depășea, escaladând cu încetineală maiestuoasele coline acoperite de brazi. Deodată. Mercedesul lui Tolman coti din nou brusc și depăși cele trei camioane aflate în fruntea convoiului, profitând de o linie dreaptă mai lungă. Apoi claxonă pentru a-și semnala reușita.

Malko apăsă pe accelerație și execută și el depășirea. Nu mai avu timp să frâneze. Camionul din fața lui deviase spre stânga. deplasându-se alături de cel care se afla în față, blocând ambele sensuri! Malko claxonă furios și abia zări, pe dreapta, alt camion ajungând în dreptul lui. Încetinindu-și înaintarea din cauza camionlui care bloca stânga drumului, mașina lui Malko mergea acum cu aceeași viteză. Deodată Malko tresări. Monstrul din dreapta își devia deplasarea spre stânga! Ca să nu se lovească. Malko fu nevoit mai întâi să rotească volanul. și cauciucurile „mușcară" din marginea drumului. Instinctiv, vru,să încetinească. Un șuierat asurzitor de sirenă făcu inima să-i bată cu putere. În oglinda retrovizoare zări botul altui camion care mergea în spatele lui. împiedicându-l să iasă de la strâmtoare.

Se afla într-o „cutie" în mișcare. închis între cele patru camioane! Cel din dreapta veni din nou peste el. Apoi totul se petrecu foarte repede. Ca să nu fie strivit de monstrul de patru tone. Malko făcu la stânga. Roata din față mușcă din marginea

drumului și volanul începu să-i tremure... Spera să se mențină astfel câteva secunde. Prea târziu. Camionul din spatele lui acceleră și izbi violent Mercedesul cu bara de protecție din față. Automobilul fu proiectat înainte ca o minge de biliard și se rostogoli în râpă. Malko văzu apropiindu-se cu repeziciune un brad, încercă cu disperare să-l evite dar simți un șoc înspăimântător. Capota se ridică în fața parbrizului. Mercedesul se răsturnă pe o parte și începu să se rostogolească pe pantă până la șocul final, provocat de lovirea de un alt copac după care se îndoi. Din motor răbufni imediat un miros de benzină.

Malko, gândindu-se că va arde de viu, își pierdu cunoștința...

* * *

Oamenii din jurul lui vorbeau într-o limbă necunoscută. Deschise ochii și văzu printre brazi cerul albastru. Apoi zări fața unui om aplecată asupra lui. Se șterse și văzu că era sânge. Treptat, redeveni conștient. Își dădu seama că era întins pe pământ și că îl durea tot corpul... Vreo șase persoane – bărbați și femei – se agitau în jurul lui.

– Vorbiți germana? întrebă bărbatul.

– *Jawohl*, zise Malko.

– Ce s-a întâmplat?

– Camioanele...

– Bulgari ticăloși! bombăni slovenul. Se cred la ei acasă! Acum sunt departe. Ați avut noroc, mașina n-a luat foc. Altfel... Erați leșinat...V-am scos afară... Dacă n-ar fi fost centura de siguranță...

Malko reuși să se așeze în capul oaselor. Era amețit. îl durea capul, dar nu părea să aibă nimic rupt. Se pipăi și constată că, printr-o minune, revolverul extraplat era tot la centură. Oamenii îl ajutară să se ridice în picioare. Ameți. Simți dureri în spate, dar se ținea bine pe picioare. Urcă panta ajutat de salvatorii lui; unul dintre ei îi ducea geanta de călătorie.

– Mergeați la Ljubljana? îl întrebă bărbatul care îl susținea.

– Da.

– Vă duc eu.

După două ore, Malko se afla în camera lui de la *Holiday Inn*... In timp ce făcea un duș, își dădu seama că țeava

revolverului îi făcuse o vânătaie enormă în zona abdomenului. Era plin de vânătăi, dar centura îl protejase. Camionagii bulgari avuseseră intenția să-l omoare. Îi mai răsuna și acum în urechi claxonatul ironic al lui Nikolas Tolman. Traficantul era convins că nu-l va mai vedea niciodată.

Fusese hotărârea lui sau acționase la ordinul lui Vladimir Sevșenko?

Imediat ce se simți mai bine, Malko sună la Viena. Ronald Chapter ascultă relatarea celor întâmplate și conchise:

– Trebuie să mărim viteza. Nu mai poți continua fără protecție. Ne aflăm pe drumul cel bun și nu am chef să vin la înmormântarea ta. Or, cu cât îi vom jena mai mult, cu atât vor deveni mai feroce. Voi lua imediat toate măsurile necesare pentru ca obișnuitele tale „baby-sitters" – Chris Jones și Milton Brabeck – să vină cât mai curând.

* * *

Chris Jones se uită bănuitor la firma localului *Goulash Museum* și întrebă:

– În Austria se halește la muzee?

– Nu e decât un restaurant, zise Malko. Ați călătorit bine?

– Grozav, răspunseră în cor cele două "gorile". Air France ne-a oferit o haleală delicioasă. Washington-Paris în șapte ore. La Roissy, un tip de la Air France în haină roșie ne-a luat de mână și ne-a dus la legătura Paris-Viena. Altfel ne-am fi rătăcit de-a binelea cu toate culoarele alea.

Șederea în afara Statelor Unite îi neliniștea totdeauna. Cu părul tuns scurt, cămăși încheiate la gât, cravate în culori țipătoare, costume prost croite și încălțări butucănoase, Chris și Milton nu se schimbaseră deloc. Chelnerița în șort se uită la ei impresionată de statura lor. Două chintale de mușchi lipsite de sentimente, cu o artilerie demnă de un mic crucișetor lansator de rachete și multă răutate față de dușmanii unchiului Sam. Nu se temeau decât de un singur lucru: să nu se procopsească cu o scârboșenie de microb, de bacterie sau de virus...

– Nu vom fi operaționali mai înainte de mâine dimineață, îl avertiză Chris Jones. Pușcoacele sosesc cu valiza diplomatică...

Unde erau timpurile fericite când se puteau deplasa cu avionul înarmați până în dinți!

– Totuși ne putem face utili. interveni Milton Brabeck, căci avem micile noastre posibilități...

Destul ca să sugrume un rinocer.

Antrenându-se în mod regulat la școala FBI-ului și practicând sporturile de luptă, Chris Jones și Milton Brabeck nu se temeau de nici un răufăcător. Nici măcar de ceceni. Milton întrebă:

– Cine sunt de data asta răii?

– Un mic amestec. explică Malko. Ucraineni, sloveni, ceceni și bosniaci...

– Aoleu! exclamă Chris Jones. Cine mai sunt și ăștia? Credeam că acum suntem amici cu rusnacii!

– Nu cu toți. îl corectă Malko. Milton Brabeck făcu un efort considerabil de înțelegere.

– Cam ca „veneticii" din Vietnam. Există varietăți diferite, dar în final sunt tot aceiași bulangii cu fața ca lămâia...

– Se poate spune și așa, admise Malko. Dar, din punct de vedere politic, nu e corect. Sunt niște ființe omenești.

– Asta nu e cât se poate de evident, obiectă Chris Jones.

– Deocamdată mâncați. îi sfătui Malko. Aici nu e decât gulaș. Specific unguresc...

Alesese acel restaurant sperând că va apărea și Crista, deși se servea de cârje. Tânăra femeie nu făcuse decât o vizită fulger la spital preferând să se trateze la ea acasă. Malko îi telefonase chiar în dimineața aceea.

Chelnerița aștepta. Chris Jones își îndreptă curajos degetul spre unul dintre gulașuri, neînțelegând nici o boabă din ce scria în meniu.

În ultimele douăzeci și patru de ore. Malko analizase cu grijă situația. După spusele poliției austriece. Vladimir Sevșenko plecase din nou la Kiev. unde ducea un conteiner plin cu mobilă. Luase tot din galeria în care erau expuse creațiile lui Claude Dalle. Mobilier pe care-l vindea de trei ori mai scump în Ucraina. Nu se încurca cu beneficii mici. Dumnezeu știa când avea să se întoarcă! Singura pistă rămăsese Nikolas Tolman.

Li se aduseră gulașurile. După câteva înghițituri. Chris Jones întrebă curios:

– Cu ce e făcută chestia asta?

Malko se aplecă peste lista de bucate.

– Cu carne de cal. E foarte bună pentru sănătate.

Chris Jones puse furculița pe masă și se îngălbeni la față.

– Carne de cal! Glumești!

– Iisuse Cristoase! exlamă Milton Brabeck. Atunci și al meu e la fel!

– Mă tem că da, admise Malko.

Americanii se înverziră la față. Împinseră farfuriile îngroziți, întorcându-și ochii de la gulașul cu carne de cal. Chris Jones își recăpătă primul graiul.

– E o scârboșenie! Ăștia sunt niște sălbatici! La dracu'! Chiar nu se găsea un hamburger normal? Să nu spui nimănui c-am mâncat porcăria asta...

* * *

Trecerea frontierei austro-slovene avusese loc fără probleme, în ciuda armamentului important deținut de cele două "gorile", împrăștiat cam peste tot în noul Mercedes închiriat. Când descoperiră *Blejski Grad*. cei doi americani făcură ochii mari.

– *Shit!* exclamă Milton. Ai zice că e Disneyworld...

Traversară orașul Bled și-și continuară drumul spre casa lui Nikolas Tolman. Malko era hotărât să meargă până la capăt. Pentru a-și continua ancheta, avea nevoie cu orice preț de informații. Și nu le putea afla decât de la Nikolas Tolman. Singura problemă era că Tolman ar fi putut să nu se arate foarte cooperant. Totul era să i se arate bine care îi era interesul... Între timp. Malko îi pusese la curent cu problemele pe cei doi americani. Cele două Mercedesuri ale negustorului de arme se aflau în fața casei. Deschiderea ușii depindea de un con digital Lockwood. pe care Milton se grăbi să-l inspecteze.

– Chestia asta ți-o deschid în două minute, zise el.

– Nu încă. zise Malko. Mai întâi sunăm.

După câteva clipe. o femeie cu păr cărunt întredeschise ușa.

– *Herr* Tolman? întrebă Malko.

– Nu e acasă.

Și femeia ar fi închis ușa dacă nu ar fi împiedicat-o umărul lui Chris Jones. Ceea ce-i permise lui Malko să propună cu amabilitate:

– Îl vom aștepta. dacă sunteți de acord.

Din cauza elanului, americanul fu gata s-o strivească pe servitoare între perete și ușă. Speriată, femeia dispăru în graba mare pe un culoar. Nou-veniții se pomeniră într-un hol somptuos, luminat de două candelabre enorme, de unde pornea o scară monumentală. Chris și Milton se așezară în două fotolii în stil gotic, învelite în catifea albastră, suspinând de plăcere...

– Iar un împuțit de muzeu.

Câteva minute domni o tăcere deplină. Apoi pe scară apăru o siluetă zveltă: Nikolas Tolman. Stăpânul casei se adresă chiar de pe scară celor trei bărbați cu o voce tăioasă:

– Cine sunteți? Dacă nu răspundeți imediat chem poliția.

Holul nu era luminat. Tolman vedea doar trei siluete.

Malko porni în întâmpinarea lui și îi răspunse în germană:

– *Herr* Tolman, mi-ar face chiar plăcere. În felul acesta ai putea să dai explicații despre tentativa de asasinat...

Nikolas Tolman încremeni cu mâna prinsă de balustradă. Îl recunoscuse pe Malko. Acesta continuă cu un ton amenințător:

– Cât le-ai dat camionagiilor bulgari ca să mă arunce în râpă?

Slovenul nu-și pierdu sângele rece.

– Nu știu despre ce vorbești. Cărați-vă de-aici!

Se prefăcu că vrea să urce scara.

Vocea tăioasă a lui Chris Jones îl opri.

– Nici o mișcare!

Americanul îndreptase spre el un Colt impresionant.

Nikolas Tolman se opri și zise:

– Ce vreți? N-am bani în casă...

– Să stăm de vorbă. preciză Malko. Coboară.

Slovenul coborî cu o încetineală afectată. Când ajunse pe ultima treaptă. îl întrebă pe Malko:

– Cine ești?

– Probabil că știi din moment ce ai vrut să mă omori. îi răspunse Malko. În schimb, eu aș vrea să știu de ce ai vrut s-o faci.

Se vedea bine că slovenul nu se aștepta la această vizită.

– Nu știu nimic despre acest așa-zis asasinat. pretinse el cu o voce răgușită. Nu te cunosc. Despre ce vrei să vorbim?

– Despre asasinarea lui Dieter Weizman, zise Malko.

– Nu cunosc nici un Dieter Weizman.

Malko îi adresă un zâmbet rece ca gheața.

– Așa? Chris, trezește memoria adormită a lui *Herr* Tolman.

Cu o satisfacție nedisimulată, Chris ridică arma, țintind unul dintre candelabre. Detunătura cutremură geamurile, o ploaie de ipsos aurit murdări marmura holului și un braț al candelabrului căzu pe pardoseală, spărgându-se. Nikolas Tolman strigă furios:

– Ești nebun!

– Numai un pic stângaci, îl corectă Malko. Prietenul meu a vrut doar să te sperie.

– Asta e adevărat, întări Chris Jones, îndreptând arma și spre cel de al doilea candelabru. Cu același rezultat.

În hol plutea mirosul înțepător al corditei. O ușă se întredeschise și apăru capul speriat al servitoarei, dar Nikolas Tolman îi făcu semn să dispară.

– Ar trebui să accepți această convorbire, îl sfătui Malko. Altfel, holul ăsta își va pierde tot farmecul.

Chris avu timp să mai distrugă un foarte frumos vas smălțuit, așezat pe o comodă, cu satisfacția unui puști. Era clar că nu avea nici urmă de simț artistic.

Nemișcat la capătul de jos al scării, Nikolas Tolman părea transformat într-o statuie.

– Oprește, imploră el. Da, e adevărat. îl cunoșteam pe Dieter Weizman.

– Așa e mai bine, zise Malko. Unde putem continua această conversație?

– Veniți.

Tolman îi conduse într-un salon mare în stil rococo care mirosea a mucegai și luară loc în jurul unei mese joase.

– Cine l-a omorât pe Dieter Weizman? întrebă Malko.

Nikolas Tolman îi aruncă o privire intrigată.

– Îl cunoșteai?

– Nu. Dar aveam cunoștințe comune.

– Lucrezi pentru americani?

Toată lumea știa că Weizman cumpăra arme din banii dați de CIA. Era deci posibil ca CIA să fie preocupată de dispariția lui. Tolman căpăta curaj.

– Nu știu cine l-a ucis pe Dieter și pentru ce. zise el. Îți jur. Nici nu știu măcar cu ce se ocupa acum. Când te-am văzut la Koper, am crezut că tu ești ucigașul. Că lucrezi pentru sârbi. De aceea le-am cerut bulgarilor să-ți dea o mică lecție. Dacă aș...

Nu-și termină fraza. Malko îi adresase lui Chris Jones o privire elocventă. Acesta se ridică cât era de lung – un metru nouăzeci! – și se apropie de sloven. Îl prinse de gât cu degetele mâinii stângi și cu dreapta apucă revolverul. Apoi lovi cu vârful țevii în incisivii lui Nikolas Tolman care, de durere. scoase un strigăt deschizând gura. Americanul îi vârî țeava Coltului în gură. Tolman începu să lăcrimeze. Chris se întoarse spre Malko, ridicând cu o încetineală calculată piedica armei.

Americanul puse degetul pe trăgaci. Nikolas Tolman se afla la o fracțiune de secundă de eternitate.

– O să se împrăștie peste tot, avertiză americanul. Și să știți, creierul pătează.

Negustorul de arme scoase un gâlgâit greu de tradus și Chris binevoi să retragă puțin țeava Coltului.

– Dă-mi drumul. gemu el. O să vă spun tot.

Chris Jones își retrase arma cu delicatețea unei infirmiere care scoate termometrul din gura unui bolnav. Calmul lui era mai înspăimântător decât o furie zgomotoasă. Nikolas Tolman știa din experiență că are de-a face cu un ucigaș... Înghiți de mai multe ori în sec și zise:

– OK. Știu pentru ce a fost ucis Dieter și am să vă spun. Dar pe urmă-mi dați pace.

– Mai e și povestea cu camioanele. zise cu timiditate Milton Brabeck. În privința asta am putea avea o mică discuție amicală... Un picior rupt ți s-ar părea echitabil drept compensație?

Nikolas Tolman se uită fix la american. încercând să-și dea seama dacă glumea și trase concluzia că vorbea cât se poate de serios. Tipii ăștia doi îi inspirau o frică nebună. deși nu trăia printre oameni blânzi. Legăturile cu mafioții ruși îl făcuseră să descopere violența în stare brută. Dar el nu era un ucigaș. Ci

doar un om de afaceri ceva mai „special". Numai că față de afacerile normale, litigiile nu se rezolvau *niciodată* în fața tribunalelor. În fața acestor trei oameni trebuia să tragă de timp.

– Te ascult, zise Malko.

* * *

– Am fost asociat cu Dieter într-o afacere, explică Nikolas Tolman. O livrare importantă de material medical pentru armata croată. Am negociat cu rușii un preț foarte competitiv.

– Cine făcea legătura cu rușii?

– Dieter. Eu trebuia să mă ocup de transport între Slovenia și Croația.

– Cine vindea?

Nikolas Tolman se scotoci prin buzunare, scoase un pachet de Lucky Strike și-și aprinse o țigară cu o brichetă Zippo din aur masiv, fabricată special pentru el.

– Vladimir Sevșenko.

– De ce-a venit aici?

– Dieter trebuia să-i înmâneze bani împreună cu o comandă fermă. Dar a fost asasinat înainte de a se întâlni. Sevșenko era furios. Noroc că Dieter îmi dăduse telefonul la care puteam să-l sun pe Sevșenko la Viena. La început, eu nu trebuia să intervin. Am sunat și a venit imediat. Voia să știe ce s-a întâmplat. Dacă înțelegerea mai era valabilă.

Malko asculta cu atenție. Până acum Nikolas spusese adevărul. Toți acești negustori de arme știau că nu puteau să înfrunte un serviciu de informații cum e CIA. Colaborau, făcându-și uneori servicii reciproce.

– Și?

– I-am explicat ce s-a-ntâmplat după părerea mea... Eu și Dieter nu suntem decât niște intermediari. Dieter trebuia să-i înmâneze lui Budarenko la Viena două sute de mii de dolari.

– De unde proveneau acești bani?

– De la cumpărătorii croați. Restul trebuia să fie plătit la livrarea la Maribor.

– Cine erau cumpărătorii?

– Nu știu. Dieter trata cu ei.

– Ce s-a întâmplat cu aceste două sute de mii de dolari?

– Au dispărut o dată cu Doina. Fata care trăia cu Dieter. Eu cred că ea e cauza morții lui Dieter.

– Nu ea l-a ucis pe Dieter Weizman.

– Nu, bineînțeles. Dar a fost în înțelegere cu asasinii.

– Și cine sunt asasinii?

Slovenul se uită la el cu o privire compătimitoare.

– Nu bănuiești? Cei din KOS...

– De ce ei?

Slovenul îndreptă un deget acuzator spre Malko.

– Cine altcineva? Sevșenko își aștepta banii. Croații doar n-au să se fure singuri. Nu e prima dată când sârbii îi „lovesc" pe intermediari... Nu îndrăznesc să-i atace direct pe ucraineni sau pe ruși....

Malko îl lăsă să înghită în sec.

– Ce-ai căutat la Koper?

– M-am dus să previn un amic că înțelegerea era *out*. El trebuia să recepționeze materialul.

– Venea cu un vas?

– Da

– Care?

– Habar n-am, numele nu se transmite decât în ultimul moment...

– Și cei care au dat două sute de mii de dolari?

Slovenul făcu un gest plin de resemnare.

– Se mai întâmplă. Știu și ei foarte bine că Dieter nu i-a luat cu el...

Era singurul punct indiscutabil din ceea ce spusese.

Malko insistă.

– O cunoșteai pe această Doina? Dieter avea încredere în ea?

– Când era vorba de femei, Dieter ar fi avut încredere și-n dracu', zise slovenul rânjind. Nu știa nimic despre ea...

– Deci, femeia lucra pentru sârbi?

– Evident. I-a anunțat când Dieter a primit banii. Acum probabil că e la Belgrad, la Pula sau în afurisita ei de Ungarie. Când te-am văzut apărând la Koper, am crezut că faci parte din KOS. Vladimir Sevșenko mă prevenise că îi dădeai târcoale, că l-ai urmărit... Eu n-aveam de unde să știu că nu ești de partea *cealaltă*...

După toate aparențele. CIA se bucura de o părere favorabilă printre negustorii de arme. Nikolas Tolman prinse curaj și supralicită:

– Pot să-ți jur că dacă pun mâna pe putoarea aia de Doina...

– Prin urmare, afacerea s-a stricat, conchise Malko.

– În meseria asta renunți imediat când într-o afacere apare ceva necurat, îi explică slovenul. I-am anunțat pe croați la Zagreb. Au pierdut două sute de mii de dolari, dar au să-și revină.

Milton și Chris se uitau la Nikolas Tolman ca doi dogi gata să sară. Malko se ridică în picioare.

– Cred că ne-am spus totul, *Herr* Tolman, anunță el. Ne vom întoarce la Viena unde îmi voi face raportul.

Slovenul se lumină la față vizibil ușurat.

Părea că nu știe ce să mai facă ca să-i fie pe plac. Deodată propuse:

– Poate că voi avea o informație despre persoana care l-a ucis pe Dieter. Mâine sau poimâine.

– Femeia brunetă?

– Da. Semnalmentele corespund cu cele ale unei ucigașe sârbe. Pentru asta trebuie să mă duc la Ljubljana. Vă întoarceți la Viena?

– Pot să mai rămân câteva zile la Ljubljana, zise Malko.

Merita, dacă reușea să rezolve misterul asasinării lui Dieter Weizman.

– Unde vei sta?

– La *Holiday Inn*.

– Perfect, te voi suna acolo.

Se scutură cu un zâmbet puțin cam forțat.

– Totul n-a fost decât un șir de neînțelegeri, conchise el. Îmi pare sincer rău pentru povestea cu camioanele. Hai acum să bem un păhărel...

Tolman scoase câteva sticle dintr-un bar. Whisky Defender, votcă Moskowskaia și coniac Gaston de Lagrange. Sună și servitoarea cu părul cărunt se grăbi să-i servească.

Malko simți cu plăcere în gură tăria votcii cu gheață. Chris și Milton degustau whisky-ul Defender, încântați că regăsiseră

o fărâmă de civilizație... Iar Nikolas Tolman își pregăti un cocteil. Ciocniră toți patru. Era emoționant. După câteva minute de discuții fără importanță, Nikolas Tolman își conduse vizitatorii până la mașină.

Doar că nu le prezentă drapelul Liberian când se urcară în mașină!

* * *

– Pare OK. zise Chris Jones. acum puțin cam încurcat pentru că devastase casa unui om atât de cooperant, în timp ce traversau orașul.

– Nu chiar, îl corectă Malko. A făcut tot ce-a putut să mă aburească, în ciuda poziției lui delicate. A vrut să mă facă să cred că era vorba de o *mică* afacere cu material medical care a fost anulată. A vorbit de două sute de mii de dolari pe care Dieter Weizman trebuia să-i înmâneze lui Vladimir Sevșenko, fără să știe că am aflat de scoaterea din bancă a două milioane de dolari ca să-i înmâneze aceluiași Vladimir Sevșenko.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Chris Jones care simțea că îl ia durerea de cap.

– Trei lucruri, preciză Malko. Mai întâi că nu era vorba de o mică afacere. ci de una mare, care justifică avansul de două milioane de dolari. Pe urmă, afacerea nu a fost anulată, ci a fost preluată de Nikolas Tolman. N-ar fi dat el două milioane de dolari din propriii lui bani, doar ca să onoreze promisiunea răposatului Dieter Weizman. În sfârșit, nu e vorba de material medical, ci de arme. Arme grele livrate de „Cartelul de la Sevastopol". După toate aparențele, Vladimir Sevșenko a plecat în Ucraina cu cele două milioane de dolari ca să pregătească livrarea. Tocmai cea pe care CIA are misiunea s-o împiedice.

Chris Jones tresări violent. Dacă s-ar fi aflat la volan, ar fi apăsat atât de brusc pe frână, încât toți ar fi ieșit prin parbriz.

– *Mother-fucker* ăsta e un mincinos împuțit. zise el cu indignare. Ne întoarcem să-i tragem un glonț în țeastă.

Malko îi domoli ardoarea.

– N-ar servi la nimic. Tolman nu e decât un intermediar. ca și Weizman. Deci, care poate fi înlocuit. Trebuie să ajungem la

comanditari. să încercăm să blocăm afacerea pe latura asta.

Ajunseseră la intersecția cu drumul care ducea la Ljubljana. Dar în loc s-o ia la stânga spre Austria, Malko făcu la dreapta.

– Nu ne întoarcem la Viena? întrebă Milton Brabeck.

Malko zâmbi cu nevinovăție.

– Acest simpatic *Herr* Tolman mi-a sugerat să mai rămân puțin la Ljubljana. Nu știu de ce, dar cu siguranță nu ca să-mi spună cine e ucigașa lui Dieter Weizman.

– Crezi că va încerca să ne „dilească"? întrebă Chris Jones.

– Cinstit să-ți spun, habar n-am. Dar am și eu un motiv ca să a merg la Ljubljana. Vreau să mă întâlnesc cu un prieten din SOVA, comandantul Martin. I-a pus sub ascultare telefonul lui Tolman. Poate că după plecarea noastră, slovenul a dat unele telefoane interesante.

– Jisuse Cristoase! exclamă Milton Brabeck cu admirație. Afurisit creier mai ai! Cred că colcăie de neuroni acolo înăuntru!

– Păcat că nu putem să-ți facem o grefă, suspină cu ipocrizie Chris Jones, care, de când citea *Reader's Digest*, se simțea un izvor nesecat de cunoștințe...

După câțiva kilometri, Malko se opri la o stație de benzină și sună la SOVA dintr-o cabină telefonică. Avu norocul să-l găsească pe comandantul Martin, îi spuse unde se află și slovenul propuse imediat:

– Să cinăm împreună. Ne întâlnim la Kirn. E un satuc pe drumul spre Skopja Luka. Vei întreba de hanul *Podpec*. Cred că am lucruri interesante să-ți spun.

Capitolul VIII

Începea să se facă noapte și Nikolas Tolman tot nu reușise să-și revină de pe urma vizitei celor trei bărbați de la CIA. Încă mai simțea între dinți oțelul țevii revolverului vârât în gură. Nu reușea să se liniștească. Își trecu limba peste cerul gurii zgâriat de țeava Coltului. Tipii aceia doi erau ca cecenii lui Sevșenko. niște mașini de ucis. Iar el se și văzuse mort...

Strânse tare paharul cu coniac ca să nu-i mai tremure mâinile, apoi îl bău cu înghițituri mici.

Rememoră convorbirea. Își zise că reușise să limiteze mult stricăciunile. Și că avusese dreptate să i se opună lui Vladimir Sevșenko. Când aflase de la Sissi că agentul CIA era pe urmele sale, ucraineanul fusese cuprins de o furie oarbă. Voia să-l împuște imediat ce se va arăta. Totuși el reușise să-l domolească și să obțină un compromis: intimidarea brutală a ziaristei Crista Shöngau. După aceea, ucraineanul insistase din nou.

– Acest tip trebuie eliminat. spusese el răspicat.. Altfel îl vom avea în cârca noastră și poate să ne facă necazuri serioase. Dacă rămâne în circuit, stricăm înțelegerea.

Slovenul simțise cum îl trec sudori reci. Era cea mai importantă afacere din viața lui. Dacă totul mergea bine, avea să devină neînchipuit de bogat.

Acordul cu „Cartelul de la Sevastopol" prevedea cinci livrări. fiecare de aproximativ zece mii de tone de arme grele. Elicoptere grele Ml 24, elicoptere de asalt Ml 8. tancuri T.34-85 renovate, tancuri grele de patruzeci și patru de tone M.72, cu sisteme de arme modernizate, tunuri de 130 cu muniții, lansatoare de rachete IGLA, rachete sol-sol PL9, lansatoare de rachete multiple cu muniții.

O cantitate de arme capabilă să răstoarne echilibrul de forțe în fosta Iugoslavie. Până în momentul de față. în ciuda livrărilor clandestine, musulmanii bosniaci nu dispuneau decât de vreo patruzeci de tancuri T.55 vechi, vreo douăzeci de tunuri, câteva elicoptere care abia erau în stare să zboare. vreo treizeci de lansatoare de rachete multiple și foarte puține rachete sol-sol. Pe când sârbii din Bosnia aveau trei sute treizeci de tancuri. printre care T.72, opt sute treizeci de piese de artilerie grea, elicoptere și patruzeci de avioane de luptă.

Acest acord îi bucura nespus de mult pe croați. care aveau să recupereze. fără să plătească vreun ban, jumătate din acest armament!

Musulmanii bosniaci erau izolați. Orice livrare trebuia să treacă prin Croația, fie pe uscat, fie prin portul Split.

Dar lui Nikolas Tolman nu-i păsa de asta. Totul va fi plătit în avans, înainte de debarcare, pentru totalitatea armelor.

Era ceva amețitor. Fiecare livrare era plătită de bosniaci cu șaptezeci și două de milioane de dolari, din care Nikolas Tolman avea un procentaj de aproape 20%, adică douăsprezece milioane de dolari! O adevărată sursă de îmbogățire pentru el care nu strânsese decât trei-patru milioane de dolari de la începutul războiului în Iugoslavia. după patru ani de muncă grea.

La sfârșitul operațiunii se va alege cu peste șaptezeci și două de milioane de dolari, pe care nici măcar nu va trebui să-i mai împartă cu Dieter Weizman.

După ce totul se va termina, Tolman calculase că, plătind toate cheltuielile, îi vor mai rămâne cel puțin cincizeci de milioane de dolari. Destul ca să ducă o viață fastuoasă până la sfârșitul zilelor... Firește, aceste arme aveau să provoace mii de morți și aveau să aprindă războiul în Iugoslavia într-un mod care va face actualul conflict să pară un joc de copii. Dar asta nu era problema lui. Ceea ce-l atrăgea cel mai mult, era faptul că era un *deal* curat: armele existau, mijlocul de livrare la fel, iar bosniacii aveau banii datorită sponsorilor lor.

Pregătea cu Dieter Weizman această afacere de opt luni și nu avea intenția să se lase văduvit de roadele eforturilor sale. Deja fusese nevoit să dea din buzunarul lui cele două milioane

de dolari dispărute. Altfel Sevșenko n-ar fi continuat afacerea. Acest acont modest trebuia să dovedească buna-credință a cumpărătorilor și să achite primele cheltuieli: închirierea vaselor, pregătirea materialului, comisioanele pentru vameși.

Când părăsiseră orașul Bled ca să se ducă la bancă după bani. Sevșenko îi spusese care erau condițiile lui. Agentul CIA trebuia să dispară. La Ljubljana se vor despărți. Dacă agentul CIA îl va urmări pe el, va avea grijă să-l omoare pe autostrada care ducea la Viena. Dacă îl urmărea pe Tolman, atunci slovenul trebuia să-l lichideze.

Tolman acceptase și soarta decisese. El fusese nevoit să-l lichideze pe intrus. Pentru că prima tentativă eșuase, acum trebuia s-o ia de la început...

Numai că nu avea de gând s-o facă direct. Nu era bine să supere CIA. Trebuia să angajeze pe cineva, vina să cadă asupra KOS-ului. După al treilea pahar de coniac, găsi soluția. Nu-i mai rămânea decât s-o pună în aplicare.

* * *

Hanul *Podpec* semăna cu un decor de operetă naiv, cu băncile sale de lemn și clienții îmbrăcați în costume ca în filme. Era în inima Iugoslaviei un sătuc din mijlocul pădurii. Chris și Milton făcură ochii mari de uimire. Patronul puse pe masă o sticlă de șliboviță.

– Ne oferă rachiul său personal, explică comandantul Martin.

Milton și Chris păliră. Altă oroare!

– N-au totuși Defender?

Numai că whisky-ul încă nu ajunsese până acolo... Se resemnară să bea alcoolul acela extrem de tare. Ofițerul de informații sloven era însoțit de o brunetă cu un decolteu pătrat care-ți lua vederea. Gura ei mare și ochii negri aveau o expresie incendiară. Slovenul părea foarte bine dispus în timp ce-l asculta pe Malko povestindu-i întrevederea cu Nikolas Tolman.

– A câștigat mulți bani, remarcă el. Dar dacă a dat două milioane de dolari din buzunarul lui, înseamnă că e sigur că va câștiga de zece ori mai mult... A fost la Koper ca să se

înțeleagă cu asociatul lui. Dagman Polica.

– Acolo nu sunt vameși? întrebă mirat Chris Jones.

Ofițerul de la SOVA zâmbi în fața naivității americanului.

– Vameșii sunt incluși în cheltuielile generale, explică el. Aici au salarii foarte proaste.

Milton Brabeck roși brusc ca o domnișoară. Sub masă. coapsa tinerei Dragona Turjak, însoțitoarea comandantului Martin, se sprijinea de piciorul lui cu o insistență suspectă. Așezată între cei doi bărbați, tinerei femei părea că îi face plăcere să se afle la mijloc. În stânga îl avea pe Milton, iar în dreapta pe comandant, care îi pipăia tot timpul coapsa. Milton se trase ușor într-o parte, fugind de contactul care îndemna la păcat.

– Nikolas Tolman a dat multe telefoane după plecarea voastră, îi anunță comandantul Martin.

– Unde? În Ucraina? întrebă Malko.

– Nu. La Koper, la Pula, la Rijeka, în Croația.

– Cui?

– Îl căuta pe un anume Roberto. A sunat în baruri, cafenele, discoteci. Peste tot a lăsat mesaje în care îi cerea să-l sune.

– Îl cunoști pe acest Roberto?

– Nu, mărturisi slovenul. Probabil că e un italian. Poate că asta nu are nici o legătură cu treaba voastră.

Li se aduse carne de pui piperată și toți o băgară în mâncare, cu excepția lui Chris și Milton, care ciuguliră doar câțiva cartofi. La sfârșitul mesei Malko înțelese de ce-l chemase comandantul Martin în locul acela uitat. Dragona, care semăna cu un vulcan gata să erupă, se pleca din ce în ce mai des la urechea lui, chicotind lubric. Slovenul se întoarse spre Malko.

– Dragona vrea s-o conduc acasă. Locuiește pe-aproape. Sper că nu aveți nimic împotrivă?

Tânăra femeie era deja în picioare. Înainte de a pleca, ea îi aruncă lui Milton Brabeck o privire care-l făcu pe american să roșească din nou. Se vedea bine că ar fi tentat-o puțin exotism.

* * *

În localul de dans *Elite*, aflat în portul Koper, Roberto Bari coborî de pe taburetul de la bar și porni spre toaleta de la subsol. Se închise în cabină, scoase un pliculeț de cocaină, îl desfăcu, în echilibru pe chiuvetă. Luă apoi un pai subtilizat de la bar, îl vârî în nara stângă și trase pe nas mica grămăjoară de praf alb și strălucitor în câteva secunde. Apoi se sprijini de perete așteptând ca drogul să-și facă efectul. Oglinda îi arăta imaginea unui cap de capră pe un gât de pui, și-și zise că nu era deloc frumos. Poate că asta și explica sumele pe care trebuia să le plătească pentru o scurtă felație administrată de o zdrențăroasă dintr-un port al Adriaticii. Era tras la față, avea riduri și cearcăne mari la ochi. Avea o privire stinsă și înfățișarea unui om de cincizeci de ani. Totuși nu avea decât douăzeci și șapte.

Problema era că avea toate șansele să nu mai împlinească douăzeci și opt...

Născut la Bordighera, abandonat la vârsta de șapte ani, fusese luat de un „naș" din Mafie și educat în spiritul ei. Primul asasinat l-a comis la șaptesprezece ani...Cariera lui în rândurile Mafiei ar fi continuat fără probleme, dacă în 1989 n-ar fi fost trimis după droguri în Croația. Într-un bar din Zagreb, Roberto întâlnise un croat întors din Australia care îl înrolase în Brigada 109 croată, o unitate „specială" având misiunea de a-i teroriza pe inamicii croaților – sârbi și musulmani – în cel mai curat stil al ustașilor.

Roberto Bari își mânjise mâinile de sânge până dincolo de coate. Execuțiile îndeplinite până atunci pentru Mafie erau jocuri de copii în comparație cu jocurile actuale. Trebuia să se strecoare în satele cu populație majoritară sârbă din regiunea Knin și să masacreze, în modul cel mai atroce posibil, cât mai multe familii în cel mai scurt timp. Spintecau femei gravide, tăiau cu toporul bărbații după ce le scoteau ochii, le smulgeau limba și părțile genitale. Copiii, inclusiv nou-născuții, nu erau decât sugrumați.

După prima misiune, Roberto vomase o oră și se pusese pe băut. La a doua, pe când era deja beat mort, nimerise peste o tânără care îl scuipase în față. Înfuriat la culme, Roberto îi smulsese sânii, bucățică cu bucățică, cu cleștele.

Luni în șir trăise într-un univers de coșmar. Ziua dormea sau bea. La căderea nopții, oamenii din Brigada 109 se înghesuiau în camioane și erau duși până la marginea satului care trebuia arat.

Roberto Bari, căruia îi plăcea să meșterească, pusese la punct un aparat de smuls ochii. Un fel de furculiță pentru stridii, cu doi dinți aflați la o depărtare bine calculată, terminată cu două spatule cu marginea ascuțită. Invenția îi adusese admirația tuturor camarazilor.

După sârbi, venise rândul bosniacilor. Atrocitățile deveniseră o rutină. Roberto Bari săvârșise marea lui ispravă la Gornavikuv, când arsese de vii, dintr-o singură lovitură, trei sute șaptezeci de sârbi... Puțin după aceea, Brigada 109 fusese desființată. Astfel de fapte începeau să creeze Croației o imagine dezastruoasă.

Drept recompensă pentru bunele și loialele sale servicii, Roberto Bari primise un pașaport croat. Se instalase în subsolul unei vile locuite de refugiați, în mahalaua din Ryjeka, marele port croat la Adriatica, și supraviețuise de bine de rău făcând pe traficantul până în 1995... Și apoi, într-o zi, ieșind dintr-un bar, trei necunoscuți deschiseseră focul asupra mașinii sale. Scăpase ca prin urechile acului, după o cursă disperată, omorând doi dintre agresori. Erau sârbi!

Șeful Statului-major al armatei croate, ca să se dezvinovățească în fața autorităților internaționale, pretinsese că „Brigada 109" scăpase de sub controlul guvernului... Și ca să-și dovedească buna-credință, el dezvăluise numele câtorva criminali de război care nu erau croați, printre care și cel al lui Roberto Bari...

Atunci începuse pentru el o viață rătăcitoare de om hăituit. Rareori se culca de două ori în același loc, bea mult, se schimba puțin și slăbise în așa hal, încât arăta scheletic. Ca să supraviețuiască se îndeletnicea cu singurul lucru pe care știa să-l facă: ucidea. Mici „contracte" prost plătite, care deseori prezentau multe riscuri. Nu mai avea decât o singură armă, care nu era de mare precizie și avea tendința să se blocheze.

Mafia nu-l mai voia, croații nici atât.

Ajuns la capătul puterilor. Roberto acceptase în cele din urmă propunerea oribilă a unui traficant bosniac de organe. Instalat lângă Sarajevo, la Dobrinja, italianul mersese până la capătul ororii. Patronul lui era în înțelegere cu șefii lagărelor de prizonieri de unde putea să ia „materia primă". Sistemul era simplu. Preleva organe de la copii. Rinichii. ochii. inima. După aceea, prin intermediul unor complici din Italia. găsea cumpărători la Trieste, care plăteau foarte scump cumplitele lor achiziții.

Un om se ducea să selecționeze un copil dintr-un lagăr. Vreme de câteva zile, copilul era foarte bine hrănit. Era dus într-o ascunzătoare din Dobrinja, unde aveau grijă să-l liniștească ca să nu fie stresat.

După aceea. intervenea Roberto Bari.

Omora copilul lovindu-l cu ciomagul, ca pe un pui de focă. Apoi aștepta să i se încredințeze organele într-un conteiner frigorific. Din momentul acela începea o cursă contra cronometru pentru a ajunge la Ryjeka în nouă ore, pentru ca organele să nu se altereze. Un traseu care în mod normal era străbătut în două zile și jumătate, din cauza barajelor numeroase. Dar Organizația corupsese pe toți cei care trebuiau corupți. După ce ajungea la Ryjeka, Roberto Bari lua feribotul spre Trieste și preda conteinerele celui care le aștepta.

Rezistase patru luni, apoi nu se mai întorsese din ultima călătorie, păstrând pentru el banii pe rinichii a doi copii masacrați de el cu lovituri de ciomag...De atunci se ascundea între Slovenia și Ryjeka. Știind că nu va mai rezista mult, obligat să-și schimbe în permanență locul, pus la index de zvonurile care circulau pe seama lui, Roberto găsea din ce în ce mai greu „clienți" și ducea o viață de mizerie. Roata se întorsese pe bună dreptate și era exploatat. Pentru ultimul contract nu obținuse decât atât cât să facă plinul mașinii sale. un vechi Fiat 1600.

Roberto urcă în bar, luă telefonul de pe tejghea și formă numărul lui Nikolas Tolman. Roberto aflase despre trei dintre mesajele lui. Slovenul răspunse imediat, arătându-se neobișnuit de călduros.

– Aș vrea să ne întâlnim. zise el. Unde ești în momentul ăsta?

Era o întrebare la care lui Roberto nu-i plăcea să răspundă.

– La Pula. zise el. Dar nu rămân aici. Ne putem întâlni mâine la Ryjeka, în port. în față la *Ryjeka Banka*. la prânz.

* * *

Malko și „păzitorii" săi rătăceau pe Slovenska Cesta după ce luaseră dejunul în orașul vechi. Nici o veste de la Nikolas Tolman. Stabilise o întâlnire la SOVA cu comandantul Martin, care ținea neapărat să-i arate instituția.

Ajunseră în colțul străzii Stefanova. Cele șapte etaje ale imobilului alb care adăpostea Ministerul de Interne se ridicau chiar pe colț. În mod ciudat, parterul era ocupat de magazine: o galerie de tablouri pe strada Stefanova și un magazin de cadouri pe Slovenska Cesta. O vitrină întreagă era ocupată de o impresionantă colecție de brichete Zippo autentice, *made in USA*. Chris Jones fu gata să leșine de bucurie și se repezi înăuntru.Cu siguranță că sunt unele pe care nu le am! exclamă el.

Malko. care se mulțumea cu o brichetă Zippo din argint masiv cu emblema sa. se prezentă la intrarea de pe strada Stefanova. Din păcate, comandantul Martin nu era acolo dar îi lăsase un mesaj. Fusese chemat la Maribor și nu putea să fie prezent la întâlnire. Dezamăgit, Malko își zise că nu mai avea de ce să întârzie la Ljubljana. Dacă Nikolas Tolman nu dădea nici un semn de viață în cursul zilei de mâine, era hotărât să se reîntoarcă la Viena.

* * *

Peste portul Ryjeka se abătuse un vânt rece. Cafeneaua unde se adăpostiseră Nikolas Tolman și Roberto Bari era pustie. Slovenul se uita la ucigaș cu un dezgust fățiș. Neras, cu gâtul și mai slab ca de obicei, italianul mirosea a sudoare și a șliboviță. Ochii lui erau într-o continuă mișcare și tresărea la cel mai mic zgomot.

– Te va costa o sută de mii de mărci, îl anunță Roberto Bari cu o voce nesigură.

Tolman dădu din umeri.

– Nu te prosti. Altfel. plec.

Se prefăcu că vrea să se ridice. Roberto fu cuprins de panică. Nu avea nici cu ce să-și achite băutura.

– Bine. atunci cincizeci de mii. Zece mii imediat.

Nikolas Tolman nu avea chef să-și piardă ziua în negocieri.

-- Îți dau zece mii de mărci, zise el. Și asta pentru că țin la tine. După ce faci treaba. mă suni. îmi spui unde te afli și eu te plă!esc.

Roberto Bari se prefăcu că ezită, dar în privirea lui era atâta panică încât Tolman rămase neclintit.

– *Va bene*, zise el în cele din urmă. Dar vreau o mie de mărci imediat.

– Nu. Cinci sute.

– O mie.

De data asta slovenul simți că Roberto nu va ceda. Scoase din buzunar un teanc de bancnote – mărci și dolari laolaltă– și numără zece bancnote de o sută de mărci.

Lui Roberto îi tremurau mâinile. Se întorcea norocul. Tolman chemă chelnerul, plăti și se ridică.

– Să-mi faci o treabă frumoasă pentru banii ăștia, îi zise el. Hai, *ciao*.

Ieși fără să dea mâna cu Roberto. Slovenul cunoștea foarte bine povestea cu copiii uciși cu lovituri de ciomag.

Capitolul IX

Telefonul sună tocmai când Malko își termina micul dejun. Era Ronald Chapter care îi telefona de la Viena.

– Am primit un mesaj de la SISME[1], îl anunță el. Le trimisesem o notă în urma cazului Weizman. Au găsit-o pe Doina Udvar! La hotelul *Danieli*.

– În Italia?

– La Veneția. Ocupă un apartament de două mii cinci sute de dolari pe zi și face jaf prin magazine. E singură și plătește peste tot în bani lichizi.

– În dolari?

– Nu, în lire...

– Bine, zise Malko. Mă reped în Italia.

Cu mașina se făceau în jur de patru ore.

Închise telefonul și-l strigă pe Chris Jones aflat în camera vecină.

– Plecăm la Veneția, îl anunță el.

– *Venice, California*? întrebă americanul plin de speranță.

– Nu, Italia.

– Acolo unde sunt mlaștini?

– Dar și lucruri foarte frumoase, îi atrase atenția Malko. Și vom sta la cel mai frumos hotel din lume. Vă aștept jos într-o jumătate de oră.

Malko coborî în holul mic și pustiu. Un singur client sorbea o cafea în bărulețul de alături. Cei doi americani apărură bosumflați. Perspectiva de a mai trece o frontieră cu toată artileria lor nu-i bucura câtuși de puțin.

---

[1] *Serviciul de informații italian (n.a.)*

Roberto Bari pătrunse în garajul de la *Holiday Inn*. un subsol în care mașinile ajungeau prin intermediul unei rampe ce se întindea de-a lungul hotelului. Italianul dormise prost. Trăsese la hotelul *Union*, care era lipit de *Holiday Inn*. după ce sosise de la Ryjeka pe la unu dimineața. În Slovenia se simțea totuși mai în siguranță decât în Croația. dar prea era chinuit de multe orori.

Examină parcarea. Nu erau decât vreo zece mașini. Scoase hârtia pe care era notat numărul mașinii... O găsi în rândul trei și inspectă locul.

Clienții veneau cu ascensorul, cum venise și el, și ieșeau cu vehiculul pe o ușă culisantă, comandată electric, care putea fi pusă în mișcare cu mâna din interior. Italianul reperă o nișă înconjurată cu saci de ciment și se ascunse acolo. Din locul acela putea să supravegheze cele două ascensoare. Va aștepta ca „ținta" să ajungă lângă mașină și să fie ocupată cu descuiatul portierei. În momentul acela avea să tragă. În spate. Fapt ce îi oferea o garanție maximă.

Zidurile din ciment vor amortiza zgomotul detunăturilor și va fugi pe rampă. Pentru mai multă siguranță, se duse până la ușă ca să-i verifice deschiderea. După aceea, se întoarse în ascunzătoare și încărcă arma.

Trecură douăzeci de minute. Doi clienți veniră să-și ia mașinile. Roberto Bari începea să fie cuprins de panică.Mai trecu un sfert de oră. Murea de sete și era leoarcă de o sudoare urât mirositoare. Beculețul ascensorului începu să clipească. Ușile se deschiseră și apăru un bărbat blond care corespundea cu semnalmentele date de Nikolas Tolman. Roberto Bari era un ghem de nervi. Cu profesioniștii nu puteai să știi niciodată... Bărbatul ajunse în dreptul mașinii, supravegheat de italian. Acesta din urmă scoase ușurel arma din buzunar și-și ținu respirația. Calculă în gând: două în spate și după aceea unul în cap. În felul ăsta, Cristos să fi fost și tot n-ar mai fi înviat!

În momentul în care se pregătea să tragă. ușile ascensorului se deschiseră din nou. Băgă repede arma în

buzunar și simți că-l lasă picioarele. Cei doi tipi care ieșiseră din cabina ascensorului aveau cuvântul „copoi" scris pe frunte... Niște huidume cu privirea rece și mobilă, sub hainele cărora un ochi expert putea să distingă un armament superior pușcociului său. Simți că i se face greață. Dacă ar fi tras, acum ar fi fost și el pe cale să-și dea duhul. Văzuse și el oameni din ăștia la adunările Mafiei.

– Malko, așteaptă-ne! strigă primul în engleză.

Americani! Roberto Bari se ghemui în nișă. Slavă Domnului că nu păreau bănuitori!

– Cum e timpul la Veneția? întrebă al doilea în timp ce se urca în mașină.

Roberto nu mai auzi răspunsul. Mașina începea să demareze. Evident, dacă ar fi fost un erou, ar fi golit încărcătorul asupra celor trei bărbați și i-ar fi lichidat mai înainte ca ei să se poată apăra. Dar se mulțumi să se uite în urma Mercedesului și să-l înjure cu jumătate de glas pe Nikolas Tolman! Ticălosul nu-i spusese că ținta lui avea două gărzi de corp!

Fusese la un pas de a fi masacrat pentru niște amărâte de mărci.

Imediat ce mașina ieși din garaj, Roberto se năpusti spre ascensor. Când ieși pe strada Miklociseva, Mercedesul dispăruse de multă vreme. Alergă până la mașina lui oprită nu departe de-acolo. Nu era prea îngrijorat. Un singur drum ducea spre Veneția. Koper și pe urmă autostrada care ducea la Udine și Veneția.

La Veneția însă mașinile nu aveau voie să circule, ceea ce complica lucrurile. Se grăbi să iasă din Ljubljana, ajunse pe autostrada ce ducea spre Postojna și apăsă pe accelerație.

Abia la zece kilometri după sfârșitul autostrăzii reperă Mercedesul blocat în spatele câtorva camioane... Acum putea să meargă liniștit până la mare... Roberto Bari aprinse o țigară. cu stomacul crispat de furie. Era nerăbdător să găsească un telefon ca să-i spună lui Tolman tot ce gândește despre el.

* * *

Agățat de mânerul portierei. Chris Jones se înverzi la față. Americanul scoase o exclamație sugrumată văzându-l pe Malko lansând mașina într-o depășire pe muchie de cuțit, sătul să mai respire fumul camioanelor.

– *Hold it*, gemu el, că altfel ajungem la spital. Aici oamenii sunt bolnavi la cap.

O mașină Alfa îi depăși chiar pe ei care se aflau în depășire, cu un scrâșnet puternic de cauciucuri. În Statele Unite nu depășeai decât dacă aveai un kilometru liber înaintea ta...

Milton Brabeck suspină de pe bancheta din spate.

– Ăsta e *Salariul groazei*. O să ajungem morți.

Malko depășea camioanele unul după altul, depășit și el la rândul lui de italieni deranjați la minte. Era un drum sinuos acoperit cu puțin polei.

Chris Jones murmură:

– Dacă ajungem în afurisitul ăla de oraș, o să mă duc drept la biserică.

– Dar nu ești catolic, obiectă Milton Brabeck, și el înspăimântat.

– N-are a face. Rugăciunea mea va fi transmisă...

Supliciul lor mai dură aproape o oră. Nu răsuflară ușurați decât atunci când văzură Adriatica, totuși nu prea atrăgătoare cu valurile ei cenușii. În față se ghicea coasta italiană. Trieste și Veneția.

– Chestia asta chiar e o mare? întrebă cu mirare Chris Jones. Ai zice că e un mic lac.

În sfârșit frontiera. Încă o repriză de spaimă pentru cele două „gorile", care se și vedeau într-o temniță italiană. Milton se destinse.

– Gata, o să găsim iar mâncarea albilor! Italienii nu mănâncă cai. Ăștia au pizza.

– Ah, o pizza! zise Chris suspinând.

Două ore mai târziu, Malko pătrundea pe bifurcația care ducea la aeroportul din Veneția. Hotărâse să predea mașina, inutilă în acel oraș în întregime pietonal și să ajungă în centru cu *motoscaffo*[1]. Se pomeniră toți trei în fața singurei vedete

---

[1] *Vedetă rapidă lungă de vreo douăzeci de metri (n.a.)*

ancorate în fața aeroportului. După ce urcă la bord, Milton Brabeck remarcă, în timp ce parcurgea cu viteză laguna:

– Seamănă cu Miami, mai puțin soarele.

Aici dârdâiai de frig. După patruzeci și cinci de minute, *motoscaffo* pătrunse pe un mic canal care se întindea de-a lungul hotelului *Danieli*. Milton îi făcu semn cu cotul lui Chris Jones.

–Iisuse Cristoase, o gondolă!

Când dădură cu ochii de holul somptuos și faraonic al vechiului palat al dogilor, transformat în hotel, când văzură tavanele pictate, tablourile, draperiile, mobilele vechi, rămaseră muți de stupefacție, respectuoși ca într-un muzeu.

– Ne reîntâlnim jos peste o jumătate de oră, zise Malko.

După ce văzu unde era camera, care avea ferestrele spre Canal Grande, la etajul doi, Malko coborî și se duse la portar, ținând în mână două bancnote de o sută de mii de lire.

– În ce cameră se află *signorina* Doina Udvar? întrebă el.

– Apartamentul 32, *signor*, îi răspunse portarul băgând în buzunar cele două bancnote. În general coboară pe la nouă. În seara asta e invitată la o mare serată la *Principele* Quesquina.

Malko mai scoase o sută de mii de lire.

– Trimite-i niște flori împreună cu cartea mea de vizită, îi ceru el.

Portarul aruncă o privire la cartea de vizită.

– *Subito, signor Principe*[1].

Malko se duse la bar. De data asta CIA îl ajuta să facă curte unei femei frumoase...

* * *

– Găozar nenorocit! Era gata să mor împușcat. Sunt TREI!

Roberto Bari era atât de înfuriat încât răcnea în cabina telefonică din fața debarcaderului la care trăgeau *motoscaffi*. Când ajunsese la aeroport, nu mai găsise pe nimeni. Un hamal îi spusese că *motoscaffo* care plecase cu Malko și prietenii lui se va întoarce, pentru că asigura naveta până la nouă seara. Nu-i mai rămânea decât să aștepte în frig.

---

[1] *Imediat, domnule prinț (n.a.)*

– N-am știut. minți Nikolas Tolman la celălalt capăt al firului.

– Ta va costa cincizeci de mii de mărci, îl anunță cu răceală Roberto.

Slovenul amuți. Pentru suma asta se extermina un sat întreg în Croația.

– Nici vorbă! zise el.

– Așa! răspunse Roberto plin de furie. Știi ce-am să fac? Am să mă duc la tip și-am să-i spun că trebuia să-l împușc și CINE mi-a spus s-o fac. Părerea mea e că ar trebui să-ți cauți de-acum ascunzătoare... Hai, *ciao*, îți urez o noapte plăcută.

– Nu, stai, nu închide! imploră Tolman. De acord! De acord!

– *Bene. bene*, zise Roberto îmblânzit, dar m-am săturat de prostii. Așa că mâine dimineață virezi douăzeci de mii de mărci la American Express din Veneția. *Prestissimo*. Altfel...

– O voi face chiar mâine, promise slovenul.

Roberto Bari privi spre lagună. Sosea un *motoscaffo*. Întrebă:

– Cine sunt tipii ăștia?... Sunt din „sindicat"?

– Mda, îl asigură slovenul.

– Nu cumva sunt niște copoi?

– Nici pomeneală.

Roberto închise. Puțin îi păsa. Dar pentru copoi era mai scump pentru că era mai periculos. Acum nu mai avea decât să-și îndeplinească contractul.

Motoscaffo trăsese la mal. Sări pe punte și-l întrebă pe pilot?

– Unde i-ai dus pe tipii dinainte?

– La *Danieli*. De ce?

– Așa, răspunse italianul. Haide. dă-i drumul. Știi unde e *Commodore*?

– Chiar lângă *Danieli*. și acolo e mult mai ieftin.

* * *

– Ușurel!

Chris Jones forța cu tandrețe ușa apartamentului 32. Era o

nimica toată fiindcă avea asupra lui trusa pusă la dispoziție de către Divizia Tehnică. Holul imens de la primul etaj era pustiu. Malko pândise plecarea Doinei Udvar de la galeria care domina parterul. Descoperind în același timp aspectul fizic al unguroaicei. O brunetă splendidă. foarte elegantă în rochia ei de seară, care era așteptată de un bărbat înalt, slab și chel. După aceea urcase într-o gondolă privată.

– Gata! șopti Chris Jones.

Ușa înaltă se deschise fără zgomot și cei trei bărbați se strecurară înăuntru. După ce închiseră ușa în urma lor, Malko aprinse lumina. Chris și Milton scoaseră același strigăt de stupefacție.

– *Holy cow!*

Era nemaipomenit. Capela Sixtină, dar cu mai mult lux! O încăpere lungă de peste zece metri, cu un tavan pictat pe șapte metri, două ferestre imense care se deschideau spre Canal Grande, tablouri vechi și oglinzi superbe pe pereți, fotolii aurite demne de Versailles. mobile venețiene de epocă și un buchet de flori enorm așezat pe o măsuță de televizor. Muți de respect cei doi americani sorbeau cu privirea acel decor de vis.

Malko intră în dormitor. Tavan pictat, lambriuri somptuoase, un pat mare din lemn. Haine de femeie împrăștiate peste tot.

Cei trei bărbați începură să scotocească peste tot. Chris Jones descoperi sub patul mare o valijoară-diplomat din piele neagră, încuiată, cu inițialele D.W. Milton Brabeck supraveghea ușa în timp ce Chris ataca încuietorile, ajutându-se de un stetoscop pentru a auzi clinchetul rotițelor. După treizeci și șapte de secunde se deschise prima broască. A doua avea aceeași combinație: 176. Americanul deschise capacul și fu gata să se sufoce.

Valijoara era plină de bancnote noi de o sută de dolari! Numai din colțul stâng lipseau ceva bani.

– Iisuse Cristoase. n-am văzut în viața mea atâția bani! zise Chris Jones suspinând. Mă întreb câți or...

– Ceva mai puțin de două milioane de dolari, răspunse Malko.

Erau banii lui Dieter Weizman. Minus ce cheltuise Doina Udvar.

Își continuară cercetările fără să mai găsească nimic altceva. apoi se retraseră tot așa cum veniseră. Malko se instală în barul de la parter. Era perplex. De ce venise Doina Udvar la Veneția în loc să se ascundă în Ungaria? Părea foarte nepăsătoare... Nu știa ce atitudine să aibă față de ea. Trebuia s-o facă să vorbească. Nici acum nu era convins de vinovăția ei în asasinarea lui Dieter Weizman. Totuși cele două milioane de dolari erau acolo... Hotărî să aștepte rezultatul demersului său galant.

* * *

Roberto Bari încerca să înghită niște paste scârboase pe terasa hotelului *Commodore*, vecinul sărac al hotelului *Danieli*. Norii de deasupra orașului dispăruseră alungați de vânt și acum era frumos, deși cam răcoare, iar turiștii se înghesuiau pe cheiul Marelui Canal printre chioșcurile la care se vindeau ilustrate și suveniruri. La douăzeci de metri de el, *Danieli* părea că-l sfidează. Nu îndrăznea să intre de teamă să nu dea nas în nas cu ținta. Celălalt ar fi putut să-l repereze și după aceea ar fi fost mult mai dificil... Deci trebuia să-l aștepte să iasă. De preferință singur. Pe străduțele din jurul Pieței San Marco era relativ ușor să tragi și să fugi. În loc să ia un *motoscaffo* prea ușor de reperat, se va duce după aceea la intrarea în oraș. acolo unde turiștii își parcau mașinile, și va pleca cu autobuzul.

Termină de mâncat, plăti și se pierdu în mulțimea care aștepta vaporașele, printre tarabele negustorilor ambulanți, chiar în fața hotelului *Danieli*. Revolverul îi atârna la centură, creându-i o senzație liniștitoare. Aici era la el acasă, în țara lui.

* * *

– *Herr* Linge?

Vocea femeii de la telefon era ezitantă. Simți cum i se accelerează pulsul.

– Eu sunt, zise el.

– Sunt Doina Udvar. Vreau să vă mulțumesc pentru flori. Sunt splendide! Dar sunt încurcată. nu vă cunosc...

– Nici eu! mărturisi Malko. Am trecut unul pe lângă altul în hol. Erați atât de frumoasă încât n-am putut să nu aduc un omagiu frumuseții voastre.

– Mulțumesc! zise ea. Mă faceți să roșesc. Nu știu cum să...

– Acceptând invitația mea la dejun!

Ezitarea ei fu destul de scurtă.

– Veniți să mă luați din apartamentul meu, zise ea. Stau la numărul 32.

Malko închise plin de euforie. Poate că va afla în sfârșit secretul morții lui Dieter Weizman.

Capitolul X

Strălucitoare!

Acesta fu singurul cuvânt care îi trecu prin minte lui Malko când o văzu pe Doina Udvar coborând ultimele trepte ale scării care ducea în hol. O siluetă lungă, zveltă și totuși cu forme pline, și niște picioare interminabile care păreau și mai lungi din cauza fustei mai mult decât scurte. O alură de regină.

Păși spre ea. îi luă mâna și i-o sărută.

– Sunt Malko Linge.

Privirile lor se întâlniră. Ochii albaștrii ușor migdalați erau veseli, părul scurt foarte negru, iar buzele foarte roșii păreau un fruct tropical savuros. Purta un costumaș roz. vestă foarte lungă și fustă foarte scurtă. Bluza neagră lăsa să se ghicească sânii rotunzi care se mișcau liber sub mătase. Părea stingherită, dar susținu privirea lui Malko.

– Unde mă duci? întrebă ea cu o voce puțin forțată.

– La *Harry's Bar*. La Cipriani. Acolo se poate mânca cel mai bun orez din Veneția.

– Luăm o gondolă?

Malko zâmbi.

– Nu. e la două sute de metri. pe Canal Grande. Să mergem pe jos. După aceea, dacă dorești. ne plimbăm cu gondola.

Părăsiră hotelul urmăriți de privirea complice a portarului.

Malko era uimit. Nu corespundea deloc cu genul de femeie pe care se aștepta să-l întâlnească. amanta unui negustor de arme. Între ea și Hildegarde Feldbach era o depărtare de câțiva ani-lumină. Doina Udvar semăna cu o tânără de familie bună care vrea să se distreze. Nici o fărâmă de vulgaritate sau de provocare în felul în care mergea. și nici în atitudine.

De-a lungul canalului era lume multă. Porniră în direcția Pieței San Marco. Chris Jones și Milton Brabeck părăsiră imediat taraba cu ilustrate și porniră discret după ei.

– E prima dată când vii la Veneția? întrebă Malko.

– Da, mărturisi ea. A fost unul dintre visele mele din copilărie. Nu-i așa că e cel mai frumos oraș din lume? Dar dumneata?

– Eu am mai fost de câteva ori, răspunse Malko, și, într-adevăr, e un loc extraordinar. Uimitor e că poți să întâlnești aici o femeie atât de frumoasă și singură. Cred că italienii te curtează cu asiduitate.

Doina se tulbură ușor.

– Sunt în stare să mă apăr, răspunse ea. Am întâlnit și italieni adorabili care m-au dus la serate superbe.

Ajunseră în fața geamurilor mate de la *Harry's Bar.* Un chelner tacticos îi așeză pe scaune de moleschin roșu. Doina comandă un Original Margarita precizându-i barmanului că preferă Cointreau, nu triplu-sec. Apoi se cufundă în contemplarea pereților plini cu portretele unor celebrități.

Cinci minute mai târziu, Chris și Milton își făcură și ei apariția și se instalară la o masă din apropierea lor, cu fața spre ușă. Malko înfruntă privirea ochilor albaștri. Acum trebuia s-o facă să vorbească pe femeie care fugise cu două milioane de dolari.

– De unde ți-a venit ideea să vii la Veneția? întrebă el.

Doina gustă foarte puțin din paharul cu Original Margarita savurând gustul alcoolului amestecat cu cel al sării de pe marginea paharului. Ea nici măcar nu clipi, surâse, apoi zise cu o voce plină de blândețe:

– E o poveste ceva mai complicată.

* * *

Roberto Bari dârdâia de frig pe podul de peste micul canal care trecea prin fața hotelului *Danieli* și se unea cu Canal Grande, chiar în față la Cipriani. Văzându-i pe cei doi ieșind de la hotel, italianul își zisese că sosise momentul.

O străduță lega cheiul Marelui Canal de piața San Marco, permițându-i să fugă și să se piardă după aceea în mulțimea

de turiști care mișunau în imensa piață. Străduța era destul de îngustă ca să nu poată fi urmărit decât de un singur om. Iar arma lui ar fi în stare să-i descurajeze pe eroi. Grăbea pasul ca să prindă din urmă cuplul când auzi în urma lui vorbindu-se englezește. Avusese destul sânge rece ca să încetinească pasul și să se lase depășit. Erau cele două „gorile" care escortau ținta! Încă o dată scăpase ca prin urechile acului! Acum nu mai avea ce să facă decât să stea ascuns. După ce se asigură că ținta și însoțitoarea luau acolo dejunul și aveau să stea o oră încheiată, Roberto se hotărî să se ducă să-și ia cele douăzeci de mii de mărci acont de la American Express.

Asta avea să-i mai ridice moralul.

Pe drum se întrebă cine era bruneta superbă care însoțea „ținta". Și ea părea că stă la *Danieli*. Nu era deloc bine să lase un martor, drept pentru care se hotărî să ceară instrucțiuni.

După douăzeci de minute ieșea de la American Express, după ce stătuse la coadă alături de turiști din toate țările. Spumega de furie. Nu se virase nici un ban pe numele lui.

Încerca zadarnic să vorbească la telefon cu cel care îl angajase. Nikolas Tolman nu se afla la Bled și telefonul lui celular nu funcționa. Roberto Bari ezită. Altădată ar fi lăsat totul baltă, dar avea o nevoie disperată de bani. Aici, la Veneția, se simțea relativ în siguranță. Dar când trecea din nou granița dădea din nou peste dușmanii lui. Mâncă un sandviș în mijlocul unui grup de tineri britanici și se întoarse în ascunzătoare.

* * *

Motoscaffo despica apele cenușii ale lagunei. legănat uneori de valurile altei vedete. Doina Udvar stătea întinsă leneș pe perne. cu fusta care îi descoperea acum pulpele aproape până sus. și contempla cerul. Era uluită de fabricile de sticlă din Murano pe care tocmai le vizitase. Cumpărase o fructieră superbă și Malko putuse să vadă teancurile de bani îngrămădite în geanta ei. Bancnote de o mie de lire pe care le dădea fără să clipească.

– Te vei ruina! zise el în glumă.

Tânăra unguroaică făcu o mică strâmbătură amuzată.

– Oh nu! Aici nu e chiar atât de scump și sunt lucruri așa de frumoase!

Se îmbarcaseră atât de repede încât cei doi americani nu avuseseră timp să-i urmeze. După ce admiraseră vitrinele din Murano, acum se întorceau la Veneția care își aprindea luminile. Doina Udvar părea că se obișnuise cu Malko. Vorbeau în germană și lăsa impresia că i se pare natural ca el să-i facă curte. El o observa, căutând ocazia favorabilă. Dacă ar fi atacat-o direct, existau toate riscurile ca ea să se sustragă și nu va mai afla nimic nici despre moartea lui Dieter Weizman, nici despre afacerea pe care o pusese la cale.

Motoscaffo acostă lin la pontonul din fața hotelului *Danieli.* Malko o ajută pe tânăra femeie să urce pe debarcader și o conduse până la apartament. Ea îl pofti înăuntru să-i ofere ceva de băut, își scoase pantofii și se agită în fața barului, pregătind două Original Margarita pe bază de Cointreau, tequila și lămâie verde.

– Ce-ar fi să cinăm împreună? propuse Malko.

– Am o altă invitație...

Văzând aerul lui dezolat, ea adăugă imediat.

– Cred că pot să o anulez! Dar nu vom cina târziu.

– La restaurantul de la etajul patru, propuse Malko. Voi rezerva o masă...

* * *

Când telefonul celular al lui Nikolas Tolman răspunse în sfârșit, Roberto Bari izbucni:

– Găozarule! *Stronso!* urlă el în receptor. Lovelele n-au sosit. Unde ești?

– Călătoresc. răspunse laconic slovenul. Banii au plecat, cu siguranță că mâine îți vor ajunge.

Vocea calmă mai potoli puțin furia italianului. Vântul rece îl făcu să se înfioare.

– Dar tu? Ai făcut treaba? întrebă Tolman.

– *Disgraciado!* exclamă Roberto. Tipul ăsta nu e niciodată singur. Iar acum are o femeie cu el. Una foarte frumoasă. O unguroaică.

Nikolas Tolman tresări. Nu-i venea să creadă.

– O unguroaică! De unde știi?

– Am văzut-o luându-și cheia. Eram în spatele lor. Apoi am telefonat. Centralistul mi-a spus că o cheamă Udvar. Stă într-un apartament grozav.

Nikolas Tolman crezu că va face un infarct.

– Ea l-a împușcat pe unul dintre asociații mei, zise el. O „dilești" și pe ea! Îi tragi două gloanțe în burtă din partea mea. Vreau să faci treaba în seara asta. Îți mai dau încă cincizeci de mii de mărci.

Brusca generozitate a slovenului i se păru lui Roberto deosebit de suspectă. Nikolas Tolman nu lăsă timp de gândire.

– Putoarea aia a șterpelit hârtii foarte importante, niște contracte. A plecat cu valijoara amicului meu. Pe ea trebuie să fie inițialele D.W. Trebuie să pui mâna pe ele. Pentru asta îți dau atâtea lovele.

– Foarte frumos, răspunse Roberto Bari, dar mai sunt și cele două „gorile".

Nikolas Tolman nu era dispus să stea la discuții.

– Te descurci! Ești un profesionist, nu? Un mafiot.

Roberto Bari închise, apoi traversă Piața San Marco și se îndreptă spre Danieli.

* * *

Cina la lumina lumânărilor în restaurantul aproape pustiu de la *Danieli*, cu ploaia care biciuia geamurile, luase un aer de Marienbad. Ceea ce nu părea să-i displacă Doinei Udvar.

Malko o surprinsese de mai multe ori privindu-l cu o expresie tulburată.

Dacă ar fi fost vorba doar s-o ducă la pat, n-ar fi avut de ce să-și facă probleme. Numai că era vorba despre altceva, și se hotărâse să încerce totul în seara aceea. Nu putea să stea la nesfârșit la Veneția. în timp ce o încărcătură mortală de arme plutea spre Iugoslavia. Pe de altă parte, informațiile deținute de Doina ar fi putut să-l ajute.

– Bem ceva la bar? propuse el.

– Nu jos. e prea mult zgomot. zise ea. Mai bine în apartamentul meu.

Coborâră două etaje. Pentru că rămânea în hotel, Malko le

dăduse liber celor doi americani ca să se mai cultive și ei puțin. Își lăsase chiar și revolverul extraplat în cameră. *Danieli* era un fel de „cocon" liniștitor și luxos unde te simțeai în deplină siguranță...

Doina aprinse lumina în salonul imens, se duse la bar și începu să pregătească băutura ei favorită, amestecând Cointreau, tequila și lămâie verde. Băuse și la masă destul de mult și ochii ei aveau o strălucire neobișnuită. Îi întinse lui Malko unul din pahare:

– Pentru Veneția!

Privirile lor se întâlniră câteva secunde, apoi ea traversă salonul, se îndreptă spre una dintre ferestrele monumentale care dădeau spre Canal Grande și o deschise. Malko veni lângă ea și-și trecu mâna după mijlocul ei. Doina păru că nu-și dă seama. Aerul rece o făcea să se înfioare, dar afară nu mai ploua. Coapsele lor se atinseră ușor și tânăra femeie își întoarse fața spre el. În ochii ei albaștri se putea citi nostalgia.

– Niciodată în viața mea nu am fost atât de fericită! zise ea suspinând. Am impresia că trăiesc un vis.

Buzele lor se aflau la numai câțiva centimetri și Malko doar apropie ușor capul ca ele să se atingă. Doina părea că asta și aștepta. Urmă un sărut lung și romantic. Tânăra femeie se întorsese spre el și corpul ei se sprijinea acum de Malko. Doina voia să facă dragoste și nu ascundea asta. Atingând-o ușor cu pieptul, Malko simți prin bluză sfârcurile întărite ale sânilor.

Deodată ea se înfioră și se desprinse de el.

– Mi-e frig, zise Doina.

Malko închise fereastra, apoi o luă de mână și o duse în salon. Doina Udvar își trase mâna și se așeză pe canapeaua mare din mijlocul încăperii.

– Așteaptă! zise ea cu blândețe. Și eu te doresc, dar e foarte plăcut să prelungești așteptarea.

Ea fu cea care îl sărută din nou, lungită pe jumătate pe canapea și Malko se întrebă dacă nu cumva voia să facă dragoste în acea încăpere cu farmec anacronic. Doina Udvar apărea ca o prințesă venețiană din secolul al XVI-lea. Deși se simțea totuși un oarecare disconfort.

Treptat. flirtul lor romantic se transformă într-o îmbrățișare pasionată, dezordonată. Descheiată la piept. cu părul desfăcut. Doina se răsucea cu voluptate sub mângâierile tot mai precise ale lui Malko. Tânăra femeie îl dezbrăcă chiar ea. spre marea lui surprindere. Când îl văzu gol, Doina alunecă în genunchi pe covor și-i luă sexul în gură, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Părea că nu se gândește decât la plăcerea lui, ca o prostituată docilă.

Malko, cu privirea fixă spre ușa dormitorului, profita de clipa prezentă. Deodată nu-i veni să-și creadă ochilor. Ușa înaltă care despărțea salonul de dormitor se întredeschisese! Cu un scârțâit ușor. Malko se încordă tot. Doina își dădu seama că ceva nu era în ordine, își retrase capul și întrebă cu o voce neliniștită:

– Ce este?

– Am auzit un scârțâit dinspre dormitor, zise el. Și mi s-a părut că se mișcă ușa.

Ea zâmbi.

– Probabil că s-a făcut curent. Ferestrele nu se închid prea bine. Palatul acesta e foarte vechi.

Dar Malko era sigur că nu visase. Își zise cu amărăciune că, deseori, viața lui periculoasă nu-i dădea pace nici în momentele cele mai agreabile. Se ridică și-și trase repede pantalonii.

– E ciudat, zise el. Nu cred că a fost curentul.

Dacă mai era încă în viață, după atâția ani plini de riscuri. asta se datora faptului că niciodată nu neglijase nici cel mai mic indiciu suspect. Traversă salonul pentru a ajunge la telefonul așezat pe un mic birou de lângă ferestrele care dădeau spre Canal Grande. în partea cealaltă a camerei. și formă numărul „îngerilor păzitori".

Nu-i răspunse nimeni.

Doina veni lângă Malko și se lipi de el.

– Ce faci?

– Sun la recepție. minți el. Am impresia că e cineva în camera de alături. Poate un hoț...

Trăsăturile tinerei femei se crispară de agasare. dar reveniră la normal la fel de repede. Era clar că. în ciuda

recentelor evenimente din viața ei. Doina nu se credea în pericol în acel hotel de lux.

– Nu e nimeni, zise ea. Mă duc să văd!

Și se îndreptă cu pași mari spre dormitor. Malko o prinse din urmă în mijlocul salonului.

– Doina!

Nu avu timp să spună mai mult. Ușa dormitorului se deschise larg și apăru un necunoscut mic de statură, pipernicit, cu un gât lung și slab ca de pui, cu trăsăturile crispate și aerul amenințător. În mâna dreaptă avea un revolver.

Întinse brațul fără nici o vorbă și îndreptă arma spre Doina care stătea în fața lui Malko. Acesta, dintr-un reflex instantaneu, îi dădu un vânt tinerei femei, aruncând-o violent într-o parte.

. Doina ateriză în patru labe lângă bar și se rostogoli pe covor.

În același moment necunoscutul trase în Malko.

Capitolul XI

Ucigașul ochise capul. Asta îl și salvă pe Malko. Simți o arsură la tâmpla stângă și se aruncă după unul dintre enormele fotolii aurite din salon. Doina, în patru labe, țipând, se refugiase în spatele barului pe care se afla televizorul. Malko se rostogoli în spatele canapelei în momentul în care se auzi detunătura celei de a doua împușcături. Glonțul lovi brațul unuia dintre fotolii, ricoșă și nimeri în cea mai mare dintre cele trei lustre din cristal de Murano, provocând o ploaie de cioburi. Înțelegând că se afla prea departe, ucigașul înaintă spre Malko. Se vedea bine că necunoscutul era foarte hotărât să-l lichideze.

Răsună a treia împușcătură.

Ușa salonului se deschise chiar în acea clipă, pocnindu-se de perete, și în încăpere apăru Milton Brabeck. Din spatele lui se ivi și Chris Jones, ținând în mână Coltul lui enorm.

Din cauza penumbrei, americanii nu văzură imediat omul cu pistolul și acesta avu timp să se retragă în dormitor și să trântească ușa în urma lui.

Malko se ridică stupefiat și încântat totodată.

– Cum de sunteți aici?

– Îl urmăream pe acest avorton. zise Chris Jones. apropiindu-se cu precauție de ușă.

Așteptă ca Milton să ia poziție, cu arma lui. marca Ingram, apoi se repezi în ușă. Aceasta se deschise fără greutate. Camera era goală și fereastra deschisă dădea spre străduța de lângă hotel. Chris Jones nu ezită nici o secundă. Trecu peste balustradă și sări jos de la trei metri. Milton Brabeck îl urmă imediat. Malko se aplecă peste fereastră și îi văzu pe cei doi americani pornind în direcții diferite. Doina Udvar se ridicase

de jos. Tânăra femeie se uita la Malko înspăimântată și stupefiată. Buzele îi tremurau. Apoi zise cu o voce tulburată:

– Mi-ai salvat viața.

Malko se apropie de ea, o prinse de mână și o duse la canapeaua pe care începuseră să facă dragoste.

– Doina, îi zise el. trebuie să vorbim serios. Să-mi spui totul despre asasinarea lui Dieter Weizman și cele două milioane de dolari pe care le-ai luat cu tine.

* * *

Roberto Bari se hotărâse instinctiv să fugă spre malul canalului, *Riva degli Schiavoni*. Mai întâi pentru că era mai multă lume, apoi pentru că acolo avea o șansă să găsească o gondolă sau un *motoscaffo* pentru a se îndepărta cât mai repede. Strâmbându-se de durere, italianul se îndepărta cât putea de repede de *Danieli*, cu revolverul cald încă vârât la centură. Își luxase glezna când sărise de sus și lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor. Își blestema stângăcia și nesansa. Apoi, aproape că nu mai avea bani. Nu-i mai rămăseseră decât o sută de mii de lire. Și asta nu însemna mare lucru în Italia.

Se opri câteva clipe pe marginea cheiului, ca să-și tragă sufletul și ca să caute un *motoscaffo*. Nu se vedea nimic. Doar ultimul *vaporetto* pentru Murano care pleca abia peste douăzeci de minute. Privi în urma lui și inima începu să-i bată cu putere. Una dinte cele două huidume care se năpustiseră în apartament se apropia cu pași mari. Și urmăritorul lui nu șchiopăta...

Cuprins de panică, Roberto Bari pătrunse pe o străduță perpendiculară pe chei, comițând greșeala să alerge șchiopătând ușor.

Asta îi atrase imediat atenția lui Chris Jones care grăbi pasul. Când ajunse la intrarea pe străduța îngustă și pustie, Roberto Bari se afla aproape la capătul celălalt. Italianul se întoarse și, practic fără să ochiască, trase în direcția americanului. Glonțul ricoșă în zidul unei case. Chris Jones nu avu timp să riposteze: italianul dăduse colțul...Americanul o luă la

fugă cu toată viteza, recuperând o parte din distanță. Străduța dădea într-o stradă mai mare cu magazine închise. Zări în stânga lui silueta lui Roberto Bari care fugea șchiopătând.

În fața lui, un pod trecea peste unul din canale, *Rio dei Graci*. De cealaltă parte, strada o pornea în mai multe direcții. Dacă ajungea până acolo, avea o șansă să scape.

În momentul în care intra pe pod, italianul se opri brusc. Un bărbat înalt mergea pe mijlocul străzii, venind spre el.

Era cea de a doua „gorilă".

Milton Brabeck îl zărise și el pe italian. Americanul strigă cât putu de tare.

– Chris! E în fața ta.

Strada era complet pustie. Doar doi îndrăgostiți se sărutau într-un colț, în umbra bisericii San Georgio dei Graci.

Roberto Bari nu ezită. Se repezi spre ei, o smulse pe fată din brațele iubitului ei, îi duse arma la tâmplă și o lipi de el cu mâna stângă, servindu-se de ea ca de un scut.

– Dacă vă apropiați, o omor! strigă el în italiană.

Chris și Milton nu vorbeau decât engleza , dar înțeleseseră perfect. Chris Jones trecu podul liniștit, cu revolverul în mână. Milton ajunse lângă el. Amândoi erau siguri că italianul nu va trage. Cel puțin nu imediat. Un ostatic mort nu e de nici un folos... Văzându-i venind spre el, Roberto Bari se trase lent înapoi pe lângă biserică. Mica piață se termina cu o fundătură, printr-un canal mic, perpendicular pe *Rio dei Graci*. Roberto Bari se sprijini de zidul bisericii San Georgio dei Graci, cu mintea goală. Glezna îl înjunghia îngrozitor. Terorizată, ostatica stătea nemișcată.

Băiatul, încremenit, rămăsese țintuit locului, sub portalul bisericii.

Chris și Milton făcură câțiva pași înainte, ajungând la aproximativ trei metri de ucigaș. Cu o voce calmă, așa cum fusese învățat la școala FBI-ului de la Fort Worth, Chris Jones îi zise:

– *You should drop your gun and leave this lady alone.* [1]

Pentru american, până la proba contrarie, toate femeile erau „lady".

---

[1] *Ar trebui să lași arma și să-i dai drumul doamnei (n.a.)*

– Dacă faceți o mișcare, îi zbor creierii! strigă italianul cu o voce stridentă.

Cei doi americani își dădeau seama că era în stare s-o facă. În spatele lor, tânărul îi imploră:

– Lăsați-l să plece, o s-o omoare!

Dar, pentru că nici unul nu înțelegea limba celuilalt, dialogul nu era posibil.

Chris nici măcar nu răspunse. Secundele treceau. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. În noapte răsună lugubru sirena ultimului *vaporetto* care pleca spre Murano. Deodată fata suspină și-și pierdu cunoștința, alunecând încet de-a lungul corpului lui Roberto Bari care nu avu timp să reacționeze.

Preț de câteva secunde, revolverul italianului nu mai amenință femeia. Când coborî privirea spre corpul căzut la picioarele lui, Roberto Bari era deja practic mort, dar nu-și dădea seama. Două detunături răsunară aproape în același timp. Chris și Milton trăseseră în cap. Așa cum recomandă toți antrenorii în acest gen de împrejurare. Fața lui Roberto Bari explodă împroșcând cu sânge în toate părțile. Cele două gloanțe de calibru mare îi distruseseră cutia craniană și plăcile osoase, împrăștiindu-i în jur conținutul capului.

Tânărul țipă îngrozit.

Ca o rață sălbatică fără cap, Roberto Bari făcuse doi pași înainte. Pe umeri nu mai avea decât un terci însângerat, dar încă mai strângea în mână revolverul. Doar că acum creierul lui nu mai putea să transmită ordine. O bună parte din materia lui cenușie se afla lipită pe zidul bisericii San Georgio dei Graci.

Americanii nu aveau de ce să mai tragă.

Cu un plescăit înfundat, cadavrul ambulant se prăbuși în apa neagră a micului canal. Chris și Milton schimbară o privire elocventă. Era posibil ca împușcăturile să fi alarmat *carabinieri*.

– *Let's go!* zise Chris Jones.

Italianul se repezi la femeia leșinată fără să le acorde nici o atenție. Era convins că asistase la o reglare de conturi între mafioți.

* * *

Doina Udvar hohotea încetișor. cu mâinile încrucișate. repetând ca o placă stricată:

– Nu eu l-am omorât pe Dieter! Nu eu l-am omorât pe Dieter!

Malko o credea. Cineva bătu la ușă și se duse să deschidă. În prag apăru Chris Jones.

– S-a făcut, îl anunță el. Suntem afară.

Malko se întoarse la Doina și o scutură ușor.

– Doina, acum trebuie să-mi spui adevărul. Nu avem mult timp.

Ea ridică spre Malko ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Dar cine ești? Cine sunt cei doi? Cine e cel care a vrut să mă omoare?

– Despre el nu știu nimic. dar cred că pe mine voia să mă ucidă, răspunse Malko. Lucrez pentru o agenție federală americană. Dieter Weizman lucra uneori pentru noi. Cine l-a omorât?

Doina își trase nasul, se ridică, se duse să-și pregătească un Cointreau Caïpirinha, bău jumătate de pahar și se întoarse puțin mai calmă.

– Nu știu. Mă aflam în baie. N-am auzit nimic. Când am ieșit. Dieter zăcea mort pe culoar...

– N-ai văzut-o pe femeia despre care a vorbit poliția?

– Nu.

– N-ai citit semnalmentele?

– Nu, n-am citit ziarele, am venit imediat aici.

– Nu știi cine ar fi putut să fie?

– Nu.

– Nu știai cu ce fel de afaceri se ocupa Dieter Weizman?

– Nu. Nu-mi spunea mare lucru. Uneori ghiceam...

– De exemplu?

– Chiar în dimineața aceea a avut o întâlnire. Știu pentru că l-am auzit vorbind la telefon. Prinz Eugen Strasse. nr. 37, chiar lângă hotelul *Schwarzenberg*. S-a dus acolo cu valijoara-diplomat.

– Cea pe care ai luat-o cu tine?

– Da.

– Știai ce era înăuntru?

– Am descoperit după moartea lui când am deschis-o. Bancnote de o sută de dolari.

– Ce trebuia să facă cu ei?

– Cred că trebuia să-i dea cuiva cu care aveam să cinăm împreună la *Drei Husaren*.

– De ce-i dădea acești bani?

Ea dădu din umeri.

– Nu știu.

– Cine i-a dat banii?

Doina se mai lumină puțin la față.

– La asta pot să-ți răspund. Dieter a dat un telefon înainte de a se duce la întâlnirea de dimineață. L-am auzit cerând pe cineva cu un nume arab. Al Mahdi, sau cam așa ceva. Respectivul a venit la telefon și Dieter l-a întrebat dacă poate să vină. Celălalt i-a răspuns că da.

– Îl cunoști pe acest Al Mahdi?

– Nu. Pot să mă duc să mă spăl pe față? Mă simt îngrozitor.

Malko îi dădu voie. Weizman primise două milioane de dolari de la un anume Al Mahdi. Avansul în contul livrării de arme pentru bosniaci. Acești bani trebuiau înmânați lui Sevșenko care îi reprezenta pe cei care vindeau. Până aici totul era clar.

Atunci cine îl omorâse? În nici un caz nu era Sevșenko care-și aștepta banii. Nici Al Mahdi care tocmai i-i dăduse. Weizman nu făcuse nici o escrocherie... Doina, puțin mai înviorată. reapăru mai înainte de a fi rezolvat misterul.

– Ce s-a petrecut între momentul în care Dieter a primit acești bani și cel în care a fost ucis? întrebă el.

– Nu mare lucru. răspunse ea. S-a închis în baie cu valijoara. Când a ieșit de-acolo părea tulburat. A plecat din nou spunând că nu va întârzia mult. Într-adevăr. s-a întors după un sfert de oră. Presupun că a fost să telefoneze de la o cabină sau dintr-un bar. Făcea deseori asta.

– Pe urmă cum a fost?

Ea ezită.

– Nervos. Dar asta i se întâmpla destul de des. Își ștergea mereu ochelarii. După aceea...

– Deci. n-ai nici un amestec în acest asasinat...

Ea avu o mică tresărire.

– Bineînțeles că nu! Țineam la Dieter. Firește. nu era un bărbat frumos, dar era foarte bun cu mine. foarte vesel. Și foarte îndrăgostit. În plus, îmi oferea o viață așa cum nu mai cunoscusem niciodată. Sigur. știam că afacerile lui nu erau prea limpezi... Dar nu-mi cerea niciodată să mă amestec.

– De ce-ai fugit?

Ea își feri privirea.

– Din mai multe motive. Știam că voi fi interogată de poliție. poate chiar arestată, și asta mă speria. Pe urmă. când am văzut banii, mi-am pierdut capul. Mi-am zis că voi trăi fericită până la sfârșitul zilelor. Mi-am lăsat toate lucrurile și am plecat. Am luat trenul până la Veneția.

– De ce Veneția?

Fața ei se lumină.

– Dintotdeauna am visat să merg la Veneția. Dar nu puteam, costa prea mult. Atunci am hotărât să-mi îndeplinesc visul. Când am ajuns la *Danieli* – auzisem că era cel mai frumos hotel din Veneția –, am cerut cel mai frumos apartament. Schimbam zilnic bani la particulari, ca să nu atrag atenția.

Se făcu din nou tăcere.

Malko nu lămurise misterul asasinării lui Dieter Weizman, dar aflase cine plătea cumpărările de arme..

– Ce vei face acum?

– Mă întorc în Ungaria!

Fusese strigătul inimii.

Malko se gândi la sutele de mii de dolari care se mai aflau în posesia ei și insistă:

– Ai putea să pleci mai departe. Să începi o viață nouă.

Doina Udvar scutură din cap.

– Nu, banii ăștia îmi provoacă acum oroare. Mi-ar fi în permanență frică. Prefer să mă întorc la viața dinainte. Am trăit un vis frumos... Ți-i voi da și vei face cu ei ce dorești.

– Mie! De ce?

Un zâmbet palid lumină fața frumoasă a Doinei.

– Doar n-am să-i las în dormitor! Adineauri mi-ai salvat viața și mi se pare că acest mediu îți este foarte bine cunoscut. Înapoiază-i celui care i-a dat lui Dieter. Acel Al Mahdi...

Era o ipoteză la care nu se gândise...

– Cum dorești, zise el.

– Voi pleca mâine, zise ea. O să mă interesez ce avioane sunt. Vrei să rămâi aici în noaptea asta? Mi-e frică.

– Cred că nu mai ai de ce te teme, zise Malko. Dar rămân cu plăcere.

* * *

Un soare orbitor scălda pietrele vechi ale Veneției. Malko, care dormise pe canapeaua din salon, se trezise de multă vreme, dar Doina încă mai dormea, frântă de oboseală. Coborî la portar ca să pregătească plecarea lui și a Doinei. Ca majoritatea portarilor de la marile hoteluri, și cel de la *Danieli*, stimulat printr-un sistem de recompense, își orienta clienții spre Air France. În cazul de față trebui să se mulțumească cu o cursă spre Viena pentru Malko și cu alta spre Budapesta pentru Doina, aproape la aceeași oră.

După aceea. Malko luă micul dejun cu cei doi americani, care îi povestiră cum îl lichidaseră pe ucigaș.

– Am fost văzuți, zise Chris Jones. Aș prefera s-o șterg.

– Foarte bine, zise Malko. Închiriați o mașină și întoarceți-vă la Viena. Pe șosea nu există practic nici un control.

– Și tu?

– Nu cred că mă mai urmărește încă un ucigaș. Ăsta probabil că a fost trimis de Nikolas Tolman... Oricum, diseară la ora șapte plec la Viena. La o jumătate de oră după ce decolează avionul cu care pleacă Doina.

– Nu o iei și pe ea la Viena? întrebă Milton Brabeck ironic.

Malko nu catadicsi să răspundă.

* * *

Așezat la una din mesele de pe terasa cafenelei *Quadri*, din Piața San Marco, cu telefonul celular lângă el, Nikolas Tolman începea să fie cuprins de panică. După ce se gândise îndelung, luase hotărârea să vină la Veneția. Dacă Roberto Bari reușise să facă toată treaba și recuperase valijoara cu dolari, exista o

mică șansă să nu fi reușit s-o deschidă. Cel mai bine era să nu fie lăsată multă vreme în mâna lui. O va prelua în schimbul banilor promiși. Era două și jumătate după-amiaza și Roberto Bari nu dăduse nici un semn de viață. Știa că italianul rămăsese fără bani...

Cumpără ediția de după-amiază a ziarului *Corriere della Sera* de la un vânzător de ziare și o deschise cu înfrigurare la pagina faptelor diverse. Dădu imediat cu ochii de fotografia lui Roberto Bari. Fotografia era veche, dar faptele cât se poate de noi. Italianul fusese găsit mort într-un canal, după o încăierare cu niște necunoscuți înarmați. Având în vedere trecutul său, poliția nu-și punea prea multe întrebări în legătură cu asasinii lui. Restul articolului era consacrat carierei sale, acuzațiilor, crimelor de război ale croaților și mărturiei celor doi tineri care fuseseră martori la toată întâmplarea.

Nikolas Tolman împături ziarul, puse o bancnotă de zece mii de lire pe masă și se ridică, simțind un nod în gât. Dacă victima lui identificase comanditarul, atunci era rău. Ticălosul de Roberto ratase ținta... Faptul că murise nu-i păsa nici cât negru sub unghie, numai că el, Nikolas Tolman va fi obligat să se dea la fund până la noi ordine.

Acest lucru îi punea probleme, căci, după dispariția lui Dieter, el era acum *go-between* între cele două părți. Noroc că avea un telefon celular...

Se grăbi să ia un *motoscaffo* până la aeroport, zicându-și că era mai ușor să ucizi niște copii cu ciomagul decât pe un bărbat înarmat și prudent. N-ar fi trebuit să aibă încredere în ticălosul de Roberto. Acum CIA știa că era amestecat în afacerea cu arme și îl va face să plătească într-o zi pentru asta...

* * *

Motoscaffo se legăna pe micul canal, în fața hotelului *Danieli*. Doina își pusese ochelari negri pentru a-și ascunde lacrimile. Nu știa dacă va mai veni vreodată la Veneția. Malko venea în urma ei cu valijoara plină de dolari. Tânăra femeie își păstrase zece mii, la cererea ei, pentru primele cheltuieli la

Budapesta. Malko se întreba ce va face cu restul banilor... Erau destui ca să facă castelul de la Liezen ca nou.

Tentație demonică...

Urcară în ambarcațiune. Se lăsa noaptea. În cabină erau numai ei doi. Afară, pilotul, încotoșmănat și protejat de parbriz. nu se ocupa de pasagerii lui, preocupat de controlul numeroaselor balize care marcau canalul de trecere prin lagună.

Doina și Malko erau cufundați în gânduri. Pe lângă ei trecu un alt *motoscaffo* și valurile îi legănară puternic. Doina fu aruncată spre Malko și mâna lui se pomeni peste sânul liber sub bluza de mătase. Restul se petrecu fulgerător. Sfârcul sânului se întări sub mâna lui Malko. Doina, în loc să-și reia poziția inițală, își trecu un braț după gâtul lui și-l sărută cu înfrigurare. O nouă zguduitură îi făcu să cadă pe spate și Malko se pomeni pe jumătate culcat peste ea.

Când o femeie vrea să facă dragoste, știe să se facă înțeleasă. Doina își alunecă bazinul sub el, ondulându-se și strivindu-și buzele de buzele lui...

Nu schimbară nici o vorbă. Malko se uită cu coada ochiului la pilotul care își vedea de treaba lui. Zări deasupra capului întrerupătorul și stinse lumina din cabină. Imediat se pomeniră cufundați într-un întuneric deplin. Chiar dacă ar fi întors capul, pilotul n-ar fi putut să vadă nimic. Și era plătit să-i transporte, nu să se uite la ei...

Întunericul o făcu pe Doina să se dezlănțuie. Tânăra femeie se descotorosi de haină. Malko o simțea încercând să-și depărteze picioarele ținute de fusta strâmtă. Erau complet lungiți pe bancheta îngustă de moleschin, aruncați într-o parte și în alta de mișcările ambarcațiunii. Buzele Doinei păreau lipite de cele ale lui Malko. limba ei executa un balet îndrăcit. iar bazinul i se agita atât de puternic încât Malko își zise că ajunsese deja la orgasm. Deodată ea îl respinse cu gesturi stângace și zâmbi.

Se ridică. își trase fusta peste șolduri eliberându-și astfel toată partea de jos a corpului... Malko zări un chilot mic din dantelă neagră și ciorapi prinși de un portjartier negru. Doina învățase repede rafinamentul... Se debarasă singură de micul triunghi de dantelă care căzu pe podea.

Traseul nu dura decât douăzeci și cinci de minute. așa că nu aveau prea mult timp...

Corpurile lor se amestecară confuz și Malko reuși să se dezbrace parțial. Doina gemea întruna.

– Oh. vreau să mă culc cu tine! Vreau să simt plăcerea!

Când simți sexul tare pătrunzând-o. tânăra femeie gemu și se arcui ca el să ajungă cât mai adânc în ea. Malko nici măcar nu se mișcase. mișcările ambarcațiunii îl scutiseră de un astfel de efort. Doina era atât de excitată. atât de umedă încât aluneca în ea fără cea mai mică greutate. Cu picioarele ridicate, tânăra femeie se mișca întruna sârutându-l mereu ca o nebună. Simți că ajunsese la orgasm atunci când îl mușcă de buză și răsuflarea ei deveni rece.

Apoi reacționă și corpul lui. fiind scuturat de tresăriri care fură pe punctul de a-l da jos de pe ea. Rămaseră lipiți unul de celălalt. Doina voia să profite de fiecare secundă a acestei îmbrățișări pasionate.

– Te simt, murmură ea.

Malko rămăsese în ea, excitat de această situație ciudată. Ar fi avut destulă vreme să facă dragoste la hotel... Când simți că ambarcațiunea încetinește, Malko se dezlipi de ea și-și reluă o ținută mai decentă. Pentru Doina fu mai dificil...

Tânăra femeie arăta aproape convenabil în momentul în care *motoscaffo* se opri la debarcader. Intrară împreună în holul în care se înghesuiau vreo sută de pasageri de vârsta a treia, care veniseră să-și aniverseze nunta de aur la Veneția. Toți erau din Lille și se folosiseră de noile bilete combinate TGV-Avion ale sistemului Air France. Doina îl sărută și îi șopti:

– Voiam neapărat să fac dragoste cu tine. Pentru ca povestea mea fermecată să fie completă.

Capitolul XII

– Am verificat toate listele diplomatice și am luat legătura cu Grenze Polizei, îl anunță omul de la CIA. Era un diplomat cu numele Ali Al Mahdi. Era diplomat la Ambasada Sudanului din Viena. Și-a părăsit funcțiile în urmă cu doi ani pentru a se ocupa cu afaceri private și i s-a pierdut urma. Cei de la Ambasada Sudanului pretind că nu știu nimic despre el.

Malko, revenit cu o seară în urmă de la Viena, nu-și putu ascunde surprinderea.

– Un sudanez! M-aș fi așteptat mai curând la un saudit.

Ronald Chapter își aprinse prima țigară a zilei și suflă încetișor fumul.

– Știm de multă vreme că saudiții și iranienii finanțează cumpărările de arme pentru musulmanii bosniaci. Or, Iranul și Sudanul sunt foarte apropiate la nivelul serviciilor de informații. Poate că acest Al Mahdi e folosit ca un fel de paravan, pentru ca Iranul să nu fie direct implicat într-o vânzare ilegală de material de război.

– E posibil, recunoscu Malko. Pe de altă parte, după spusele Doinei Udvar, s-ar părea că a avut loc o altercație la telefon între Dieter Weizman și acest Al Mahdi în ziua morții sale. Poate că asta este explicația asasinatului.

– Poate. admise fără entuziasm americanul. Dar nu asta e problema. Trebuie să-l găsim pe Al Mahdi. pentru a continua să „penetrăm" această operațiune. Și pentru a putea acționa. Mi-e teamă că nu vom putea împiedica tratativele financiare. dar trebuie să aflăm numele cargoului. itinerarul și data livrării. pentru a-l putea intercepta. Probabil că vor folosi un vas cipriot, panamez sau liberian. pentru a încurca pistele.

Malko îi dădu dreptate.

– Voi începe de la Prinz Eugen Strasse nr. 37.

Privirea îi căzu peste valijoara cu dolari.

– Rămâne aici...

Americanul aruncă o privire stingherită spre acel bănet.

– De acord, deocamdată, pentru că din punct de vedere administrativ pune probleme. Să văd dacă pot s-o trec la fondurile noastre secrete, dar nu vreau să ajung în fața unei comisii a Congresului pentru deturnare de fonduri... Ești sigur că nu vrei să-i iei?

Malko se ridică, blestemând etica moștenită de câteva generații de aristocrați.

Cu dolarii ăia și-ar fi putut acoperi castelul de la Liezen cu țigle de aur.

Elko Krisantem aștepta la volanul Rolls-ului. Chirs și Milton veneau în urma lui într-un Opel Senator.

* * *

La numărul 37 de pe Prinz Eugen Strasse se ridica un imobil trist și cenușiu, două corpuri de clădire despărțite printr-o curte. Patru scări. Malko începu cu curtea din stânga. Găsi numai nume germane. Nici pe celelalte scări nu avu mai mult noroc.

Se opri dezamăgit. Toate apartamentele erau locuite de austrieci. Cu excepția unuia singur care purta sigla TWRA. Se întoarse la mașină și sună la informații, întrebând dacă exista vreun abonat cu numele TWRA care locuia pe strada Prinz Eugen nr. 37. Răspunsul sosi după câteva secunde.

– *Jawohl*. Third World Relief Association. Abonamentul este pe numele președintelui, domnul Ali Al Mahdi.

Bingo! – cum ar fi zis Ronald Chapter.

Cum se prezenta situația? TWRA era o acoperire. Lucru frecvent. Un mijloc de transfer oficial al banilor în scopuri umanitare, în realitate însă pentru plata armelor. Iată de unde proveneau cele două milioane de dolari... Rolls-ul era prea bătător la ochi. Îl trimise înapoi și se alătură celor doi americani.

Acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aștepte.

Două ore. Nimic. Nu voiau să telefoneze pentru a nu trezi bănuiala lui Ali Al Mahdi.

Deodată. contrastând cu gospodinele austriece, fiecare cu coșul ei de piață, o femeie elegantă coborî dintr-un taxi și pătrunse în imobil. O brunetă înaltă, de tip oriental. Avea fruntea lată iar părul, negru ca pana corbului, era pieptănat pe spate și prins cu o agrafă lunguiață. Avea o față osoasă și un nas coroiat, puțin cam lung. Nu prea era frumoasă, dar avea un farmec excitant.

De umăr avea agățată o geantă neagră din piele de crocodil. De altfel, totul la ea era negru: taiorul sobru, ciorapii și pantofii. Cu excepția unghiilor lungi, care erau roșii.

Un impuls nesăbuit îl făcu pe Malko să coboare din mașină și să intre în imobil pe urmele femeii.

O zări pe brunetă oprindu-se în antreul scării chiar acolo unde se afla TWRA.

Tocmai deschidea cutia de scrisori a organizației umanitare. Femeia întoarse capul și-l zări.

Malko. fără să se piardă, apăsă alt interfon pe butonul unui medic. Necunoscuta se îndrepta deja spre scară. Malko se întoarse la mașină destul de tulburat. După descrierile martorilor, bruneta aceea putea să fie asasina lui Dieter Weizman.

Dar de ce-ar fi ordonat Ali Al Mahdi uciderea omului cu care era în afaceri?

Mai trecu o oră. Apoi alt taxi se opri în fața numărului 37 și din el coborî un băiat cu un ten foarte mat. african sau oriental, slab, cu părul tuns foarte scurt, înfășurat într-o șubă. Tipul intră în imobil cu un pas grăbit. Ușa se deschise după douăzeci de minute și apăru femeia în negru însoțită de bărbatul în șubă. Probabil chemaseră un taxi pentru că acesta veni aproape imediat.

Malko porni cu mașina după ei. Taxiul îi duse până la hotelul *Imperial.* Malko coborî repede după ei și-i văzu îndreptându-se spre sala de mese. Se instală într-un fotoliu din hol, prefăcându-se că citește un ziar. Era intrigat. Masa la care se așezaseră cei doi avea patru locuri. Poate că așteptau pe cineva...

Avea să apară Vladimir Sevșenko sau Nikolas Tolman?

Până la urmă își făcu apariția un bărbat scund și îndesat, cu un păr cărunt, cu un nas semit. îmbrăcat într-un costum destul de „obosit". care era însoțit de ceea ce părea a fi o gardă de corp. Când îl văzu. Ali Al Mahdi se ridică ca împins de un arc și cei doi bărbați se îmbrățișară.

Malko văzuse destul și se retrase. Pe aleea laterală, chiar în fața mașinii celor doi americani. staționa un Mercedes cu o placă diplomatică. Chris Jones îi zise:

– Din el a coborât o maimuță...

În ochii americanului, tot ce nu era WASP[1] aparținea regnului animal.

– Singur?

– Nu, cu o maimuță mai mare, gen gardă de corp.

– Duceți-vă și aruncați o privire în sala de mese să vedeți dacă e acolo.

Chris Jones intră în hol și se întoarse după câteva clipe.

– Ei sunt. anunță el. Stau la masă cu clienții noștri.

Malko își notă numărul Mercedesului.

* * *

– E ambasadorul Bosniei-Herțegovina în Austria, îl anunță Ronald Chapter. Nu e prima dată când îl găsim amestecat într-un *deal* de arme. Este mandatat de guvernul bosniac pentru acest gen de tranzacții. Austriecii închid ochii.

– Cercul s-a închis, conchise Malko. Îi cunoaștem pe cei care vând, pe intermediari. dintre care unul a murit, și pe cumpărători. Mai rămâne de aflat de ce a fost omorât Dieter Weizman.

Americanul făcu un gest care însemna că nu-i pasă.

– Probabil că nu are nici o legătură cu problema noastră. Astfel de tipi au o sumedenie de dușmani.

– Printre care câteva femei brunete de tip oriental, zise cu ironie Malko.

Omul de la CIA nu-i aprecie umorul. Și răspunse aproape tăios:

---

[1] *Protestanți albi anglo-saxoni (n.a.)*

– Deci. crezi că bruneta aceea e asasina? De ce?

– O întrebare excelentă. recunoscu Malko. la care nu sunt în stare să răspund deocamdată. Dar sunt *sigur* că ea este...

Urmă o tăcere ceva mai lungă.

Malko își chinuise zadarnic mintea. dar reușise să găsească motivul acestei crime. Însă era sigur că avea o importanță capitală...

* * *

Soraya Tadjeh avea de multă vreme un al șaselea simț care îi permitea în general să simtă primejdia. Născută într-o mare familie, Khadjar[1], ea avea douăzeci de ani în momentul revoluției lui Khomeiny, un Mercedes decapotabil, destule podoabe ca să deschidă o bijuterie și un simț ascuțit al supraviețuirii. Foarte occidentalizată, detestând tot ce semăna cu un mola, ducând o existență foarte liberă între Teheran și Londra. Frumusețea și temperamentul focos o făceau să ducă o viață amoroasă foarte intensă, și, dacă șahul n-ar fi murit, cu siguranță că ar fi fost una dintre favoritele lui...

În timp ce Teheranul era cuprins de răzmeriță, logodnicul ei, strălucit general de parașutiști, fusese prins de milițiile khomeyniste și împușcat. O parte a familiei sale alesese exilul și Soraya Tadjeh se pomenise singură în vila mare de la Shemiran, înarmată doar cu carnețelul de adrese. Subreta analfabetă pe care o maltrata din adolescență îi promisese un viitor foarte vesel: închisoarea din Evin, torturi și violuri, apoi spânzurarea...

Denunțul fusese deja trimis.

Soraya Tadjeh nu avusese nevoie de prea mult timp ca să înțeleagă că universul în care crescuse dispăruse pentru totdeauna.

Răsfoind carnețelul cu adrese găsise un început de soluție. Numele unuia dintre proaspeții ei amanți. Un tânăr cu privirea înfrigurată, însuflețit de o mare ură împotriva americanilor și a dinastiei Pahlavi... Ali Babanian. Nu-și ascunsese niciodată

---

[1] *Fosta dinastie care domnea asupra Iranului (n.a.)*

simpatia pentru adepții credinței mola. Tânăra femeie începuse să-l caute cu febrilitate, găsind în cele din urmă numărul de telefon de la biroul lui. O secretară, foarte mirată că îi aude glasul, îi spusese că e în ședință și îi dăduse adresa. În partea de jos a orașului, după bazar.

Când a coborât din taxi, Soraya Tadjeh a descoperit un imobil bătând în galben, înconjurat de sârmă ghimpată și păzit de pasdarani bărboși, zdrențăroși și înarmați până în dinți.

Unul dintre ei încercă s-o împiedice să intre, pretextând că nu fusese convocată. Suspiciunea lui se transformase în mirare când Soraya i-a spus că venise din proprie voință la Ali Babanian.

Pe culoarul jegos, vreo treizeci de persoane așteptau în picioare, cu un aer abătut, unele cu urme de lovituri, altele cu cătușe la mâini, toți având o privire goală și înspăimântată...

Soraya Tadjeh trecuse mândră prin fața lor, condusă de un tânăr pasdaran cu un aer sălbatic, pe scări întâlnind un mola cu turban negru și pușcă Kalașnikov. După aceea fusese nevoită să aștepte o oră, așezată pe o bancă... În sfârșit apăruse și Ali Babanian. Slab, frumos, neras, cu o cămașă fără guler, o pereche de pantaloni care nu mai aveau nici o formă, cu cearcăne la ochi.

Imediat ce intrase în biroul lui, Soraya îl sărutase prima. Cu mai multă înflăcărare decât pe vremea scurtei lor aventuri, pentru că atunci găsea că-i miroase gura... După sărutare, el o întrebase:

– Ai necazuri?

– Nu. De ce?

– Știi unde te afli? Aici e cartierul general al Securității. Căutăm să-i identificăm pe toți dușmanii revoluției islamice.

– Știu, răspunsese ea scoțând o hârtie din geantă. Iată o listă cu oamenii care vă urăsc.

Aproape toți prietenii părinților ei. Ali Babanian citise lista fără să-și ascundă mirarea.

– De ce faci asta?

– Din două motive, răspunsese ea. Mai întâi deoarece cred că revoluția islamică este bună pentru această țară. Și apoi pentru tine.

Își lipise de el corpul parfumat și se frecase de el până când bărbatul o posedase pe colțul biroului, în grabă. Fusese totdeauna îndrăgostit la nebunie de ea și ăsta era pentru el un adevărat dar ceresc. Puse acest miracol pe seama marii sale pietăți. Allah îl recompensa.

După ce-și lăsase fusta în jos, Soraya Tadjeh se uitase țintă în ochii lui. Telefonul sunase întruna și el răspunse până la urmă.

– Am venit să mă pun la dispoziția ta, îi explicase ea. Cred că-ți pot face multe servicii.

Ali Babanian se convinse foarte repede de acest lucru. Revoluția ducea lipsă de oameni ca ea, care nu era considerată drept islamistă. Totuși, în ciuda bunăvoinței sale aparente, trebuia să fie pusă la încercare.

– Vei urma un antrenament intensiv, ordonase el. Aici, la Teheran, vei fi obligată să porți voalul. Nu va trebui niciodată să vorbești despre relațiile dintre noi. Soraya Tadjeh respectase cu strictețe tot ce i se ceruse.

Asta se întâmplase în urmă cu doisprezece ani.

Ali Babanian devenise pivotul central al Serviciului de Informații iranian și Soraya nu regretase niciodată hotărârea luată. Trăia ca înainte de revoluție, nu ducea lipsă de nimic, călătorea fără probleme în străinătate. În schimb, executa orbește tot ceea ce-i cerea Ali Babanian, dezvoltându-i-se o trăsătură de caracter pe care credea că nu o are: cruzimea.

Fusese mai întâi pregătită pentru interogarea deținuților. Cu fața descoperită, pentru a o compromite definitiv. Apoi fusese obligată să asiste la spânzurarea unei femei tinere, membră a Mujahiddinilor Poporului. Sângele rece al amantei sale îl impresionase pe Ali Babanian, care o afectase celei mai îndrăcite misiuni a aiatolahului Khomeiny, eliminarea fizică a dușmanilor revoluției refugiați în străinătate. Soraya urmase un antrenament intensiv în acest sens și când s-a considerat că e pregătită, i s-a indicat prima țintă, un fost colonel din armata șahului. Tânăra femeie era supravegheată, fără știrea ei, de o a doua echipă, pentru cazul în care s-ar fi răzgândit. Dar șefii ei nu putuseră decât să se laude cu ea. Soraya Tadjeh fusese stupefiată de ușurința cu care își omorâse prima victimă. Îl

agățase pe colonel la Londra și acceptase s-o ducă la el acasă. Făcuseră dragoste. După ce adormise. tânăra femeie îi trăsese un glonț în piept și altul în ureche.

Urmaseră multe alte execuții. Vreo douăzeci. Soraya Tadjeh căpătase un gust pervers să întruchipeze acest înger exterminator...

Pentru că opozanții revoluției islamice deveneau din ce în ce mai rari. Ali Babanian îi încredințase misiuni mai puțin brutale dar la fel de indispensabile pentru Republica islamică. Ca cea pe care o îndeplinea acum... În timp ce asculta distrată discuția dintre cei doi bărbați, Soraya lupta cu o neliniște ușoară dar tenace. Bărbatul pe care-l văzuse la numărul 37 de pe Prinz Eugen Strasse, când se afla lângă cutia de scrisori, degaja ceva neliniștitor. Activitățile îndeplinite dezvoltaseră la ea acea capacitate de a „simți" riscurile, după ceva impalpabil. Poate că ar fi uitat de el dacă nu i s-ar fi părut că îl zărește din nou la *Imperial*. Coincidența părea suspectă...

Un chelner aduse o sticlă de coniac pe o tavă de argint. În timp ce umplea paharele ambasadorului Bosniei și lui Ali Al Mahdi, Soraya Tadjeh se ridică și se scuză cu un zâmbet.

– Mă duc să dau un telefon.

Traversă sala de mese, se duse la toaletă și rămase acolo câteva clipe. După aceea traversă barul și salonul de ceai, ieșind pe ușa care dădea spre Dumba Strasse. Se întoarse pe jos spre aleea laterală Kärntner Ring. Reperă imediat Mașina Senator cenușie cu doi oameni la bord. Reveni în sala de mese pe același drum și. după ce se așeză la masă, îl întrebă pe ambasador:

– Vi s-a acordat protecție la Viena?

Ambasadorul scutură din cap.

– Nu, Stapo pretinde că nu are destui oameni.

Deci, în mașina de-afară nu se aflau polițiști.

Își terminară coniacul și ambasadorul plecă primul. Soraya Tadjeh și Ali Al Mahdi luară din nou un taxi. În timp ce parcurgeau Kärntner Ring, Soraya Tadjeh întoarse capul și văzu mașina cenușie.

– Suntem urmăriți, își anunță ea însoțitorul vorbindu-i în farsi.

Sudanezul tresări.

– Cine?
– Habar n-am. Cred că erau și dimineață acolo.
– Ce facem?
– Deocamdată nimic. Mă ocup eu.
– Dar avem întâlnire.

Tânăra femeie se aplecă spre șofer și ceru să oprească în colțul pe care îl formau străzile Walfisch și Kärntner. Exact acolo unde aceasta din urmă devenea pietonală. Coborâră și-și continuară drumul pe jos pe Kärntner Strasse. Soraya văzu cu coada ochiului un bărbat coborând din mașina cenușie și pornind și el pe strada pietonală.

Ali Al Mahdi și Soraya merseră mai departe fără să se grăbească. Priveau vitrinele. Apoi, la intrarea pe Weihburg Strasse, tânăra femeie găsi ceea ce căuta. Un taxi gol care tocmai adusese niște clienți în zona pietonală.

În treizeci de secunde se afla în taxi. Scăpaseră de urmăritor. Coborâră pe Hammel Strasse, merseră puțin pe jos, apoi luară un alt taxi.

Sosise ora întâlnirii.

* * *

Malko încerca să-și uite decepția în fața unei cafele expresso, la una din mesele cafenelei *Sacher*. Chris și Milton o pierduseră pe bruneta misterioasă. A doua zi trebuia să ia totul de la zero.

Instinctiv, ridică capul văzând un cuplu trecând pe micul culoar care lega intrarea pe Philharmonicstrasse cu marele salon al hotelului. Și nu-i veni să creadă! Se repezi pe culoar, observând cuplul din spate. Un bărbat înalt în haină de blană însoțit de o femeie brunetă îmbrăcată într-o haină neagră de vizon... Ali Al Mahdi și însoțitoarea lui de azi-dimineață.

Se întâlniseră cu altcineva în marele salon pustiu.

Nikolas Tolman.

Acesta tocmai îi oferea un scaun femeii brunete, când ridică capul și îl zări pe Malko. Tulburarea lui fu atât de mare, încât încremeni și bruneta fu gata să se așeze pe podea.

Capitolul XIII

Nikolas Tolman. cu inima bătându-i cu putere. se așeză din nou pe scaun, în același timp cu Soraya Tadjeh. Aceasta îl zărise și ea pe Malko. Tânăra femeie îl întrebă pe sloven cu o voce de gheață:

– Îl cunoști pe omul acela?

– Lucrează pentru CIA. Cel puțin așa mi-a spus.

Soraya Tadjeh își impuse să rămână nepăsătoare. Ali Al Mahdi se făcu cenușiu la față. Asta nu era o veste bună. Cum de ajunsese CIA până la ei?

– Povestește-mi tot, zise ea.

Nikolas Tolman avea mâinile umede de sudoare. Să fi făcut Malko Linge vreo legătură între el și Roberto Bari?

– M-am pomenit cu el la mine acasă, la Bled. explică el. Îl urmărea pe Sevșenko și era însoțit de o austriacă. o ziaristă pe care o cunoșteam. Totul ar fi putut să fie foarte bine. reușisem să-l îmbrobodesc, dar Sevșenko s-a purtat ca un idiot. Și-a pus cecenii s-o agreseze pe fată și am avut probleme. Am încercat după aceea să mă debarasez de el. dar n-am reușit.

Le explică capcana întinsă pe drumul dintre Koper și Ljubljana, apoi episodul venețian și reapariția Doinei Udvar. Soraya îl asculta amestecând ușor în cafea. Prezența unui om de la CIA pe urmele lor o îngrijora în cel mai înalt grad. Americanii tratau cu *benign neglect* afacerile cu arme pentru musulmani. Ordin venit de la Casa Albă. Faptul că se ocupau de această afacere. însemna că detectaseră o prezență iraniană. Și asta îi înfuria la culme. Pe lângă asta. reapariția Doinei Udvar ar fi putut să-l facă pe Nikolas Tolman să-și pună anumite întrebări. la care era mai bine să răspundă imediat.

– Știi unde locuiește acest american la Viena?

– Nu e un american. e un austriac. Mi-a spus cum îl cheamă: Malko Linge. Cred că locuiește într-un castel sau cam așa ceva. Aici stă deseori la *Sacher*.

– Bine, zise cu calm iraniana. Mă voi ocupa de el. Cum m-am ocupat și de Dieter Weizman.

Nikolas Tolman își simți sângele înghețând în vine. Soraya Tadjeh se uita țintă la el cu o privire rece de reptilă. Privindu-i fața, slovenul își zise că toată senzualitatea se refugiase în buza de jos. groasă și cărnoasă, care contrasta cu buza de sus.

– Tu l-ai...

– Da, zise ea. Weizman era un informator al celor de la CIA. Am aflat asta la timp. El le-a spus americanilor despre această afacere.

Nikolas Tolman primi șocul în plin. Weizman cu care lucrase atât de des! Se gândi la cele două milioane de dolari dispărute.

– Atunci și banii, tot voi...

– Nu, unguroaica lucra și ea pentru americani. A plecat cu ei.

Nikolas Tolman înjură printre dinți. Acum se lămurea totul. Iată de ce bărbatul blond se întâlnise cu Doina Udvar la Veneția.

Soraya Tadjeh își așeză mâna caldă cu unghii lungi peste mâna lui, ceea ce provocă o descărcare electrică de-a lungul coloanei sale vertebrale.

– Îți vom înapoia cele două milioane de dolari pe care i-ai dat, promise ea. Dacă nu i-ai fi dat lui Sevșenko, ar fi fost în stare să anuleze totul. Ali Al Mahdi rămânea tăcut. și se mulțumi doar să dea aprobator din cap.

Ea se uita la el cu un zâmbet strălucitor și slovenul simți cum se înmoaie.

– Totuși e destul de supărător. remarcă el. N-o să mai scăpăm de el.

– Ba da. zise Soraya cu o voce caldă. Îl voi ucide.

* * *

– Treci repede!

În fața lor. Mercedesul lui Nikolas Tolman trecuse pe roșu la intersecția străzilor Babenberger și Getreidemarkt.

Chris Jones. la volanul mașinii cenușii. avusese o mică ezitare. În Statele Unite nu se trece pe roșu. E o chestie aproape la fel de gravă ca asasinarea președintelui.

Prea târziu! Valul de mașini de pe Getreidemarkt împiedica orice urmărire. Chris lăsă capul în jos plouat.

La ieșirea de la *Sacher* hotărâseră să-l urmărească pe sloven, pentru ceilalți doi având deja un punct de unde îi puteau lua.

– Cu atât mai rău. zise Malko. Vă duceți să vă ascundeți pe Prinz Eugen Strasse și stați de veghe cu rândul. Mâine trebuie neapărat să se miște. Să ne întoarcem la *Sacher*.

Întâlnirea dintre Al Mahdi și Nikolas Tolman dovedea că lucrurile avansau. Trebuia și el să accelereze. Când se întoarse la hotel, o dată cu cheia i se înmână și un mesaj. Telefonase Crista Shöngau. Nu mai știa nimic despre ea de când nu răspunsese invitației sale la *Goulash Museum*, având încă probleme cu piciorul. O sună imediat. Tânăra femeie nu-și ascunse bucuria.

– Mă temeam că n-am să te mai revăd niciodată! Mă simt mult mai bine! Încă mă mai folosesc de cârje, dar mă simt mai bine.

– Destul de bine ca să te iau la cină?

– Cum așa? zise ea mirată.

– Dacă nu te deranjează...

– Sunt încântată! Televizorul a început să mă plictisească. Treci pe la nouă să mă iei.

Când ajunse în fața imobilului ei, Crista îl aștepta pe trotuar, sprijinită în cârje. înfășurată într-o capă neagră de catifea. Avea piciorul stâng în ghips. Malko o ajută să se instaleze în partea din față a Rolls-ului. Privirea ziaristei strălucea de o bucurie copilărească.

– E prima oară când ies după... accident. mărturisi ea. Și când urc într-un Rolls. Unde mă duci?

– La *Schwarzenberg*.

– Grozav! Nici acolo n-am mai fost.

Crista se sprijini de el ca să traverseze curtea din fața palatului *Schwarzenberg* și să coboare treptele care duceau la bar. Fură instalați la o masă situată la marginea parcului cufundat în întuneric. Chelnerul aduse imediat sticla de șampanie și umplu cele două cupe.

Ciocniră. Crista părea că plutește pe un norișor. Decolteul pătrat oferea vederea inaccesibilă a părții de sus a sânilor ei splendizi. Purta o fustă plisată, foarte scurtă și o centură lată.

Terminară șampania mai înainte de a fi comandat masa și Malko mai ceru o sticlă.

Crista, cuprinsă de euforie, își golea mereu cupa.

– Niciodată n-am mai băut o șampanie atât de bună, zise ea suspinând. La birou bem *Sekt* [1].

Malko îi povesti ultimele aventuri în timp ce li se aducea supa de homar.

– Chiar crezi că aceasta e asasina lui Dieter Weizman? întrebă ea. De ce l-ar fi omorât?

– Încă nu știu, mărturisi Malko. E...

Se întrerupse. Ochii tinerei femei, așezată cu fața la geamul care îi despărțea de parc, se uitau pe deasupra umărului său cu o expresie intrigată și îngrijorată.

Malko se întoarse brusc. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca privirea să i se obișnuiască cu penumbra de afară, apoi zări în umbra parcului o siluetă , în picioare lângă peretele de sticlă.

O femeie cu o haină de blană neagră și o voaletă care îi ascundea fața.

Malko avu impresia că primește un pumn în stomac.

Se aruncă la podea fără să mai gândească. Chiar în momentul în care gaura apărea în geam, exact la înălțimea la care se aflase capul lui câteva secunde mai înainte.

Un bărbat de la o masă aflată în spatele lor scoase un strigăt de durere și-și duse mâna la gât, parcă pentru a-și opri jetul de sânge ce țâșnea ca o fântână arteziană.

Urmară câteva secunde de tăcere în restaurant, apoi izbucniră strigăte ascuțite. Vecina rănitului urla ca o nebună,

---

[1] *Vin spumos foarte apreciat în Germania și Austria (n.a.)*

stropită de sângele însoțitorului ei care i se prăbușise în brațe. Șeful chelnerilor alergă spre telefon strigând *Polizei! Polizei!* Malko se ridică. scoase revolverul extraplat de la centură și se repezi la ușa din spate a restaurantului care dădea spre parc.

Ieși cu revolverul în mână. Firește, femeia dispăruse: sau fugise prin parcare, sau era în parc. Alese parcul, pornind în fugă pe aleea centrală. Nu se vedea nimeni. dar existau zeci de locuri în care se putea ascunde. Dacă ucigașa se afla acolo. atunci era ca și prinsă, pentru că nu mai exista altă ieșire. Malko începu să exploreze toate ascunzătorile posibile.

Ajunse astfel în mijlocul parcului și se opri, dându-și seama că era o țintă perfectă pentru cineva ascuns după un copac.

* * *

Soraya Tadjeh, ascunsă după o balustradă de piatră, își trăgea sufletul. Turba de furie. După ce plecase de la *Sacher* împreună cu Ali Al Mahdi, se despărțiseră. Vreme de două ore, iraniana tăiase orice posibilitate de urmărire, folosind mai multe taxiuri, sensuri unice, imobile cu două intrări. După ce căpătă siguranța că nu era urmărită. tânăra femeie se dusese să ia un Opel aparținând TWRA-ului și se instalase la pândă în fața hotelului *Sacher*. Era hotărâtă să lovească cât mai repede posibil. Îl urmărise pe Malko când acesta se dusese s-o ia pe Crista, apoi se ținuse după ei până la *Schwarzenberg*. Fusese încântată de această alegere pentru că locul îi era cunoscut.

Dar ratase din cauza unui factor imprevizibil.

Acum își vedea „ținta" apropiindu-se și simțea că revanșa nu va întârzia. Cu arma de care dispunea, un revolver Beretta 22 cu țeavă lungă și surdină. iraniana era sigură că putea să ochească de la douăzeci de metri...Strânse mânerul armei și sprijini țeava de balustrada de piatră ca să țintească mai bine.

Deodată parcul fu luminat de fasciculul unui reflector. O mașină a poliției oprise în fața restaurantului. cu girofarurile aprinse și reflectorul începând să exploreze parcul. Soraya Tadjeh scoase o exclamație de ciudă. Polițiștii aveau să înconjoare parcul și să-l scotocească.

Nu putea să riște.

Se ridică încetișor și porni spre fundul parcului. având grijă să nu iasă din umbra marilor copaci.

Ajunse la o portiță care dădea în Prinz Eugen Strasse. Puțini știau de existența ei. Ieși din grădină și se îndreptă spre mașină.

Iraniana își zise că nu avea nici un interes să mai întârzie la Viena.

* * *

– Kripo s-a hotărât să facă ceva, îl anunță Ronald Chapter. Îl vor convoca pe Ali Al Mahdi, dar acesta încă se mai bucură de statut diplomatic. În plus, este președintele unui organism umanitar internațional, susținut de țările arabe. Terenul e puțin minat.

Malko înjură printre dinți. Înțelegea de ce țara lui adăpostea atâția traficanți de arme.

– Nu a fost identificată bruneta?

– Nu.

– Nici urmă de Nikolas Tolman?

– Nici urmă.

– Trebuie să ne bizuim doar pe noi, conchise Malko. Milton și Chris stau ascunși pe Prinz Eugen Strasse...

– Și Hildegarde Feldbach?

– Omul meu de la Stapo mi-a spus că e la spital. Ne-am vârât nasul într-o afacere mare de tot care aduce bani tuturor. O afacere cu importante implicații politice...

Sună telefonul și omul de la CIA răspunse.

– E Chris Jones, anunță el. Al Mahdi și bruneta tocmai au plecat cu un taxi luând-și bagaje cu ei.

– O șterg. zise Malko. Mă duc la Schwechat!

Din Rolls putea să țină contactul cu Chris Jones care avea un telefon celular.

* * *

Micul hol al aeroportului Schwechat era aproape gol. Malko se arătă mirat. Tabela electronică de afișaj indica clar că primul avion pleca abia peste trei ore. Sudanezul și bruneta în negru

luară micul dejun la barul de la primul etaj. Amândoi erau foarte calmi. Nu se prezentaseră la nici un birou de plecare. Chris și Milton bântuiau prin hol. Avionul companiei Air France, venind de la Paris. tocmai aterizase și pasagerii coborau în rânduri strânse. După noile aranjamente ale Spațiului European. tot mai mulți preferau compania franceză.

– E o cursă care pleacă spre Cipru peste trei ore și jumătate.

– Privește! exclamă Chris Jones.

Bruneta tocmai se ridicase. Iraniana se îndreptă spre o cabină telefonică și formă un număr. Convorbirea dură patru-cinci minute, apoi se întoarse și se așeză lângă însoțitorul ei.

Cu siguranță că îl reperase pe Malko, dar părea că nu e preocupată de asta. Ceea ce indica un extraordinar sânge rece...

După douăzeci de minute, Ali Al Mahdi se uită la ceas și se ridică, îndreptându-se cu bruneta spre holul de unde plecau pasagerii. Mai trecură câteva minute și un angajat al aeroportului se apropie de ei. Urmă o discuție scurtă, după care austriacul îi conduse la biroul de control și dispărură din ochii lui Malko. Totuși nu pleca nici un avion!

– Unde se duc, fir-ar să fie? zise el uimit.

Deodată observară pe pistă un elicopter mare, de culoare albă. Inmatricularea lui nu era nici austriacă, nici germană. nici ungurească. Nu apărea nici un nume de companie. Cu o jumătate de oră mai înainte aparatul nu se afla acolo. Malko o zări prin geam pe femeia brunetă și pe Ali Al Mahdi îndreptându-se spre elicopter. Urcară și elicea cea mare începu să se rotească...

După cinci minute aparatul decola și se îndrepta spre est...

– Cu siguranță că se duc în Ucraina! exclamă Malko furios.

Malko, care își notase numărul de inmatriculare al elicopterului, se repezi să-l sune pe Ronald Chapter. Aparatul devenise acum un punct mic și negru. Asasina prezumtivă a lui Dieter Weizman îi scăpase și nu putea să știe dacă o va mai revedea vreodată.

* * *

– E un aparat închiriat, îl anunță Ronald Chapter. De o companie privată: ADC Helicopter Service, înființată la Monrovia, în Liberia, în 1992. Încercăm să aflăm cui aparține.

– Unde se duce?

– Planul lui de zbor indică Budapesta. Stapo tocmai verifică.

Ronald Chapter se apucă să fumeze țigară după țigară. Era și el furios. Ajungeau încă o dată într-un punct mort. Vreme de patruzeci de minute, în biroul omului de la CIA nu se auzi decât pocnetul repetat al capacului brichetei Zippo pe care americanul își vărsa nervii. În sfârșit sună și telefonul. Ronald Chapter ridică imediat receptorul și închise înciudat.

– Nu sunt la Budapesta... Ori s-au prăbușit pe drum, ori...

– Sunt în altă parte, continuă Malko.

– În schimb, reluă americanul, am obținut de la *Grenze Polizei* identitatea brunetei. O cheamă Soraya Tadjeh, născută la Tabriz la 1 octombrie 1958, de naționalitate iraniană și dispune de un pașaport al Serviciului de Informații iranian. Nu are dosar la poliție.

– Aveai dreptate în privința Iranului, recunoscu Malko. Parcă îmi vine să-i fac o vizită ambasadorului Bosniei. Nu se știe niciodată.

Ronald Chapter suspină.

– Asta n-o să ducă la nimic. Dar pot să-ți obțin imediat o întâlnire...

* * *

Ambasadorul Bosniei-Herțegovina veni spre Malko, afabil și zâmbitor, și-l invită să ia loc într-un fotoliu aurit, imitație stil Ludovic al XV-lea.

– Ambasadorul Statelor Unite mi-a cerut să vă primesc, preciză el. Știu pe cine reprezentați și sunt fericit s-o fac. Cu ce vă pot fi de folos?

Malko se uită atent la el. Era într-adevăr omul pe care-l văzuse la *Imperial* împreună cu Ali Al Mahdi și Soraya Tadjeh.

– E o problemă delicată. zise el. Cu puțin timp în urmă. aici la Viena a fost asasinat un om care lucra cu noi. Un anume Dieter Weizman.

– Într-adevăr. am auzit, confirmă ambasadorul. Probabil că e vorba de o crimă a *ceknikilor*. Dieter Weizman organizase mai multe operațiuni umanitare în sprijinul copiilor din Sarajevo. De ce-mi vorbiți de acest asasinat?

– Avem motive să credem că el a fost comis de cineva pe care-l cunoașteți.

Ambasadorul încremeni. privirea lui deveni rece și plină de o stupefacție autentică.

– Pe care-l cunosc? Dar cine?

– Femeia cu care ați luat dejunul la *Imperial* împreună cu Ali Al Mahdi. Doamna Soraya Tadjeh. Bosniacul, perplex, după câteva clipe de tăcere, izbucni într-un râs zgomotos care nici măcar nu suna fals.

– Doamna Soraya Tadjeh! Dar este una dintre susținătoarele noastre cele mai fidele! Lucrează la Ministerul iranian al Informațiilor și face mari eforturi ca să ne obțină un ajutor financiar.

– Și domnul Al Mahdi?

Ambasadorul nu se tulbură.

– El este președintele unei organizații umanitare care vine în ajutorul bosniacilor. *Third World Relief Association*. Ea strânge fonduri pentru Bosnia din mai multe țări și organizează programe umanitare. Și el se străduiește foarte mult pentru noi.

– Nu se ocupă de arme?

Ambasadorul se întunecă la față.

– Ne aflăm sub embargo, domnule Linge. Un embargo nedrept. dar îl respectăm. Domnul Al Mahdi și doamna Tadjeh se ocupă *exclusiv* de probleme umanitare. Și e de neconceput ca ei să facă vreun rău unuia dintre prietenii noștri.

Malko îl observa cu atenție pe diplomatul bosniac. Nu-și făcea nici o iluzie în privința armelor. Nu avea de gând să mărturisească. Dar cu siguranță că în privința rolului pe care îl juca Soraya Tadjeh era sincer. Ceea ce făcea misterul și mai adânc.

Ambasadorul se ridică, dându-i de înțeles că audiența se sfârșise.

* * *

Ronald Chapter făcu să dispară discret sticla de whisky Defender, care îl ajuta să înfrunte discuțiile furtunoase cu ambasadorul. în momentul când Malko pătrunse la el în birou. Americanul schiță un zâmbet.

– Presupun că drăguțul de ambasador bosniac nu ți-a spus nimic.

– Nu mare lucru, mărturisi Malko.

– Ei bine, eu am noutăți, îl anunță omul de la CIA. A fost găsit elicopterul. Am pus să se ia legătura cu toate aeroporturile din regiune și am aflat că a fost reperat de radarele ungurești. A aterizat la Maribor, în Slovenia, unde și-a lăsat pasagerii.

– Și ce s-a întâmplat cu ei?

– Nu se știe...Dar mai e ceva. Am identificat proprietarul companiei care l-a închiriat: Nikolas Tolman. Respectivul a dispărut și el.

Urmă un moment de tăcere.

– Ce facem? întrebă Malko.

Americanul ridică spre el o privire descurajată, apoi aprinse ultima țigară din pachetul de «Lucky».

– Această plecare era pregătită, zise Malko. Faptul că și-au dat atâta osteneală să le pierdem urma înseamnă ceva.

– Bineînțeles, recunoscu Ronald Chapter. Numai că nu sunt ghicitor în stele. așa că nu știu ce-ai putea să faci.

– Am o idee. zise Malko. Înainte de a urca în elicopter, Soraya Tadjeh a dat un telefon dintr-o cabină de pe aeroport. S-ar putea să aflăm ceva dacă consultăm lista apelurilor telefonice din această cabină, în spațiul de timp respectiv. Cred că nu e ceva imposibil.

Americanul se uită la el uluit.

– Chiar crezi în chestia asta?

– Da.

– Voi vorbi cu cei de la Stapo. nu mă pot refuza. Dar nu vom obține decât numerele, nu și conținutul convorbirilor.

– Totuși să verificăm, insistă Malko.

– N-o să meargă foarte repede...

– Cu atât mai rău. zise Malko. Asta înseamnă că iar nu mă pot întoarce la Liezen.

Nu era chiar o catastrofă. Se întâlnea cu Crista Shöngau la cină. De data asta la *Sacher*, ținând pumnii pentru ca nici un eveniment neplăcut să nu le mai tulbure întâlnirea.

* * *

Crista Shöngau gâfâia ca o înecată. lungită pe sofaua portocalie din apartamentul lui Malko, ținându-și piciorul în ghips, bine proptit. Agățată cu ambele mâini de spetează, tânăra femeie se arcuia cât putea mai mult pentru ca Malko s-o poată pătrunde cât mai adânc. Când simți că el nu se mai poate abține, Crista îl imploră se se miște și mai repede și atinse orgasmul o dată cu el.

De patruzeci și opt de ore, Malko recupera timpul pierdut. Nu ieșeau din apartamentul lui și Crista, ca o bună sportivă ce era, se străduia să scoată din el cele mai mici fărâme de plăcere.

Malko ridică în cele din urmă receptorul telefonului. Trebuia totuși să se gândească și la lumea exterioară. CIA nu-l plătea doar ca s-o facă fericită pe Crista Shöngau.

– Până la urmă o să cred că ai geniu, zise Ronald Chapter.

– De ce? întrebă Malko care încă mai era puțin buimăcit de plăcere.

– Am obținut lista. Nu e lipsită de interes, dar nu pot vorbi la telefon. Vino la mine.

Recreația se terminase. ...Oare ce mai găsise Stapo?

* * *

Ronald Chapter îi întinse lui Malko o listă lungă de aproape un metru, cu toate numerele apelate de la cabina de pe aeroport în intervalul de timp respectiv. Un singur număr era subliniat cu verde: 00.90.212 1557605. Malko gândi cu repeziciune.

– „90“. înseamnă Turcia. nu?

– *Right*. confirmă Ronald Chapter. Iar „212" înseamnă Istanbul.

Istanbul. Numele acesta nu-l lăsa niciodată indiferent. Acolo îndeplinise prima lui misiune cu ani în urmă. Un oraș care îi plăcuse totdeauna, din cauza contrastelor sale, a parfumului de Orient, o răspântie și un furnicar. Una dintre cele mai recente misiuni ale sale se terminase pe marele pod de peste Bosfor care unea Europa cu Asia.

– E clar, zise el trecând prin fața hărții prinse pe perete. Sevastopol e aici, continuă el arătând pe hartă. Iar Iugoslavia aici. Între ele, singurul punct de trecere obligatoriu este Instanbulul și Bosforul. Din Ucraina, armele nu pot să treacă decât prin Istanbul.

– Ai dreptate, recunoscu americanul. Dar nu ai decât un număr de telefon.

– Dacă Soraya Tadjeh a sunat la Istanbul, înseamnă că acolo s-a dus! zise răspicat Malko. Datorită acestui număr, avem o șansă să ajungem la ea.

– E totuși cam puțin, insistă americanul.

Lui Malko îi veni deodată o idee.

– Dă-mi o oră. zise el. Hotărâm după aceea.

* * *

Birourile companiei *Adria* se aflau pe *Ring*, nu prea departe de *Bristol*. Malko se adresă unei tinere slovene.

– Aș vrea să știu dacă există curse între Slovenia și Turcia.

Funcționara tastă pe clapele computerului.

– Două curse pe săptămână care pleacă joia și duminica de la Ljubljana spre Istanbul. Cursa 1654 și 1656, decolarea la orele optsprezece, sosirea la Istanbul la orele douăzeci și unu și zece.

– Două pe săptămână? zise Malko surprins.

Funcționara zâmbi.

– Da. Facem multe afaceri cu Turcia. Vreți un bilet.

– Nu, mulțumesc, zise Malko.

Îi venea să danseze! Iată de ce Al Mahdi și Soraya Tadjeh luaseră un elicopter de la Viena – ca să nu piardă avionul de Istanbul.

După zece minute se afla din nou la ambasada americană.

– Poți să procuri lista pasagerilor cursei Ljubljana-Istanbul de joia trecută? îl informă el pe Ronald Chapter după ce-i povesti ce descoperise.

– Trimit un fax la Ljubljana, zise omul de la CIA. de data asta fără să mai ezite.

* * *

– Bingo!

Sosise lista cu pasagerii cursei *Adria* 1654. Trei nume erau hașurate cu roșu: Ali Al Mahdi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman. Toți la clasa I.

– La Istanbul se vor dezlega ițele acestei afaceri cu arme, conchise Malko. Trebuie să mergem acolo dacă vrei să-i împiedicăm.

– *No problem!* zise Ronald Chapter. Dar o să coste și mai mulți bani. Trebuie să cer un supliment de la Langley.

Malko îndreptă un deget spre seiful din perete.

– Nu e nevoie. Ai acolo destui bani ca să mă trimiți să fac de zece ori ocolul pământului cu Concorde.

Americanul se întunecă la față.

– Nici nu te gândi! Încalcă regulile.

– Ba chiar mă gândesc, replică Malko. Doar n-o să le dai foc? Și nu i-am obținut din livrări de arme unei țări dușmane.

– OK, zise americanul resemnat. la cât îți trebuie. Nu știu ce-o să spunem pe urmă. O să-ți fac legătura cu oamenii noștri de la Istanbul. Păcat că Milton Brabeck și Chris Jones au plecat.

– Îl voi lua cu mine pe Elko. zise Malko. Va fi încântat.

– Ai grijă pe unde calci. îl sfătui americanul. Avem doi-trei tipi foarte buni în Turcia. Te vor ajuta.

– Ai putea să-l contactezi din nou pe Boris Nicolaiev? Cred că are informații proaspete. Acum ar fi foarte prețioase pentru noi.

– Voi încerca. promise americanul. Dar acolo să nu aștepți vreun ajutor din partea turcilor. Nu vor să fie împotriva bosniacilor.

Ronald Chapter deschise seiful. Scoase valijoara-diplomat plină de dolari, luă zece teancuri de zece mii de dolari și le puse pe birou.

– Îți ajung? întrebă el cu o fărâmă de ironie.

Până atunci nu mai fusese niciodată finanțat de adversar.

Malko era nerăbdător să ajungă la Istanbul.

Capitolul XIV

Prin strâmtoarea Bosforului trecea maiestuos un petrolier enorm, lung de aproape o sută cincizeci de metri, cu un vas-pilot mic de tot lângă unul din flancuri, ca un peștișor agățat de o balenă. Petrolierul trecea la câțiva metri de fereastra apartamentului său. Malko avea impresia că aproape ar fi putut să atingă coca neagră dacă întindea brațul! Hotelul *Ciragan*, amenajat într-un vechi palat otoman, se întindea de-a lungul brațului de mare, în fața parcului *Yildiz*, cu câteva sute de metri înainte de *Bogazisi Korrùsù*, marele pod de peste Bosfor, care lega Europa de Asia.

Bătăile din ușă îi întrerupseră contemplarea. Deschise și în fața lui apărură doi bărbați. Unul masiv, cu mustață groasă, nas coroiat, șapcă, ochi mici și râzători, o geacă de piele care îi acoperea o burtă rezonabilă – înfățișarea unui turc. Celălalt – înalt, slab, elegant, ochi albaștri, păr cenușiu tuns foarte scurt. un costum bine croit – avea aerul unui militar în civil.

Acesta din urmă îi întinse mâna.

– Malko? Sunt John Burke.

Reprezentantul CIA la Istanbul. Malko vorbise cu el la telefon după ce sosise de la Viena, dar nu și-l închipuia astfel... John Burke se întoarse spre bărbatul care îl însoțea și îl prezentă cu un zâmbet călduros.

– Prietenul meu Zeynel Sokik. Lucrează la MIT[1] și e un tip de toată isprava.

De la sosirea lui, Malko le ceruse celor de la CIA să-i găsească numele și adresa corespunzătoare numărului de

---

[1] *Milli Istihradate Teçkilati (serviciul turc de informații)*

telefon la care sunase Soraya Tadjeh din cabina de pe aeroportul Schwechat. John Burke îi propusese să se întâlnească la cină. Și. pentru că sosise pe la începutul după-amiezii, Malko nu mai avusese timp decât să se instaleze în acel hotel cu lux sofisticat. Elko Krisantem,care era în al nouălea cer pentru că se afla din nou în orașul său natal, plecase deja să-și întâlnească amicii care mai erau în viață și să-și revadă vechiul taxi. care cu cinci ani în urmă încă mai era în serviciu...

La Istanbul ploua, cerul era cenușiu și un vânt rece bătea dinspre Anatolia. De la ultimul popas făcut acolo de Malko, orașul se mai mărise, cuprinzând acum unsprezece milioane de locuitori.

Firește, parfumul Orientului stăruia în continuare pe străduțele înguste ale Stambulului, la sud de brațul de mare numit „Cornul de Aur". Acolo bătea mereu inima Turciei tradiționale, într-o amestecătură de căsuțe din lemn, moschee otomane cenușii, prăvălioare, hoteluri îndoielnice pentru călători fără bagaje și nenumărate magazinașe împrăștiate în jurul Marelui Bazar acoperit, *Kapali Carçi*, Mecca argintăriei, a bijuteriilor, a covoarelor, oferite de negociatori poligloți. De la bijuteriile cartierului *Beyazit* – Sfânta Sofia, Moscheea Albastră, Topkapî – coborau spre port numeroase străzi, toate asemănătoare, cu încâlceala lor de fire electrice care atârnau pe fațadele caselor, trotuarele desfundate, gropile și hamalii cărând greutăți de două ori mai mari decât greutatea lor.

Totul se pierdea în portul *Kumpaki*, exact înainte de podul *Galata*, pe unde treceau succesiv vapoare enorme, îndreptându-se spre alte părți ale orașului.

O sumedenie de blocuri cenușii acopereau acum colinele altădată goale, pe ambele maluri ale Bosforului. Autostrăzile, cândva în plin câmp, deveniseră căi urbane și circulația era din ce în ce mai intensă.

Aici, la *Ciragan*, îți imaginai cu greu acel furnicar pestriț, mirositor. unde se amestecau minijupele și voalurile negre ale exilatelor iraniene.

John Burke scoase din buzunar ceva care semăna cu un borcănel de dulceață și i-l întinse lui Malko zâmbind.

– Iată un dar de bun venit. Îți cunosc reputația. *Padishah Macunu*. Balsamul sultanului. O linguriță seara și vei putea să faci față toată noaptea celor mai lubrice creaturi...

Zău că era mai turc decât turcii! Malko puse politicos borcănelul de-o parte. Ar fi preferat informația pentru care venise la Istanbul.

– Să mergem, propuse John Burke. Mi-e foame.

Mașina lui, o Tempra veche, de un roșu aprins, putea a tutun și era în așa hal, încât își venea să te întrebi dacă era chiar atât de veche sau nu fusese deloc întreținută.

– Mergem la *Somdan Park*, zise americanul, restaurantul preferat al lui Zeynel.

Turcul zâmbi în tăcere; încă nu pronunțase nici un cuvânt.

* * *

Te-ai fi crezut la Viena! *Somdan Park* era un loc luxos și discret luminat, porțelanuri delicate și clienți de calitate. Oameni de afaceri, politicieni, ziariști, însoțiți de femei frumoase. Sokik era la al doilea pahar de coniac. În timp ce treceau la clătitele cu pește, turcul se aplecă spre Malko și zise:

– L-am identificat pe abonatul care are numărul de telefon respectiv, anunță el.

Malko se opri din mâncat.

– Bravo. Cine e?

Turcul scoase un cartonaș din buzunar și i-l întinse lui Malko care citi: „Nami Okdu. Atakoy 9. Kisim B 2O. Blok 1248".

Văzându-l pe Malko că nu înțelege nimic, turcul zâmbi.

– E o adresă ceva mai complicată, dintr-un cartier nou, *Atakoy*. Lângă aeroport. *Kisim* corespunde unui lot de case. Imobile foarte urâte, toate asemănătoare, construite ca să se poată face față suprapopulației. Unui străin îi este foarte greu să se orienteze. Va trebui să te ducă cineva acolo.

– Am venit împreună cu un turc, preciză imediat Malko.

– În cazul ăsta, nu e nici o problemă.

– Ce știi despre acest Nami Okdu?

– Nimic! mărturisi Zeynel Sokik. Am cerut numele abonatului, ceea ce este un demers banal, apoi m-am uitat în fișierul informatic. N-am găsit nimic despre Nami Okdu. E un turc cu care n-a avut nimeni probleme, instalat acolo de doi ani, după abonamentul la telefon. Ca să aflăm mai multe, ar trebui să fac o anchetă. Am vrut să-ți vorbesc despre asta înainte...

– Există o implantare iraniană la Istanbul?

Agentul MIT zâmbi.

– Trăiesc aici aproape un milion de iranieni. dar sunt împrăștiați în oraș. Nu există un cartier specific iranian. Consulatul lor de pe *Ankara Caddesi*, chiar în centrul cartierului *Beyazit*, este foarte activ și-l supraveghem. Dar Nami Okdu nu se află pe listele cu cei pe care îi bănuim că aparțin Serviciului de Informații iranian. Iranienii de-aici se ocupă mai ales cu o intensă propagandă islamistă. Toate femeile cu voal negru, *corbii*, pe care le întâlnești pe stradă. sunt iraniene și strică imaginea Turciei.

Malko puse în buzunar cartonașul cu adresa. Nu era prea încurajant, dar avea măcar o pistă. Faptul că Soraya Tadjeh sunase la acest număr exact înainte de a pleca spre Turcia, nu era o simplă coincidență. Malko scrise și el pe un cartonaș numele celor trei – Ali Al Mahdi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman – și i-l dădu lui Zeynel Sokik.

– Ai putea localiza aceste persoane sosite de la Ljubljana cu avionul companiei *Adria* în urmă cu trei zile?

– Dificil, mărturisi Zeynel Sokik. Nu cerem adresele celor care nu sunt supravegheați în mod special. Aș putea încerca cu fișele hotelurilor. Dar asta ar putea să dureze un timp...

Li se aduseră languste fripte și conversația abordă subiecte mai ușoare. Omul de la MIT făcuse tot ce putuse. Deodată, John Burke îi făcu semn cu cotul lui Malko.

– Uită-te la grupul care vine!

Malko ridică capul și zări trei bărbați, trei turci, însoțind două blonde somptuoase, cu ochi imenși și înfățișări trufașe. Aveau aceeași coafură, cu cărare pe mijloc și părul căzându-le pe umeri. Se machiaseră la fel, conturându-și bine gura mare și roșie.

Erau gemene.

Amândouă purtau niște taioare cu un aspect aproape militar – unul negru, altul roșu. Pomeții proeminenți. ochii ușor prelungi și ceva vag îl făcu pe Malko să se gândească că erau rusoaice.

– Sunt cele mai frumoase prostituate din Istanbul și cele mai scumpe, îi explică John Burke. Swetlana și Mariana. „Lucrau" la *Hôtel d'Angleterre* din Odessa. Un client turc,

membru al mafiei din Crimeea. le-a adus la Istanbul acum un an. De atunci au devenit cochetele orașului. Cei care le însoțesc în seara asta sunt doi politicieni și un fost ministru. Cer cinci mii de dolari pe seară și nu se despart niciodată...

– Cum își recrutează clienții? întrebă Malko.

– Bat cazinourile și toată lumea le cunoaște. explică americanul. Când vreau să recompensez un prieten. asta constituie un cadou frumos. Nu-i așa, Zeynel?

Zeynel Sokik lăsă ochii în jos cu modestie.

Ca să sărbătorească probabil sosirea acestor ființe care aveau toate calitățile să te bage în păcat, John Burke comandă o sticlă de șampanie. Când sări dopul, Swetlana și Mariana priviră imediat spre masa lor. Cea cu taior negru luă o țigară *Lucky Strike*, țigările preferate ale rușilor, din pachetul de pe masă, o puse într-un țigaret și o aprinse cu un gest foarte romantic.

Privirea ei alunecă spre ochii aurii ai lui Malko, căutând pe cine să „devoreze".

– Dacă vrei să încerci pomada miraculoasă, e foarte simplu. îi propuse John Burke.

Malko refuză și cina continuă. Fără alt fapt notabil. La cafea, Zeynel Sokik propuse:

– Haideți la mine să bem ceva. Stau pe-aproape.

Făcură totuși patruzeci de minute! Mai întâi pentru a merge de-a lungul Bosforului, prin mulțimea obișnuită a taxiurilor galbene, apoi pentru a urca aproape până la autostrada care ducea la podul *Fateh Sultan Mehmet*.

Zeynel Sokik locuia într-o casă modernă, pe o stradă liniștită din cartierul *Etiler*. În mijlocul unei grădini se plimbau trei câini enormi cu blană albă, de o mare ferocitate față de străini. Turcul, ca să le arate că nu mai era un țăran anatolian, le aduse o sticlă de coniac franțuzesc. Apoi ridică paharul și-i zise lui Malko:

– *Serefinize!* [1]

După aceea îl duse pe Malko într-un birou și deschise un dulap blindat. Înăuntru era un adevărat arsenal de revolvere și câteva puști de asalt M.16.

---

[1] *În onoarea ta. Echivalentul lui „În sănătatea ta" (n.a.)*

– Ia ce-ți trebuie. îi propuse Zeynel Sokik. Oamenii pe care îi urmărești sunt periculoși. Nu vreau să ți se întâmple ceva la Istanbul.

Ca de fiecare dată când călătorea cu avionul, Malko fu nevoit să renunțe la revolverul său extraplat. Alese un revolver Sig cu paisprezece gloanțe, foarte ușor și pe care îl ținea bine în mână. Și două cutii cu cartușe. Turcul vru să-i mai dea două, dar Malko refuză. Doar nu era bătălia de la Groznîi.

Când se întoarse în salon, John Burke zise ironic:

– Istanbulul e un oraș cât se poate de sigur. Dar poate că nu și pentru tine.

Zeynel Sokik scrise câteva cuvinte pe o carte de vizită, se semnă și puse o ștampilă violetă.

– Dacă ai probleme cu vreun polițist, arată-i asta, îl sfătui el.

Malko văzu că avea titlul de *doctor*. Nu se aștepta. John Burke izbucni în râs.

– În Turcia trebuie să ai tot timpul o țidulă la mână... Iar polițaii sunt nervoși.

Orașul era supravegheat de nenumărați polițiști în uniforme albastre și șepci albe. Toate marile hoteluri aveau uși magnetice și în holul de la *Ciragan* se aflau vreo șase gardieni în civil. PKK-ul și DEVSOL-ul[1] nu-și rataseră niciodată țintele. încercând să destabilizeze regimul.

După al doilea pahar de coniac, Malko și John Burke își luară rămas bun de la turc.

În timp ce coborau serpentinele care duceau pe malul Bosforului. omul de la CIA zise:

– Zeynel e un tip de ispravă. Cunoaște multă lume și e un om de teren... Prin anii optzeci a condus un comando secret antistângist care a anihilat o sumedenie de tipi. PKK-ul a fixat o recompensă pentru lichidarea lui.

Ajunși la *Bebek*. pe malul Bosforului, în loc s-o ia spre sud, omul de la CIA se îndreptă spre nord.

– O să bem un păhărel la cazinoul *Tarabya* îl anunță el. E la zece minute de aici.

---

[1] *Partide extremiste și marxiste (n.a.)*

Cazinoul. care făcea parte din hotelul *Tarabya*. situat la marginea drumului care se întindea de-a lungul Bosforului, nu avea decât o singură sală mare, care puțea a tutun și arăta destul de mizerabil. Jocuri mecanice, câteva mese de *Black Jack* și de ruletă. Malko zări imediat la una dintre ele pe gemenele din Odessa. Cea cu taiorul negru stătea pe scaun și juca. Cea cu taiorul roșu rămăsese în picioare și privea.

– Așa își toacă tot câștigul, zise John Burke.

Se instalară la bar. Malko ceru o votcă, iar John Burke un coniac Defender *on the rocks*.

După câteva minute, geamăna în taior roșu părăsi masa de joc și veni la bar.

– Hello! îi zise ea lui John Burke. Faci cinste cu un păhărel?

– Bucuros, răspunse americanul. Ești Swetlana sau Mariana?

– Mariana.

Văzută de aproape, Malko își zise că era și mai frumoasă cu ochii ei imenși și plini de nostalgie și pielea foarte albă care contrasta cu roșul intens al buzelor. Vesta, încheiată până la gât, era bombată de doi sâni cu siguranță opulenți. Comandă un Cointreau Caïpirinha pe care-l bău pe nerăsuflate. Apoi îl cercetă cu privirea pe Malko.

– Nu te-am văzut niciodată, zise el.

Engleza ei era cam vagă, dar o puteai înțelege.

– Nu locuiesc la Istanbul, răspunse Malko.

Cealaltă soră geamănă veni și ea lângă ei și comandă aceeași băutură. Era trasă la față și fuma cu nervozitate. Schimbară câteva cuvinte în ucraineană, apoi Mariana i se adresă lui Malko cu un zâmbet încântător:

– Ne ducem la Cazinoul de la *Swiss Hotel*. Veniți?

Refuzară politicos și rusoaicele plecară fără să mai spună nimic.

– Le cunoști bine? întrebă Malko.

– N-am avut niciodată posibilități ca să le am. dar deseori le-am făcut altora cadou, pentru serviciile aduse...

„Păcat că nu mă pot ajuta să-l găsesc pe Ali Al Mahdi". își zise Malko.

* * *

Nu era mai mult de șase dimineața și, de-a lungul arterei *Kennedy Caddesi* – drumul care trecea pe lângă Marea Marmara până la aeroport, mașinile înaintau deja la pas. La câteva sute de metri de mal se aflau ancorate zeci de cargouri vechi, de petroliere, de barcazuri ruginite. Un adevărat cimitir de vase. Marea Marmara era considerată drept o cale internațională, în această zonă nefiind ape teritoriale turcești. Apele internaționale țineau până la mal. Prin urmare, navele ancorate nu erau supuse nici unui control din partea autorităților turce, nu plăteau taxe portuare și rămâneau acolo cât timp doreau...

Unele așteptau să fie închiriate, altele, abandonate de armatorii lor, putrezeau pe loc. Din când în când, unul dintre ele, ros de rugină, se ducea fără zgomot la fund, iar echipajul trecea clandestin frontiera. În Bulgaria, Grecia, Iran, Irak, Siria sau Rusia; nu trebuia decât să alegi...

Aplecat peste o hartă, alături de Malko care conducea mașina Ford închiriată, Elko Krisantem făcea pe ghidul.

– Luați-o la dreapta, zise el. Pe *Strazbourg Caddesi*.

Părăsiră malul mării și se îndreptară spre o adevărată pădure de blocuri modeste de vreo cincisprezece etaje, cu un aer trist, care se întindeau pe câțiva kilometri pătrați, de o parte și de alta a unei linii ferate. Nici un magazin, nici un spațiu verde... Șiruri de blocuri din beton brut, cât vedeai cu ochii: cartierul *Atakoi*. Fiecare imobil putea fi identificat după o literă și o cifră scrise cu vopsea neagră pe fațadă.

Un adevărat univers concentraționar. Puțin mai la vest începea aeroportul *Yesilkoy*. După un bloc apăru o moschee modernă cu două minarete.

– Opriți aici, zise Elko.

Dădu fuga până la moscheea aflată în reparație și se adresă unui negustor de flori ambulant care stătea pe vine în spatele unui microbuz.

– Acolo e, zise Elko revenind la mașină. De două ori la stânga și apoi la dreapta.

Pătrunseră și mai adânc în pădurea de blocuri turn din beton... În sfârșit, Malko zări un imobil de cincisprezece etaje

pe fațada căruia era scris cu vopsea neagră B.20. Blocul semăna cu toate celelalte. cu o mică parcare în față și un chioșc închis. Se opriră puțin mai departe. lângă un negustor de legume instalat la o intersecție. Începuse să plouă. Avionul Airbus al companiei Air France cu destinația Paris decolă cu un zgomot asurzitor și trecu pe deasupra capului lor.

– Elko, du-te să vezi, spuse Malko.

Turcul coborî din mașină. Geaca de piele și blugii îl făceau să se încadreze perfect în acel peisaj.

Elko reveni peste câteva minute.

– Nami Okdu locuiește la parter, în spate la dreapta, zise el. Am auzit muzică. Ce facem?

Ardea de nerăbdare să dea buzna în apartament. dar Malko îi potoli înflăcărarea.

– Așteptăm, zise el.

Se instalară în parcare, de cealaltă parte a străzii, supraveghind intrarea blocului B.20.

* * *

Era aproape opt și toate blocurile păreau că se goliseră. Din ele ieșiseră valuri de oameni pentru a se îndrepta spre locurile lor de muncă.

Malko se întrebă dacă o va vedea apărând pe Soraya Tadjeh. Cine era acest misterios Nami Okdu? Putea să fie doar un „releu" telefonic. caz în care ar fi așteptat degeaba.

Malko se simți cuprins de descurajare. Nici măcar nu știa cum arată acest Nami Okdu.

O femeie ieși din imobil, trăgând după ea un cărucior de copil. urmată de doi bărbați. Unul, destul de tânăr. avea o barbă neagră în formă de colier, un păr vâlvoi, un nas gros și o cămașă fără cravată. Celălalt era mult mai înalt. mai curând elegant. Malko simți inima bătându-i cu putere.

Era Ali Al Mahdi. sudanezul de la Viena.

Capitolul XV

Cei doi bărbați se îndreptară spre parcarea blocului. Bărbosul urcă la volanul unui Renault vechi și manevră cu o încetineală de melc pentru a ieși din parcare, ceea ce-i permise lui Malko să ia avans.

Una după alta, cele două mașini ajunseră pe *Kennedy Caddesi*, drumul care trecea pe malul mării Marmara, și se îndreptară spre est. Circulația era destul de intensă așa că Malko putea trece neobservat. Apoi mașina Renault încetini și opri la o stație de benzină. Malko fu obligat să meargă mai departe, reducând viteza la maximum, cu ochii pe oglinda retrovizoare... Când ajunse prea departe pentru a mai vedea stația de benzină, Malko opri. Minutele începură să treacă unele după altele. Nimic.

Deodată își dădu seama că între stația de benzină și locul în care se afla exista o bifurcație la stânga, care ducea spre centrul cartierului Stambul. Probabil că mașina Renault o luase pe-acolo.

Porni motorul, parcurse câteva sute de kilometri, întoarse și pătrunse pe *Mustafa Kemal Ataturk Caddesi*, traversând cartierul dintr-o parte în alta până la podul *Ataturk*. Dacă mașina Renault mergea la nord de Cornul de Aur, în cartierele *Karakoy* sau *Taksim*, ăsta era drumul cel mai scurt. Acum îl pierduse definitiv. La stânga se deschidea un labirint de străduțe în pantă, înguste, uneori întretăiate de o scară, mărginite de case vechi din lemn pe jumătate năruite. Acolo începea cartierul *Beyasit*. Deodată Malko avu o idee.

Făcu la dreapta pe *Ordu Caddesi*, o stradă relativ degajată. Conform hărții, ea ducea în *Ankara Caddesi*, acolo unde se afla

Consulatul Iranului. După zece minute se aflau pe *Ankara Caddesi*, care cobora într-o pantă destul de abruptă spre port. Din fericire, se putea circula bine în ambele sensuri. Consulatul Iranului apăru ceva mai jos, pe stânga, ușor de identificat datorită drapelului iranian care flutura pe fațadă. Un imobil cenușiu de trei etaje, a cărui parte laterală era împodobită cu coloane maiestuoase. Pe acoperiș se zărea o antenă de satelit enormă. Când trecu de intersecția cu o străduță care trecea lateral pe lângă Consulatul Iranului, Malko reduse viteza și aruncă o privire. Inima începu să-i bată cu putere. Mașina Renault se afla acolo, jumătate pe trotuar. cu șoferul la volan, sub privirile îngăduitoare ale unui polițist turc care păzea intrarea consulatului.

Malko trecu prin fața intrării pietonilor, pe *Ankara Caddesi* și opri la intersecția următoare. Elko coborî și porni înapoi pe jos. Cartierul era extrem de animat, vehiculele claxonând tot timpul... Zeci de cafenele aveau terasele pline de turci care își sorbeau ceaiul, bucurându-se din plin de *Keyif* [1]. Nici o femeie, nici măcar cele mai evoluate turcoaice n-ar fi îndrăznit să zăbovească pe acele terase populare rezervate tacit bărbaților.

Malko începu să manevreze pentru a găsi poziția ideală din care să poată urmări imediat mașina Renault când aceasta va pleca. Majoritatea străduțelor erau blocate. transformate în parcări improvizate. În cele din urmă reuși să tragă mașina înaintea unei farmacii, față în față cu consulatul. Elko reveni la mașină. În sfârșit, după o jumătate de oră, Al Mahdi ieși din consulat și urcă în mașina Renault.

Alte manevre acrobatice. Malko nu scăpă deloc mașina Renault și trecură împreună podul *Galata*. Apoi se îndreptară spre cartierul *Taksim*. După ce trecu prin fața hotelului *Marmara*, mașina Renault parcurse aleea cu două benzi *Inonu*. Se opri ceva mai jos. Al Mahdi coborî și intră într-un imobil în timp ce mașina pleca mai departe.

Malko așteptă puțin înainte de a avansa. Era un hotel cu o aparență modestă, *Opera*. În momentul în care trecea prin fața hotelului, dinăuntru ieșiră Al Mahdi și Nikolas Tolman.

Privirea lui Malko se încrucișă cu cea a slovenului o

---

[1] *Arta de a fi fericit fără să faci nimic (n.a.)*

fracțiune de secundă. Malko își continuă drumul pe *Inonu Caddesi*. Era satisfăcut și îngrijorat totodată. Să-l fi recunoscut cei doi?

* * *

Nikolas Tolman rămăsese încremenit ca o stană de piatră, privind în urma mașinii.

– Ce e? îl întrebă Ali Al Mahdi.

– În mașină era tipul de la CIA, zise slovenul cu o voce sugrumată.

Sudanezul păli.

– Nu se poate! Cum să ne fi găsit?

– Habar n-am, dar aș pune prinsoare că el era, mormăi slovenul. Trebuie să facem ceva.

Ali Al Mahdi se gândi câteva secunde. Era un lucru atât de grav încât luă hotărârea să încalce una dintre regulile lor de securitate.

– Du-te la întâlnire, îl sfătui el. Eu o să văd dacă ești urmărit. Coboară pe străduța din stânga și la capătul ei ia un taxi.

Se uită după slovenul care cobora străduța în pantă, postat la colțul hotelului *Opera* și se convinse că nimeni nu-l urmărise. Apoi porni pe același drum, urcă într-un taxi galben, ceru să fie dus la gara *Sirkeci* unde soseau trenurile care veneau din Europa, de unde luă un alt taxi și ceru să fie dus acolo unde voia de fapt să ajungă.

– *Divan Oteli*, îi zise el șoferului. Pe *Cumhuriyet Caddesi*.

Sudanezul încă nu reușise să-și recapete calmul când intră în holul hotelului. Se folosi de un telefon interior pentru a suna la numărul uneia dintre camere.

– Eu sunt, zise el. Pot să urc?

Urmă o tăcere scurtă, apoi o voce rece ca gheața îi zise:

– Trebuia să-mi telefonezi înainte de a veni...

– E vorba de ceva grav, zise sudanezul cu glas scăzut. Urc.

Soraya Tadjeh îl aștepta la ușa camerei, îmbrăcată cu un taior sobru de culoare neagră, cu bumbi aurii, foarte puțin machiată și încruntată. Sudanezul se strecură înăuntru și o anunță direct:

– Tipul de la CIA e aici. Stătea la pândă în față la *Opera*!

Iraniana nu-și pierdu calmul.

– Ești sigur că nu te-a urmărit?

– Sigur. minți sudanezul înspăimântat. Era acolo când am sosit. Probabil că a dat de Tolman după fișa de la hotel. Turcii sunt în relații foarte bune cu CIA. Ce facem?

– O să vedem, răspunse iraniana.

Se așeză pe pat și aprinse o țigară. Ce pericol reprezenta agentul CIA? Nu cine știe ce, la Istanbul. Chiar și la cererea americanilor, turcii n-ar fi luat în ruptul capului poziție împotriva bosniacilor, musulmani ca și ei. În privința vânzătorilor, iraniana știa că aceștia erau în stare să dea cu barda în Dumnezeu, dar dacă nu făcea nimic, îi vor reproșa că nu folosise metoda lor obișnuită pentru eliminarea inoportunilor. Prin urmare, cel mai bine era să-l lichideze pe acest agent american. Cu condiția să-l găsească. Pentru asta nu exista decât o singură metodă: momeala.

– Te vei întoarce la hotel, îi ordonă ea lui Ali Al Mahdi. Te duci până în fața lui cu taxiul. Rămâi acolo aproximativ o oră. Apoi pleci pe jos până în piața *Taksim*. Mai întâi mergi pe *Inonu* apoi pe *Mete* și *Asker Ocagi*, astfel încât să vii prin nordul pieței. Îți vei continua drumul pe trotuarul din fața hotelului *Marmara* și te îndrepți spre *Istiklal Caddesi*, pe care o vei parcurge pe jos până la biserica Sfântul Anton. Apoi te întorci.

– Și pe urmă?

– Vei face câteva ruperi ale filajului și te vei întoarce la *Atakoy* cu transportul în comun. Dacă omul ăsta nu se arată azi, mâine o vom lua de la capăt din fața hotelului *Opera*.

Soraya Tadjeh rămase singură și analiză situația. Comiseseră o greșeală călătorind sub adevăratele lor nume de la Ljubljana la Istanbul. Cu siguranță că așa le dăduseră de urmă CIA.

Oare fusese și ea reperată? Nu putea să riște. Cel mai bine era să se mute și ea la *Atakoy*, o ascunzătoare sigură. Locatarul apartamentului era un turc de origine iraniană, recrutat de multă vreme de *Savama*. Un om sigur, pentru că toată familia lui se afla în Iran. Această bază clandestină nu servea decât pentru operațiunile foarte importante, ca să-i

adăpostească pe agenții urmăriți sau care aveau de îndeplinit o misiune delicată. CIA nu putuse s-o găsească, pentru că nici serviciul turc de informații nu știa de ea.

Scoase din geanta neagră revolverul Walther PPK 7,65 cu surdină, luat din ascunzătoarea de la *Atakoy*, îi verifică încărcătorul, băgă un glonț pe țeavă și-l puse la loc.

Scoase din valiză un voal negru și-și alese dintre vreo zece perechi de încălțări o pereche de pantofi de lac cu toc înalt. Avea o adevărată pasiune pentru pantofi. Avea zeci de perechi și cumpăra întruna. Mai repede de cât putea să uzeze... Își făcu repede valiza și sună la recepție.

– Pregătiți-mi nota de plată și chemați un taxi, zise ea. Merg la gara *Sirkeci*.

După zece minute se afla în taxi. Ajunse la gară, duse valiza la biroul de bagaje, apoi merse la toaletă. Își puse voalul și așteptă să mai intre alte două femei care purtau voal.

Ieși împreună cu ele, ascunzându-și fața, urcă într-un tren care pleca și coborî imediat pe celălalt peron. În sfârșit, luă un taxi cu care merse până la hotelul *Marmara* din piața *Taksim*. Nu intră, din cauza ușii magnetice, mulțumindu-se să hoinărească printre magazinașele de la parter. Recepția se afla la primul etaj.

Trecură douăzeci de minute.

Iraniana supraveghea cu atenție trotuarul din fața hotelului. În sfârșit, îl văzu apărând pe Ali Al Mahdi.

Sudanezul trecu prin fața ei, pe partea cealaltă a peretelui de sticlă. Soraya Tadjeh era un ghem de nervi. Inima începu să-i bată cu putere când în raza ei vizuală apăru silueta înaltă a bărbatului blond: agentul CIA pe care îl ratase la Viena! Capcana ei funcționase!

Așteptă puțin și ieși din galeria comercială, merse pe lângă hotel, apoi își continuă drumul spre sudul pieței unde începea interminabila stradă *Istiklal*, strada cu cele mai multe magazine din cartierul *Beyoglu*. Soraya Tadjeh zări de departe statura înaltă a agentului CIA al cărui păr blond contrasta cu mulțimea turcă. Nu grăbi pasul. avea tot timpul.

După treizeci de metri de la începutul străzii *Istiklal*. atenția îi fu atrasă de vociferările amplificate de un difuzor ale unui vânzător de cupoane cu preț redus.

Un grup compact de câteva zeci de femei se înghesuia să ajungă la tejghea. Unele eru îmbrăcate după moda europeană. altele înfășurate în voaluri negre. Soraya Tadjeh se amestecă printre ele, după ce reperă două străduțe care se pierdeau în labirintul vechiului cartier *Beyoglu*. pe unde ar fi putut să fugă foarte ușor.

În Turcia, oamenii reacționau prea puțin și strada *Istiklal* era unul dintre rarele locuri fără prea mulți polițiști.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte.

* * *

Statura înaltă a sudanezului îl făcea ușor de urmărit. După ce-l zărise în fața hotelului *Opera* împreună cu Nikolas Tolman. Malko parcase mașina mai departe, trimițându-l pe Elko Krisantem în recunoaștere. Dacă sudanezul și Nikolas Tolman erau acolo. asta însemna că vânzătorul, Vladimir Sevșenko era și el pe aproape... După ce-l va repera și pe el. Malko va putea să se gândească la viitor cu mai mult optimism...

Al Mahdi se întorsese la hotel, de unde ieșise iar după o oră. Slovenul nu mai apăruse. Când sudanezul plecase pe jos. Malko îi luase locul lui Elko Krisantem, pentru că turcul nu-l văzuse niciodată pe Sevșenko.

Calmul sudanezului lăsa să se presupună că cei doi nu-l recunoscuseră pe Malko. Văzându-l cum coboară pe *Istiklal Caddesi* fără să se grăbească, fără măcar să se uite la vitrine. își zise că sudanezul avea o întâlnire. Poate cu Vladimir Sevșenko. Era mult mai discret în mulțimea aceea decât la hotel. Malko întoarse capul fără să-l vadă pe Elko Krisantem căruia îi ceruse să parcheze mașina. Deși era conștient de pericolul demersului său. Malko nu se simțea totuși în primejdie, având la centură arma luată de la Zeynel Sokik... În fața lui. Ali Al Mahdi ajunse în dreptul bisericii Sfântul Anton. se opri, apoi se întoarse pe același drum pe care venise, cu același aer nonșalant.

* * *

Ali Al Mahdi avea stomacul crispat de îngrijorare. Uitase să-i spună complicei sale că agentul american nu era singur în mașină. Că s-ar putea să aibă de-a face cu doi oameni... Iar acum era prea târziu, și nici măcar nu o zărise. Chiar dacă ar fi văzut-o, n-ar fi îndrăznit să o abordeze direct în plină zi, dând-o de gol, pentru că presupunea că e urmărit. Nu i-ar fi iertat asta niciodată.

Continuă să meargă ca un automat, îmbrâncit de oameni, aruncând priviri distrate spre vitrine, asurzit de strigătele vânzătorilor ambulanți. Murea de sete și se opri câteva secunde să bea o coca-cola.

Trei polițiști în albastru flecăreau lângă o mașină a poliției. Se rugă cerului ca mai departe să nu mai fie alții.

* * *

Soraya Tadjeh se desprinse ușor de grupul femeilor, locul ei fiind imediat ocupat de altă femeie dornică să cumpere cupoane cu preț redus. Ca de fiecare dată când se pregătea să ucidă, iraniana avea gura uscată și era umedă între picioare. Crima îi provoca totdeauna aceeași reacție: o senzație analoagă cu orgasmul.

Al Mahdi se întorcea de la capătul străzii, mergând încet pe trotuarul unde se afla și ea. La vreo treizeci de metri în spatele lui, iraniana îl zări pe agentul CIA, cu ochelari negri la ochi. Privirea lui era concentrată asupra sudanezului, ca și a ei de altfel. În asta și consta toată șiretenia iranienei. Agentul CIA se temea probabil ca nu cumva să fie surprins pe la spate, și nu avea de ce să acorde vreo atenție unei femei cu voal care se ivea în fața lui... Chiar dacă ar fi recunoscut-o în clipa aceea, ar fi fost prea târziu.

Soraya băgă mâna în geantă cu un gest natural și apucă mânerul revolverului. Trase piedica. Nu mai trebuia decât să apese pe trăgaci. De la distanța aceea, un glonț de 7.65 ar fi fost mai mult decât suficient. Va ținti ca totdeauna capul...

Ali Al Mahdi trecu prin fața ei fără s-o privească. Inima începu să-i bată și mai tare. „Ținta“ ei nu putea s-o zărească căci stătea ascunsă după două femei grase cu batic pe cap care discutau despre cumpărăturile făcute. Dar ea îi putea urmări cu ușurință înaintarea. Zece metri. Șase metri, trei metri.

Soraya Tadjeh făcu un pas într-o parte și mâna îi țâșni din geantă. O fracțiune de secundă ca să întindă brațul. Alta ca să țintească. Soraya era calmă ca la standul de tir de la închisoarea Evin din Teheran. Nimeni nu-i remarcase gestul. Femeile erau prea ocupate.

Bărbatul blond se opri brusc. Nu putea să-i vadă privirea, dar îi văzu mâna dispărând sub haină.

„Prea târziu!“ își zise ea cu o bucurie plină de răutate.

Mâna nu-i tremura și țintea chiar între ochii bărbatului blond. Puțin mai sus de rama ochelarilor. Iraniana își ținu respirația și apăsă încetișor pe trăgaci, așa cum o învățase instructorul.

Capitolul XVI

În momentul în care apăsa pe trăgaciul revolverului, Soraya Tadjeh văzu ceva trecându-i prin fața ochilor și apoi avu impresia că o lamă invizibilă îi tăia gâtul. Deschise gura ca să nu se sufoce, primi o lovitură puternică în șale și, cu laringele strivit și carotidele sugrumate, iraniana văzu un văl negru trecându-i pe dinaintea ochilor. Apăsase pe trăgaci cu o mișcare reflexă dar, dezechilibrată, nu putu să țină revolverul orizontal și glonțul porni spre cer.

Iraniana își duse instinctiv mâna la gât și simți un șnur subțire, intrat în carne, care o sugruma. Cu corpul tras pe spate, Soraya își pierdu echilibrul, căzu în genunchi, apoi pe burtă, strivită de o greutate care i se păru enormă. Ochelarii negri se sparseră pe asfalt și unghiile zgâriară solul în timp ce se zbătea cu disperare.

Nici măcar nu-și dădu seama că își pierdea cunoștința.

Apoi strânsoarea slăbi și sângele ajunse din nou la creier. Iraniana deschise ochii. La început nu văzu decât pantofi, pantofii mulțimii de gură-cască. Apoi zări revolverul căzut pe asfalt, departe de ea. Fu cuprinsă de un acces violent de tuse și își dădu seama că mai avea încă geanta agățată de umăr, sub voal. Creierul începu să-i funcționeze și simți că îngheață de oroare.

Turcii nu glumeau și nu le plăceau deloc indivizii ca ea. Aveau s-o tortureze cumplit și după aceea s-o trimită la închisoare. Dacă ar fi vorbit ca să scape de tortură, credincioșii mola nu aveau să-i ierte asta niciodată. Erau necruțători. Mai ales cu femeile. În cel mai fericit caz, ar fi fost expulzată în Iran și n-ar mai fi putut părăsi niciodată țara.

* * *

– Elko, ridic-o!

Elko Krisantem își puse discret șnurul în buzunar și o apucă pe Soraya Tadjeh de subsuori pe la spate. Ea se lăsa în voia lui ca o marionetă. Turcul își reținea cu greu mândria. Fără flerul lui, Malko ar fi fost acum mort.

* * *

După ce dusese mașina în parcarea de pe strada Tak-I-Zafer, lângă hotelul *Marmara*. Elko revenise pe *Istiklal Caddesi*. Și se așezase la pândă.

Atenția îi fusese atrasă de grupul de femei strâns în jurul magazinașului de solduri. Un detaliu i se păruse ciudat. Toate aveau în picioare pantofi fără toc, mai mult sau mai puțin scâlciați. În afară de una singură. Doi pantofi de lac negri cu toc înalt apăreau de sub un voal negru. Nu erau deloc genul de încălțăminte purtată de femeile turce de condiție medie... De aceea începuse să observe grupul de la distanță, concentrându-se asupra femeii cu tocuri înalte. Voalul alunecase la un moment dat dezvăluind o față frumoasă, osoasă, fața unei femei elegante. Ea corespundea întru totul cu descrierea ucigașei de la Viena.

Prima idee a lui Elko a fost să-și alerteze stăpânul. dar se răzgândise. Femeia nu-l văzuse și nu-l cunoștea. El se confunda perfect cu peisajul. Supraveghind-o, Elko putea să acționeze foarte eficace.Își zise că nu putea să stea într-un loc, fără să se miște. O profesionistă l-ar fi reperat până la urmă. Privi în jurul lui. În față, pe partea cealaltă a străzii, câțiva lustragii stăteau pe vine lângă un zid chemându-și fără vlagă clienții. Unul dintre ei, un bătrân zdrențăros, moțăia pur și simplu în fața cutiei lui de cupru... Elko Krisantem traversă strada și se așeză pe vine în fața lui. Celălalt deschise ochii și tresări.

– *Mehraba*[1]. Am puțin nevoie de catrafusele tale. îi explică el.

Bătrânul se ghemui, crezând că e vorba de o extorcare de bani, și-și coborî privirea spre mâinile interlocutorului său în care se aștepta să vadă un cuțit bine ascuțit. Astfel se rezolvau micile neînțelegeri din stradă. Privirea i se tulbură când zări

---

[1] *Bună ziua (n.a.)*

bancnota de o sută de dolari. Întinse mâna s-o atingă... Era adevărată.

– De ce vrei...

Elko nu avea timp de discuții.

– Doar pentru puțin timp, preciză el. Mă duc în față.

Degetele arteritice ale bătrânului apucară bancnota. Nu înțelegea. dar cu o sută de dolari putea să-și cumpere zece cutii ca a lui. Din cauza inflației galopante, un dolar ajunsese să facă patruzeci de mii de livre turcești.

Elko se ridică, apucă cutia cu perii și cremă de ghete, deasupra căreia se înălța un suport în formă de pantof, și o porni spre piața *Taksim*. Bătrânul îl urmări cu privirea câteva clipe, strecură bancnota în zdrențele lui și mulțumi lui Allah pentru că-i trimisese un asemenea binefăcător.

După ce parcurse o sută de metri, Elko se întoarse și se instală la vreo zece metri de magazinașul de solduri, întinzându-și în față periile și cremele de ghete. Dar n-o scăpa nici o clipă din ochi pe femeia cu tocuri înalte.

Când apăruse Ali Al Mahdi, Elko se ridicase fără grabă. Nimeni nu-i acorda atenție. Și ce-ar fi fost mai normal ca un șiret în mâna unui lustragiu?

Nici Soraya Tadjeh nu-l remarcase.

Elko revenise brusc la vechea lui tehnică. Mulțimea de gură cască nu se neliniștise decât atunci când o văzuseră pe femeie la pământ. crezând că i se făcuse rău.

* * *

Malko își lăsă inima să se liniștească. Văzuse încă o dată moartea în față. Oamenii se împrăștiau treptat, văzând doar o femeie căreia i se făcuse rău și fusese ajutată de un trecător. Soraya Tadjeh părea tot leșinată. Malko ezita. Nu putea nici s-o lase să plece, nici s-o răpească. Trebuia să intervină poliția turcă.

Exclamația lui Elko îl făcu să întoarcă capul. Soraya Tadjeh își lăsase geanta să cadă pe asfalt. În mâna dreaptă ținea acum un mic revolver nichelat cu țeava proptită sub maxilar. Avea fața îndreptată spre cer și ochii închiși, de parcă s-ar fi rugat.

Detunătura se pierdu în vociferările negustorilor ambulanți. Un val de sânge și de materie cervicală țâșni spre cer. împroșcându-l pe Elko care îi dădu drumul instinctiv. Soraya căzu greoi pe asfalt unde rămase întinsă. fulgerată, cu creștetul capului smuls.

După câteva clipe de înmărmurire, Malko reacționă fulgerător.

– Vino! îi zise lui Elko.

Se îndepărtară, intrând pe prima stradă la stânga, pierzându-se după aceea într-un labirint de străduțe.

* * *

Ali Al Mahdi traversă ca un automat piața *Taksim* și se opri într-o stație de autobuz. Nu știa ce se întâmplase, fiind prea departe ca să poată vedea. Urcă în primul autobuz și coborî după trei stații. Căută o cabină telefonică și sună la hotelul *Opera*. Nikolas Tolman încă nu se întorsese. Apoi sună la hotelul *Divan* și află că Soraya Tadjeh nu mai stătea acolo. Nu-i mai rămânea decât să se reîntoarcă în ascunzătoarea de la *Atakoy*.

* * *

Vladimir Sevșenko și Nikolas Tolman vorbeau cu glas scăzut, la singura masă ocupată de la *Russian restaurant*, chiar în fața hotelului *Opera*. O sală lungă, la demisol, care nu avea rusesc decât numele. De altfel nici nu se atinseseră de bucatele numai bune de dat la porci.

Ucraineanul avea ochii injectați de sânge. Se culcase la șase dimineața, după ce făcuse turul cazinourilor din oraș.

– Asta-ți trebuia? întrebă el cu vocea lui de bas răgușită.

Nikolas Tolman lectura lista încărcăturii cargoului care transporta prima livrare de arme. Slovenul avea mâinile transpirate.

Patru elicoptere grele MI 24 cu piese de schimb. patru milioane de dolari bucata, plus un milion de dolari piesele de schimb.

Opt tancuri T.72. care depășeau cu mult vechile T.55 ale

sârbilor. la preţul foarte acceptabil de două milioane de dolari bucata.

Opt tancuri T.34-85, la preţul unitar de un milion şi jumătate de dolari.

Douăsprezece tunuri de 130 pentru trei milioane şase sute de mii de dolari.

O mie de obuze de 130 pentru opt sute de mii de dolari.

Plus diferite piese de schimb pentru toate materialele.

– Când va ajunge aici? întrebă el.

– Peste patru zile, anunţă ucraineanul. Vei putea inspecta totul imediat ce-mi vei înmâna banii.

Asta nu reprezenta decât douăzeci la sută din livrarea globală. Întreaga livrare avea să tripleze capacitatea în blindate a musulmanilor bosniaci, numărul pieselor de artilerie iar tancurile T.72 le vor conferi o superioritate calitativă asupra materialului deja învechit al sârbilor.

Redutabilele MI 24 – elicoptere grele blindate „distrugătoare de tancuri" – puteau să distrugă blindatele şi poziţiile artileriei inamice. Toate aceste arme erau deja familiare bosniacilor care n-ar fi avut nevoie să piardă timp pentru instruire.

La sfârşitul ultimei livrări, Nikolas Tolman avea să fie un om *foarte* bogat.

– Nici o problemă, zise slovenul. Vei primi toţi banii gheaţă de îndată ce voi vedea încărcătura...

Vladimir Sevşenko îşi aşeză mâna lui mare peste mâna slovenului.

– Vei veni pe vas cu banii. Pe urmă, după ce va pleca, vom avea tot timpul să sărbătorim. Aici, la Istanbul, sunt cele mai frumoase curve din lume.

Tolman se gândi deodată la întâlnirea lui neaşteptată şi se încruntă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ucraineanul bănuitor.

Tolman ezită să-i spună adevărul; ucraineanul nu era un partener facil...

– Avem o problemă, zise el în cele din urmă. Tipul de la CIA. A fost zărit aici. Şi...

Slovenul avu impresia că degetele lui Vladimir Sevşenko îi striveau oasele braţului...

– Asta nu e problema mea. *golubcik*... Găozarii tăi de la CIA nu au nici o putere împotriva mea. Pot să-ți șterpelească dolarii. Dar fără dolari, *niet* arme!

Se opri și dădu pe gât tot paharul de coniac, plesni din limbă cu satisfacție și zise:

– Și eu am o problemă... Ticăloșii ăștia de americani au spioni la noi. Dar eu îmi rezolv problema, bombăni el. Eu nu plictisesc pe nimeni...

Nikolas Tolman se retrase în cochilia lui. Spunându-și că nu voia să fie problema lui Vladimir Sevșenko. Ucraineanul se ridică. Umflătura pe care o făcea revolverul lui enorm era perfect vizibilă. La o masă vecină stăteau cecenii lui, Abbi și Djokar, înspăimântători ca niște demoni, tăcuți, redutabili. Pe ăștia nu-i puteai ataca decât cu lansatorul de flăcări...

Cecenii se ridicară o dată cu Sevșenko. Cei trei opriră un taxi și ucraineanul îi arătă șoferului o hârtie. O stradă pierdută într-un cartier popular din Istanbul. Trebuia să se întâlnească cu un membru clandestin al PKK, având o recomandare din partea unuia dintre asociații lui, colonelul Ivan Demakine, fost membru KGB și mentor al PKK. Chiar dacă KGB-ul nu mai era ce fusese, legăturile rămâneau și prieteniile la fel. O sumă frumușică de dolari reînviora prieteniile.

Instalat confortabil în taxi, Vladimir Sevșenko începu să viseze la ce va face cu partea de dolari care îi revenea lui. „Cartelul de la Sevastopol" era o organizație tânără, dar viitorul părea promițător, sârbii și bosniacii neavând de gând să se reconcilieze. Firește, în inima lui înclina spre sârbi. Din păcate, aceștia aveau prea multe arme și prea puțini dolari.

* * *

De la ferestrele biroului lui John Burke, aflat la ultimul etaj al Consulatului american – o clădire mare din piatră, situată față în față cu *Pera Palace*, în cartierul *Beyoglu* – aveai o vedere superbă asupra Bosforului și a navetei neîncetate a numeroaselor feriboturi care legau malul european de cel asiatic. Naveta era întretăiată fără rușine de navele care intrau sau ieșeau din Bosfor, și era de-a dreptul miraculos faptul că

nu aveau loc decât vreo douăsprezece accidente pe an...

John Burke se trăgea ușor de mustață și fuma în timp ce-l asculta pe Malko.

– Sunt toți la Istanbul, conchise Malko.

John Burke îl întrerupse.

– Am fost informat de prietenii noștri de la MIT. Soraya Tadjeh avea un pașaport iranian de serviciu, locuia la *Divan* și a părăsit hotelul azi dimineață. Nu se știe unde-i sunt bagajele. Cei de la Consulatul iranian pretind că nu știu nimic despre prezența ei aici, dar i-au cerut imediat cadavrul.

– Și ascunzătoarea din cartierul *Atakoy*?

– Nu s-a vorbit despre asta. Turcii nu știu să acționeze ușurel... Sunt capabili să-i aresteze pe toți locatarii blocului. Trebuia ca Tolman și Al Mahdi să nu știe că am aflat despre această ascunzătoare.

– Acum ce poți să faci?

– Adică?

– Deocamdată, bănuiești niște iranieni și un sloven că pregătesc o livrare de arme pentru bosniaci, rezumă el. Dar aceste arme nu vor tranzita teritoriul turc. Probabil că un cargou va trece prin Bosfor, va opri în Marea Marmara unde încărcătura lui va fi inspectată, după care își va continua drumul. Cum vrei să intervii? Un *hold-up* prin care să-i împiedici să plătească? E delicat...

– Nu se poate încerca nimic în momentul în care vor inspecta încărcătura? insistă Malko.

– Nimic, confirmă americanul. Turcii n-au nici un drept să controleze navele care trec prin Bosfor. Nici măcar acela de a le impune un pilot... Chiar dacă acest cargou este arhiplin de arme vizibile. Convenția de la Montreux.

– Și în Marea Marmara?

– *No way*, zise americanul suspinând. Apele internaționale încep de la mal. Cu alte cuvinte, e ca și cum ai fi în larg. Nimeni nu poate face o inspecție legală. Cargoul tău va arunca ancora și cumpărătorii vor veni cu o vedetă să-și inspecteze comorile. Fără să riște nimic. Dacă vameșii turci ar vrea să se amestece, respectivii au dreptul să tragă în ei. Ar fi un act de piraterie..

Era o lume întoarsă pe dos.

– Pe lângă asta, continuă imperturbabil John Burke, nici măcar nu cunoşti numele cargoului! Probabil că sunt vreo două sute în permanenţă ancorate.

– Supraveghind echipa iraniană, am putea ajunge la acest cargou, răspunse Malko.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă, ştiind numele navei şi data plecării de-aici, putem anunţa navele din dispozitivul *Sharp Guard* care supraveghează embargoul în Adriatica. Ele l-ar putea controla. Scopul acestei operaţiuni este ca aceste arme să nu ajungă în Bosnia.

– S-ar putea să meargă, recunoscu John Burke. E rândul nostru să acţionăm.

Malko auzi deodată vocea secretarei la interfon.

– Am un mesaj de la biroul din Viena pentru domnul Linge. Vi-l aduc imediat.

Secretara intră în încăpere aducând o telegramă chiar atunci descifrată, pe care i-o întinse lui Malko. Mesajul fusese trimis de Ronald Chapter.

„Boris Nicolaiev va sosi de la Odessa la Istanbul joi dimineaţa. Are informaţii foarte interesante în legătură cu problema noastră şi te va întâlni la tine la hotel pe la ora opt."

Malko întinse mesajul americanului. Era deja miercuri.

– Cine e Nicolaiev? întrebă John Burke.

– O „investiţie" a *Companiei*. Un fost membru KGB care a reintrat în serviciu. De la el am aflat despre această afacere cu arme. Viena i-a cerut să obţină informaţii despre partea ucraineană a acestui trafic.

Malko împături mesajul şi-l puse în buzunar. Acum chiar că ar fi fost culmea dacă n-ar fi reuşit să pună beţe în roate acestei livrări de arme. Ridică capul.

– Vladimir Sevşenko, intermediarul „Cartelului de la Sevastopol", probabil că se află şi el la Istanbul, zise el.

John Burke făcu un gest dezamăgit.

– Aşteaptă-l pe acest Nicolaiev. El îţi va da informaţiile necesare. Nu vreau să-i zgândăr prea tare pe turci cu problema asta. Bosniacii sunt amicii lor. Ucrainenii, la fel. Ar fi în stare să-i prevină. Trebuie să ne descurcăm singuri. Mergem să halim un peşte frip la *Urcan*?

Malko acceptă din vârful buzelor. Se gândea cu nerăbdare la întâlnirea de a doua zi. Dacă Boris Nicolaiev se deplasa până la Istanbul, însemna că avea informații vitale...

Capitolul XVII

Nici peștele delicios de la *Urcan*, restaurantul unde se serveau cele mai bune preparate din pește de la Istanbul, nu putea să alunge grijile din mintea lui Malko. Boris Nicolaiev ar fi putut să-i aducă toate elementele care îi lipseau, scutindu-l de o supraveghere dificilă și primejdioasă. Dacă Ali Al Mahdi și Nikolas Tolman și-ar fi dat seama că Malko localizase ascunzătoarea de la *Atakoy*,ar fi putut să dispară în grabă și să amâne operațiunea. Caz în care ar fi trebuit să ia totul de la zero.

Întorcându-se în camera lui de la hotelul *Ciragan*, Malko privi câteva cargouri alunecând în tăcere pe apa întunecată a Bosforului. Nu putea să doarmă. Sună la recepție.

– La ce oră sosește mâine dimineață avionul de la Odessa? întrebă el.

Omul de la recepție îi promise că se va informa și îl sună după câteva minute.

– Mâine dimineață nu sosește nici un avion, îl anunță el. Numai un avion al companiei Aeroflot pe la orele douăsprezece și altul al companiei Turkish Airlines pe la orele șaisprezece.

– Aștept un prieten care m-a anunțat că sosește mâine dimineață pe la șapte, explică Malko. E ciudat.

– Poate că vine cu vaporul, îi sugeră omul de la recepție. Navele vin zilnic. Unele sunt ale companiei *Deniz Simit Koromu*, altele ale unor companii ucrainene. Toate își lasă pasagerii la debarcaderul Karakoy, de pe *Kemankes Caddesi*, exact înainte de podul Galata. Vreți să mă interesez dacă sosește vreunul mâine dimineață?

– Te rog, îi ceru Malko.

Peste douăzeci de minute, omul de la recepție îl sună pentru a doua oară.

– O navă ucraineană, *Izurmorovo*, sosește mâine dimineață la șapte de la Odessa. Transportă marfă și pasageri.

Malko îi mulțumi și închise. Cu siguranță că în felul acesta avea să călătorească Boris Nicolaiev. Evident, lucrul cel mai înțelept era să-l aștepte la hotel, dar se temea de incidente neprevăzute. Îl sună pe Ronald Chapter la Viena, îl trezi din somn și îl întrebă:

– Cum arată fizic prietenul cu care trebuie să mă întâlnesc mâine?

– *Well*, zise americanul. Cred că îl vei recunoaște ușor. E foarte înalt, slab, cu părul alb și ciufulit.

– Mulțumesc, zise Malko, care nu voia să-i ceară prea multe amănunte în această privință.

Sună la centrală și ceru să fie trezit la orele cinci și jumătate, apoi se culcă liniștit.

* * *

Un negustor ambulant de *simit*[1] își oferea marfa caldă pasagerilor care coborau din clădirea tristă și cenușie a portului Karakoy. Pasagerii, trași la față de oboseală și încărcați ca niște catâri, nici măcar nu se uitau la el, grăbindu-se să ajungă la un taxi sau la un *Dolmus*[2] aflate pe partea cealaltă a străzii.

Malko, la volanul Fordului, staționase în spatele taxiurilor colective. Nimeni nu avea voie să pătrundă în clădire, în afară de pasageri. Casele de bilete nu deschiseseră încă și o mulțime de călători se înghesuiau în pasajul îngust deasupra căruia scria „Polis". Era frig și cădea o burniță rece.

Izurmorovo tocmai trăsese la chei, iar drapelul ucrainean albastru și galben aproape rupt, care flutura la pupă, indica într-o oarecare măsură cum arăta interiorul. În mijlocul fluierăturilor și vociferărilor obișnuite, câțiva marinari reușiră să instaleze scara de coborâre. Pasagerii care ieșeau în acest moment

---

[1] *Franzelute cu susan (n.a.)*

[2] *Taxiuri colective (n.a.)*

proveneau de pe un alt vas. unul turcesc. sosit cu o jumătate de oră mai înainte.

Malko ieși din mașină, căutând un post de observație mai bun. Zări o parcare la stânga debarcaderului și se îndreptă spre ea. Se strecură printe mașini și ajunse la un grilaj care dădea direct spre chei. Primii pasageri ai navei ucrainene tocmai coborau pasarela. Cum nu avea de unde să știe dacă era singura navă, Malko se hotărî să se întoarcă și să supravegheze ieșirea din mașină. Toți pasagerii trebuiau să treacă pe acolo.

În curând, călătorii veniți cu vasul ucrainean începură să iasă. Sărăcăcios îmbrăcați, încărcați cu valize deformate, majoritatea erau mici bișnițari veniți să cumpere din Turcia produse care lipseau în Ucraina, aducând în schimb ceva droguri ca să le plătească. Sau familii venite să-și viziteze rudele instalate deja în Turcia.

Polițiștii turci, mai curând îngăduitori, nu se uitau cu prea mare atenție. Cum ieșeau pe ușă, cei mai mulți bișnițari se năpusteau asupra magazinașelor „free-shop" care se aliniau pe stradă. Revenit la volanul mașinii, Malko îi urmărea cu atenție pe nou-veniți. Inima începu să-i bată cu putere când zări un bărbat înalt, îmbrăcat cu o canadiană, având un păr de un alb strălucitor. El nu avea decât o geantă de piele. Bărbatul înalt trecu de control.

În momentul în care Malko voia să coboare din mașină pentru a-l întâmpina, căci era convins că nu putea să fie decât Boris Nicolaiev, acesta din urmă se întoarse, vorbind unui bărbat mai scund, masiv, cu trăsături colțuroase. Se opriră câteva secunde, apoi traversară strada în direcția unei parcări de trei etaje, din beton înnegrit de poluare, situată în fața debarcaderului.

Cine era acel necunoscut? Malko își zise că un tovarăș de călătorie care probabil avea o mașină în acea parcare și care îi propusese să-l ducă la hotel. În fond. Nicolaiev nu știa că Malko va fi acolo. Ucraineanul stătea acum la intrarea parcării și discuta cu celălalt. Malko era mult prea departe ca să audă ce discută... Necunoscutul porni în fugă pe scări, în timp ce Boris Nicolaiev își pusese geanta jos și îl aștepta. Probabil că celălalt se dusese să aducă mașina.

Trecură câteva minute. În fața taxiurilor se făcuseră niște cozi de nedescris. Deodată Malko auzi scrâșnetul frânelor unei mașini coborând în mare viteză rampa parcării. Boris Nicolaiev ridică capul cu o expresie de surprindere.

Din locul în care se afla, Malko nu putea să zărească interiorul parcării. Dar îl văzu pe Boris Nicolaiev luând-o brusc la fugă spre parcarea mică. În același moment, o mașină Volvo mare apăru de pe rampă și viră la stânga, pe *Kemankes Caddesi*. Boris Nicolaiev se opri brusc în mijlocul drumului și întoarse capul. Pe față i se citea spaima. Un bărbat sărise din mașina Volvo, ținând în mână o armă Kalașnikov cu pat pliant îndreptată spre Boris Nicolaiev.

Mai multe lucruri se întâmplară în același timp.

Boris Nicolaiev, văzând că nu va putea ajunge la clădire, o luă spre parcare, socotind probabil că se va ascunde după mașinile care staționau acolo.

Malko sări din mașină cu arma în mână, chiar în momentul în care răpăia o rafală scurtă.

Lovit în spate, Boris Nicolaiev se poticni, dar reuși să ajungă în mica parcare vecină cu cheiul unde dispăru în spatele mașinilor. Ucigașul se luă după el. Respectivul nu se mai vedea în momentul în care doi polițiști turci ieșiră în fugă din clădire cu revolverul în mână.

Un al doilea om, fără măcar să coboare din Volvo, îi seceră cu o lungă rafală de mitralieră. Oamenii fugeau în toate direcțiile, părăsindu-și bagajele, refugiindu-se în magazine. Malko trecu prin spatele mașinii Volvo, traversă strada în fugă, și se aruncă în parcarea în aer liber unde se aflau Boris Nicolaiev și primul ucigaș.

Strecurându-se printre mașini, Malko îl zări pe Boris Nicolaiev agățat de grilajul care despărțea parcarea de chei. Crezu că va găsi o ieșire. Ucigașul cu Kalașnikov sosea în spatele lui. Asasinul se opri și, calm, cu picioarele depărtate, ridică arma să-i dea lovitura de grație.

Dar nu avu timp. Malko trase, și cu un singur glonț, îi distruse vertebrele cervicale.

În spatele lui auzi vociferări, împușcături și zgomotul unei mașini care demara. Puse repede revolverul la centură, alergă

spre Boris Nicolaiev și se lăsă pe vine lângă el. Ucraineanul avea deja privirea tulbure. La colțurile gurii îi apăruse o spumă roșie, era alb la față ca varul și avea toată cămașa plină de sânge. Era pe moarte. Malko îl ridică de spate și privirea muribundului recăpătă puțină viață. Îngăimă câteva cuvinte de neînțeles.

– Boris Nicolaiev? Ești Boris Nicolaiev? îl întrebă Malko în rusă.

Muribundul se uită țintă la el încercând din nou să vorbească. Malko insistă:

– Sunt Malko Linge. Aveam întâlnire la *Ciragan*.

Polițiștii turci invadau parcarea cu arma în mână, căutând ucigașii. Începură să vocifereze când descoperiră cadavrul omului cu Kalașnikov. Trei dintre ei îl înconjurară pe Malko care stătea aplecat peste rănit.

– *Glaskow*, murmură rănitul. *Glaskow*...

– E numele navei care va transporta armele? întrebă Malko.

Boris Nicolaiev dădu afirmativ din cap.

– Când va ajunge la Istanbul?

Colonelul Nicolaiev nu mai răspunse. Închisese definitiv ochii. Suspicioși, polițiștii în albastru îl apostrofară pe Malko în turcește. Malko lăsă ușor la pământ cadavrul agentului dublu. Oamenii debarcau în continuare de cealaltă parte a grilajului. Din cauza animației portului, împușcăturile aproape că trecuseră neobservate.

Malko se ridică în picioare și fu imediat percheziționat de un polițist care se dădu imediat înapoi când zări mânerul revolverului de la centură... Cu gesturi foarte prudente, Malko scoase din buzunar cartea de vizită dată de Zeynel Sokik și le-o întinse. Asta îi mai liniști puțin...

Se pomeni totuși sub paza a doi mustăcioși în timp ce al treilea polițist lovea cu piciorul cadavrul asasinului colonelului Nicolaiev acoperindu-l de injurii.

* * *

Zeynel Sokik sosi o oră mai târziu, la fel de elegant, și toți luară imediat poziția de drepți.

– Scuză-mă, n-am putut veni mai repede, am fost într-o ședință cu ministrul de interne. Ce s-a întâmplat?

Malko îi explică faptele.

Urmă o explicație lungă cu polițiștii. Aceștia aduseră actele mortului și Zeynel Sokik explică:

– E un membru al PKK-ului căutat de poliție. Un asasin profesionist. Ceilalți au reușit să fugă după ce au împușcat doi polițiști. Nu înțeleg de ce l-au asasinat pe acest rus. Era un membru al Mafiei?

– Nu chiar, zise Malko.

Apoi îi spuse ce știa despre rus și Zeynel Sokik dădu din cap lămurit.

– Nu e de mirare. Oamenii Mafiei din Crimeea au legături foarte strânse cu PKK. A fost o execuție comandată.

– Călătorea cu un bărbat care l-a arătat asasinilor, explică Malko. L-am văzut. A fugit cu ei.

– PKK dispune de multe ascunzători în oraș. Ai avut noroc, sunt foarte periculoși.

– Nu pe mine mă vizau, răspunse Malko. Îl așteptau pe el ca să nu-mi poată spune nimic.

– Au reușit?

– Aproape, zise Malko. Doar câteva cuvinte a reușit să mai spună.

Turcul clătină din cap.

– Cred că nu mai avem ce face aici...

Sokik semnă câteva hârtii și unul dintre polițiști îi înmână cu respect revolverul într-o punguliță de plastic. Imediat ce ajunseră în stradă, turcul îi întinse arma.

– Ia revolverul, nu era cazul să-i vexăm. Sunt băieți de ispravă. Noroc că cel pe care l-ai împușcat era un membru PKK.

Se despărțiră și Malko se întoarse la mașina lui. Peste cinci minute gonea spre Consulatul american.

– Dacă ai numai numele navei, ce poți afla despre ea? întrebă Malko.

John Burke zâmbi cu toată figura.

– Totul. Tonajul, armatorul, portul de origine, proprietarii succesivi, vârsta, descrierea. Și e suficient să sun la firma

Lloyd's din Londra. Ei au toate informațiile despre tot ce plutește. Cred că într-o jumătate de oră vom afla totul despre *Glaskow*. Dacă l-ai fi așteptat la hotel pe acest colonel Nicolaiev, n-am fi avut nici măcar această informație. care e vitală.

Luă legătura cu secretara prin interfon și îi ceru să sune imediat la Lloyd's.

– Ambele părți știu că ne aflăm pe urmele lor. Această crimă a fost pusă la cale de cei din Crimeea, bazându-se pe complicii lor de-aici. Eu cred că asta e o dovadă că Vladimir Sevșenko se află într-adevăr la Istanbul. Presupun că el a luat legătura cu ucigașii. Colonelul Nicolaiev a făcut probabil o imprudență și au hotărât să-l lichideze mai curând aici decât la Odessa. Nu cunoaștem motivul.

– Mafioții ruși ucid așa cum respiră, zise John Burke. Ar trebui să fii mai prudent. Nimic nu-i oprește.

Apoi, vrând parcă să întărească sensul celor spuse, conchise:

– Tipii ăștia sunt în stare de orice. Aici, la Istanbul, dispun de ucigașii din PKK care sunt niște profesioniști și nu se tem de nimic. Ai văzut ce-a fost dimineață. N-ar ezita să vină la *Ciragan* și să ciuruie pe toată lumea ca să se debaraseze de tine. E mai rău decât la Chicago în timpul Prohibiției. Trebuie să fii tot timpul în gardă.

– Voi face și mai mult, zise Malko. Îl voi căuta pe Vladimir Sevșenko. De altfel, e un lucru indispensabil. E bine că acum știm numele vasului. Numai că prin Bosfor trec vreo treizeci de nave în douăzeci și patru de ore. Nu le poți repera pe toate. Supraveghindu-l pe Sevșenko. ar trebui să știm când va trece Bosforul respectiva navă. După aceea va fi ușor să-i supraveghem plecarea și să calculăm momentul în care va pătrunde în Adriatica. Controlul va fi treaba celor de la *Sharp Guard*.

– Oricum, mai e și ascunzătoarea din cartierul *Atakoy*. zise omul de la CIA. Vei ajunge la Sevșenko supraveghindu-l pe Al Mahdi.

– Două precauții sunt mai bune decât una. insistă Malko. Nu suntem siguri că mai folosesc aceeași ascunzătoare. Dar

cred că știu cum îl pot găsi pe Vladimir Sevșenko. Nu e genul de om care să frecventeze muzeele.

John Burke izbucni în râs.

– Mai curând frecventează prostituatele și cazinourile.

– Exact, zise Malko. Prin una din cele două gemene, Swetlana și Mariana, ar trebui să ajungem la el. Sunt exact genul de femei pe care jinduiește să le călărească un mafiot plin de bani.

– *Right!* aprobă John Burke. Numai că trebuie să dăm de ele. Nu știu unde locuiesc și n-am nici cea mai mică idee despre numele lor de familie. Dar mergând prin cazinouri, am putea să dăm de ele. Din păcate, n-o să te pot ajuta. Am o întâlnire la Ankara mâine dimineață foarte devreme și trebuie să plec din seara asta. Directorul pentru „Europa de Sud" se află în trecere și inspectează toată organizația noastră din Turcia. Dar îți voi da pe unul dintre informatorii mei: Ilnur Demir. Își petrece viața agățând femei și cred că va fi încântat. Stai să-l sun.

Omul de la CIA formă un număr de telefon și îi explică în turcește interlocutorului său ce dorea de la el, râzând din când în când cu un aer complice. După ce puse telefonul în furcă. John Burke îi adresă lui Malko un zâmbet încântat.

– Ilnur e la dispoziția ta. Mi-a spus că rareori se întâmplă să-l plătesc ca să se distreze. E sigur că ți le găsește pe acele prostituate și te așteaptă la barul *Biber* de pe *Abdi Ipecki*, din cartierul *Nisantasi*, la orele nouă. Întrebi de el la bar. E cunoscut ca un cal breaz...

– Mulțumesc, zise Malko. Elko supraveghează din dimineața asta ascunzătoarea de la *Atakoy*. A avut o idee genială. Cu ajutorul amicilor lui, Elko a găsit o șaretă cu zarzavaturi și s-a instalat nu departe de blocul respectiv. Vânzătorii ambulanți sunt destul de frecvenți în cartier, așa că acoperirea e perfectă. Are la dispoziție și o mașină care staționează în parcarea unui alt bloc.

– Bravo, zise John Burke. Nu mai trebuie decât să-ți țin pumnii.

Secretara ciocăni, băgă capul pe ușă și agită un telex.

– Răspunsul de la Londra, sir.

John Burke aruncă o privire pe telex și i-l întinse lui Malko. Pe foaia de hârtie erau patruzeci de rânduri: toată "viața" navei *Glaskow*. Fusese lansată la apă în 1972 la șantierele din Odessa. Era o navă tip „Vracquier" de cincisprezece mii de tone, deplasându-se cu o viteză de douăsprezece noduri. Avusese patru proprietari succesivi, ultimul fiind o companie obscură de navlu cu sediul la Odessa, Ukraynia Shipping.

Nu mai lipsea decât data plecării din Odessa...

– Vom primi diseară sau mâine descrierea ei, îl anunță John Burke. Dacă nu sunt aici, vei aranja totul cu secretara mea. Nu mai ai decât să aștepți până diseară.

Peste Istanbul cădea o ploaie fină și deasă. Malko își zise că cel mai bine era să rămână în camera lui de la hotel. Cei pe care îi căuta el se manifestau ca niște fiare sălbatice, noaptea.

* * *

Ilnur Demir intră la *Biber* pe la opt și jumătate, cu obișnuitul său aer de cuceritor. Ardea de dorința de a poseda o femeie. De fiecare dată când petrecea seara singur la Istanbul, Ilnur înghițea două lingurițe din *Padishah Macunu*, acel afrodiziac puternic care îi permitea să-și satisfacă capriciile și nevasta rămasă acasă pe malul asiatic. De fiecare dată când se întorcea târziu, nevasta îi cerea să-și arate „bărbăția" pentru a-i dovedi că îi fusese fidel, lucru de care n-ar fi fost în stare fără ajutorul „dulceții infernale".

Căutarea celor două prostituate îl făcuse să saliveze. Viața lui evolua în jurul a doi poli: femeile și dolarii. Mica afacere cu materiale pentru aeroporturi și banii primiți de la CIA îi permiteau să-și satisfacă dorințele.

Ilnur traversă culoarul lung care ducea la barul propriu-zis, încă gol, salutat imediat de barmanul mustăcios.

– O bere?

Ilnur era mort după bere, și bea cam douăsprezece într-o seară. Răspunse „da" și rămase cu gura căscată în fața noii „barmanițe". O brunetă cu părul scurt și nasul cârn, îmbrăcată într-un pulover care i se mula pe corp și stretch. Tânăra îi adresă un zâmbet ademenitor și continuă să șteargă tejgheaua. Ilnur se aplecă spre barman.

Asta cine e?

- Mevlana. A venit din Anatolia acum trei zile. Mișto, nu?

O anatoliană! Îi venea apă-n gură. La Istanbul se zvonea că mulți oameni foloseau anatoliencele nu numai pentru marea lor rezistență la muncă, ci și pentru calitatea felațiilor...

Ilnur începu imediat să viseze. Mevlana nu părea sălbatică: de altfel, nici nu trebuia să fii așa dacă voiai să lucrezi la *Biber*. Acolo era un bar unde fetele veneau ca să fie agățate. Chelnerițele nu ezitau să facă dragoste cu clienții dacă era nevoie. Tânăra turcoaică mângâie barba pe care fusese obligat să și-o lase din cauza unor coșuri urâte care îi năpădiseră bărbia. Avea la dispoziție o jumătate de oră și sexul întărit îl durea atât de tare încât îl împiedica să se mai gândească la altceva. Își luă berea și se duse într-un separeu din fundul barului, rezervat numai anumitor clienți. De acolo îl strigă pe barman.

– Mustafa, spune-i colegei tale să nu mai șteargă barul și să vină mai bine să-mi țină tovărășie.

După treizeci de secunde, Mevlana se apropie cu ochii în jos și se așeză lângă el. El îi adresă un zâmbet cu subînțelesuri și trase perdeaua care îi izolă de restul sălii.

– Mevlana, vreau să-ți arăt ceva.

Ea chicoti ușurel.

– Bine. Ce?

Cu o mișcare rapidă, turcul își trase în jos fermoarul blugilor, scoțând la iveală un membru strălucitor ca un far. Un mădular de aproape douăzeci de centimetri puternic congestionat.

– De când te-am văzut sunt așa, îi explică el cu glas scăzut. N-am mai văzut o fetișcană atât de ațâțătoare...

Luată pe neașteptate, Mevlana se foi pe scaun cu un râs jenat. Niciodată nu fusese atacată atât de direct. Își zise că probabil era un fel de rit inițiatic al marelui oraș.

– După ce termin treaba la bar, îi propuse ea cu un ton înțelegător. Dacă...

– N-am să pot rezista până atunci, imploră Ilnur. Fă un mic efort.

Și, ca să o ajute, el o prinse de ceafă, aplecându-i fața spre membrul în erecție.

– Numai puțin, capătul! murmură el vârâdu-i tot membrul în gură.

Mevlana tresări surprinsă, apoi. de teamă să nu fie concediată dacă refuză, făcu ce i se cerea.

* * *

– Domnul Ilnur Demir a sosit? întrebă Malko în engleză.

Găsise destul de greu barul *Biber* și fusese destul de dificil să găsească un loc de parcare pentru mașină. La bar stăteau vreo trei-patru fete, printre care și o blondă oxigenată, provocator de decoltată, care mișca din cap în ritmul muzicii de jaz. Ambianța era apăsătoare. O barmaniță cu ochii negri își plimba sânii pe sub nasul rarilor clienți. Te-ai fi crezut în Texas, nu în Turcia.

Barmanul arătă spre perdeaua din fundul sălii.

– E acolo.

Malko traversă barul și trase perdeaua.

La început crezu că îl vede pe Iisus Cristos pe cruce. Un bărbat cu un păr foarte lung care îi cădea pe umeri. Avea ochii închiși, capul dat pe spate și o expresie care ar fi putut fi luată drept durere. Din gură îi ieșea un geamăt continuu. Apoi Malko își lăsă privirea în jos și descoperi că acea crispare a feței se datora unui extaz care nu avea nimic mistic. În același moment, falsul Iisus Cristos scoase un țipăt răgușit, apăsă cu brutalitate pe capul Mariei Magdalena și fu scuturat de un spasm puternic...

Malko dădu drumul perdelei să cadă în jos. Se întoarse la bar și comandă un „raki", otrava locală. După câteva clipe, Mevlana se reîntoarse la bar puțin cam năucită, după care își făcu apariția și tânărul bărbos. Nici măcar nu-l văzuse pe Malko. Barmanul făcu prezentările.

– Mă odihneam, îi explică Ilnur. Am avut o zi obositoare. Ne punem imediat pe treabă. Domnul Burke mi-a explicat despre ce e vorba. O să luăm la rând cazinourile.

Capitolul XVIII

Malko înainta ca melcul, blocat în spatele unui autobuz vechi care se îndrepta spre nord, sub o ploaie torențială. Vizibilitatea era destul de redusă și asfaltul drumului care trecea pe lângă Bosfor era alunecos ca un patinoar.

– Mai e mult? întrebă el.

Ilnur Demir făcu un gest liniștitor.

– Nu,nu, imediat după Bebek. Foarte mulți ruși frecventează acest cazinou.

Se aflau la patruzeci și cinci de minute de centru, departe în nordul celui de al doilea pod peste Bosfor, aproape la Marea Neagră. După ce trecuseră în revistă toate cazinourile din Istanbul, de la *Swiss Hotel* până la cel mai amărât, *Ramada*, undeva pe străduțele din cartierul *Beyazit*, frecventat mai ales de ucraineni lamentabili cărora le sticleau ochii după câștiguri. Pe lângă jocurile mecanice se învârteau câteva prostituate prăpădite.

Ilnur cunoștea pe toată lumea... După cazinouri, inspectaseră câteva restaurante de lux, două localuri nemaipomenit de triste și un bar față de care *Biber* semăna cu anticamera paradisului... În lumina farurilor apăru un portar plin de fireturi, suportând cu stoicism ploaia.

– Aici e, zise Ilnur.

Malko recunoscu hotelul-cazinou *Tarabya*, unde le mai întâlnise pe gemene când se dusese cu John Burke, și prinse din nou speranță. Din păcate, ajunși în sala de la primul etaj, constatară imediat că gemenele nu erau acolo. La ieșire, Ilnur avu discuția obișnuită cu cerberul de la intrare și-i pasă câteva sute de mii de lire turcești. Malko se uită discret la ceas. Douăsprezece și jumătate noaptea.

– Ne întoarcem la *Biber*, propuse turcul. Am lăsat mesaje peste tot. Or să mă sune imediat ce apar.

Când intrară la *Biber*, patruzeci și cinci de minute mai târziu, ambianța era și mai sordidă. Perechile se pipăiau prin toate colțurile în sunetele unei muzici de jaz în surdină. Barmanița care îl „ușurase" pe Ilnur îi adresă un zâmbet lubric care se extinse și la Malko. Nu le mai rămăsese decât să aștepte.

* * *

Orele două fără un sfert. Malko, moțăind, nu reușea să fie interesat de un decolteu fabulos, în ciuda bunăvoinței evidente a proprietarei. Ilnur, care era la cea de a opta bere, pipăia chelnerița de fiecare dată când aceasta trecea pe lângă el, simțindu-se din nou excitat... Deodată barmanul îi întinse receptorul telefonului de pe tejghea.

– Te caută cineva.

Convorbirea fu foarte scurtă. Ilnur Demir se lăsă să alunece de pe taburet cu privirea lacomă a unui lup care a zărit o oaie grasă.

– Sunt la *Swiss Hotel*. Singure!

Până la *Swiss Hotel*, pe *Bayioudim Caddesi*, izolat în mijlocul unei grădini mari nu departe de Bosfor, drumul cobora. Nu făcură până acolo mai mult de cinci minute. Intrarea cazinoului se afla la stânga intrării principale în parc. Afară ploua torențial.

Swiss Hotel era mult mai luxos decât *Tarabya*: mochetă roșie, marmură, lustre, oglinzi. Aproape Las Vegas...

Malko le zări imediat pe cele două gemene la o masă de ruletă, așezate una lângă alta. Jocul era în toi și nu se auzea decât clinchetul jetoanelor, vocea monotonă a crupierului și câteva exclamații cu glas scăzut. Una dintre gemene purta o bluză cuminte de mătase bej, umflată de pieptul opulent. Era trasă la față, avea machiajul stricat și privirea goală. Toată strălucirea îi dispăruse. Cealaltă purta o bluză asemănătoare dar de culoare neagră. Se juca cu un teanc de jetoane, fără să mizeze, cu ochii țintă la covorul verde.

– Ce facem? întrebă Ilnur care avea din nou mâncărimi.

– Să așteptăm să termine de jucat. sugeră Malko.

Așteptarea nu dură prea mult. Geamăna cu bluză bej așeză toate jetoanele pe numărul 7. Crupierul anunță că toate jocurile erau făcute și lansă bila care se rostogoli cu clinchetul ei specific în tăcerea tulburată doar de jocurile mecanice.

– *Twenty-one!*

Crupierul greblă implacabil toate jetoanele. Geamăna cu bluză bej se bosumflă. Amândouă aveau o expresie de o cruditate incredibilă și demnă de milă totodată – cea a jucătorilor care pierd. Sora ei îi adresă câteva cuvinte la ureche și împinse teancul ei de jetoane pe numărul 7, cu un zâmbet crispat. Jocul se reluă și crupierul anunță:

– *Eleven!*

Cele două gemene se ridicară amândouă de la masă cu un aer absent. Amândouă aveau fuste plisate de culoare roșie, lungi până la glezne. Ucrainienele se-ndreptară ca niște automate spre ieșire. Dar în drum dădură peste Malko și însoțitorul său.

Fața li se lumină într-o fracțiune de secundă, de parcă cineva ar fi răsucit un buton! Buzele deveniră parcă și mai senzuale, privirea provocatoare și Malko avu impresia că și sânii li se mai umflaseră sub bluzele de mătase!

Cea cu bluză bej se apropie de Malko.

– Ne-am săturat de jucat în seara asta! Ne oferiți o cupă de șampanie?

Își trecu brațul pe sub cel al lui Malko, sprijinindu-și pulpa de el. Mărinimos, Malko comandă la bar o sticlă de șampanie, ceea ce avu darul să-l trezească instantaneu pe barman. Respectul era îndreptățit. pentru că o sticlă de șampanie costa opt milioane de lire turcești. Gemenele se topiră văzând atâta generozitate...Timp de câteva minute fu o adevărată euforie. Ceva ce se citea în privirile Swetlanei și ale Marianei ar fi provocat o erecție instantanee celui mai fanatic aiatolah.

O a doua sticlă de șampanie Taittinger fu golită aproape la fel de repede. Geamăna cu bluză bej – Swetlana –, care părea „șefa". se aplecă la urechea lui Malko. după ce-și fixă o țigară Lucky Strike în țigaretul ei lung.

– Mi-ar plăcea să vă arătăm tot ce știm să facem... Avem un mic apartament foarte simpatic. cu filme și un pat *foarrrte* mare.

Ucraineana îi atinse ușor costumul cu sfârcurile sânilor. Văzându-l că tace, femeia preciză:

– Cinci mii de dolari și pui prezervativ.

Mai înainte ca Malko să fi putut răspunde. în spatele lor se auzi o exclamație furioasă. Malko se întoarse. Cu fața crispată de furie, Mariana încerca să-și scoată de sub fustă brațul lui Ilnur Demir. vârât până la cot între copsele ei. Malko preferă să-și spună că dorea să păstreze o jartieră ca amintire.

– Ce e cu vierul ăsta în călduri! zise Mariana în rusește. Nu sunt târfă de trotuar... Să mergem. M-am săturat de amărâtul ăsta!

– Ai pierdut șapte mii de dolari în seara asta, răspunse Swetlana.

Mariana se ridică de pe scaun.

– Mâine o să câștigăm zece mii, știi foarte bine. Haide!

Swetlana își părăsi și ea taburetul. Trebuia să acționeze.

– Swetlana, vreau să-ți fac o propunere, zise Malko în rusește.

Ucraineana îl fulgeră cu privirea ochilor de un albastru de cobalt.

– Nu ne târguim în privința prețurilor.

Efectul benefic al șampaniei părea să se fi risipit deja. Ilnur, cu aerul unui câine bătut. își contempla cu tristețe erecția inutilă.

– Nu despre asta e vorba. preciză Malko. Caut un prieten pe care s-ar putea ca voi să-l fi întâlnit. Un ucrainean, Vladimir Sevșenko. Dacă mă ajutați să-l găsesc, vă dau cinci mii de dolari.

Pupilele Swetlanei părură deodată că împrăștie o răceală de gheață. Ucraineana răspunse cu o voce reținută:

– Nu știu cine ești. Dar ai greșit adresa. Ne vindem trupul, nu vindem informații. N-avem chef să ajungem în Bosfor. cu pantofi de ciment în picioare. *Dosvidania.*

Înainte ca rusoaicele să se îndepărteze. Malko avu timp să insiste:

– Dacă vă răzgândiți, stau la *Ciragan*, camera 132.

Ilnur Demir, gata să plângă, se uită după rusoaice cum își legănau fundurile.

– Ne-am fi putut culca cu ele. După aia, discuția ar fi fost mult mai simplă.

Malko încercă să nu-și exteriorizeze decepția. Pista pe care conta atât de mult nu ținuse. Se întoarseră la mașină tăcuți. Ploaia încă nu se oprise. După ce-l lăsă pe Malko la hotel, Ilnur luă direcția podului peste Bosfor, folosit zilnic de cinci sute de mii de turci, dar pustiu la ora aceea. Era chinuit de aceeași erecție și își zise că se va răcori cu nevasta lui, gândindu-se la cele două gemene sublime. În lipsă de altceva...

* * *

Malko privea un cargou trecând prin Bosfor chiar în momentul în care sună telefonul. Era Elko Krisantem.

– Am noutăți, îl anunță el.

Suna dintr-o cabină publică de lângă poșta situată în apropierea moscheei din cartierul *Atakoy*.

– Ne întâlnim peste o oră, zise Malko.

Ajunse însă mai repede și trebui să aștepte în mașină. Elko Krisantem sosi în sfârșit, împingând șareta lui cu zarzavaturi. Sub legume se afla o armă Uzi pusă la dispoziție de Zeynel Sokik. Elko era neras, prost îmbrăcat – arăta perfect!

– Nami Okdu a venit să cumpere legume! îl anunță el triumfător. O cantitate importantă. Prin urmare, sunt mai mulți în apartament.

Așa se explica dispariția lui Nikolas Tolman. După sinuciderea iranienei, Malko sunase la hotelul *Opera* și aflase că slovenul eliberase camera cu o jumătate de oră mai înainte. Probabil se dusese în ascunzătoarea în care se afla și Ali Al Mahdi.

– Întoarce-te la postul tău, zise Malko. În curând vor ieși.

Malko plecă spre centrul Istanbulului. Toată speranța îi rămăsese în supravegherea acestei ascunzători.

* * *

Vladimir Sevșenko parcurse cu o privire distrată încăperea delicat mobilată a acelei *yali* care își deschidea ferestrele spre Bosfor. Gemenele închiriaseră un apartament într-una din vechile case de lemn tradiționale construite la marginea Bosforului. Erau încântătoare dar începeau să fie decimate de proprietarii imobiliari care le cumpărau, le dărâmau și construiau în locul lor blocuri de beton cu mai multe etaje. Mai rămăseseră câteva în cartierul *Bebek* care domina Bosforul. Ucraineanul își fixă atenția asupra coapselor Swetlanei, pe care fusta mini nu reușea să le acopere. Sora ei număra fără grabă bancnotele de o sută de dolari. După ce termină, femeia îi puse într-un seif cu sistem de închidere electronic și se întoarse lângă sora ei.

Amândouă purtau ținuta de lucru. Slip și sutien de dantelă neagră, bluză transparentă și pantofi decupați care se prindeau cu șireturi. Se stropiseră din belșug cu parfum. Vladimir Sevșenko simțea cum îi crește pulsul. Cinaseră la *Urkan* și goliseră toți trei o sticlă de coniac franțuzesc. Făcu un pas înainte și prinse cu mâna sânul stâng al Swetlanei, gâfâind ca o focă.

– O să vă sparg pe amândouă, promise el. Haide, în pielea goală!

Concepția lui despre erotism era mai apropiată de cea a cazacilor decât de amorul curtenitor... Swetlana se sperie de ceea ce văzu în ochii lui injectați de sânge. Se desfăcu din mâna lui și propuse:

– Așteaptă, ai dreptul la un mic show. După aceea ne vom ocupa de tine.

Gemenele se dezbrăcară cât ai clipi. Lungite una peste alta, în întregime goale, ele începură să se mângâie reciproc participând din plin la acest joc. Era partea care le plăcea cel mai mult, iar cuvintele pe care și le spuneau sunau adevărat.

Vladimir Sevșenko profită ca să se debaraseze de haine. Apoi se așeză într-un fotoliu și contemplă spectacolul masturbându-se mașinal, cu privirea lucitoare și răsuflarea gâfâită.

Vladimir Sevșenko se ridică brusc din fotoliu, mârâind ca un mistreț, cu sexul înainte.

Swetlana își lăsă sora și zise:

– Stai. să-l calmăm puțin!

Amândouă încercau să întârzie cât mai mult asaltul ucraineanului. Din momentul în care îl văzuseră gol. gemenele ar fi dorit să-i dea banii înapoi...

Swetlana se strecură până la el. îi prinse sexul cu mâna dreaptă și se lăsă în genunchi pe covor. apucând cu gura mădularul violaceu.

Vladimir Sevșenko se opri brusc, parcă lovit de trăsnet. Asta îi plăcea.

Swetlana cunoștea o serie întreagă de rafinamente. Ucraineanul scoase un fel de răget. de plăcere și surpriză. Numai că efectul fu cu totul altul decât cel urmărit de Swetlana. În loc să-l facă pe Sevșenko să dorească continuarea acestor mângâieri erotice, rafinamentul ei provocă dezlănțuirea bărbatului. O apucă pe femeie de păr și o ridică în picioare. Apoi o apucă de sex. își înfipse degetele grase în el și o aruncă pe pat. alături de sora ei.

Apoi se lungi imediat pe ea, strivind-o cu kilogramele lui. Pipăi, scoase un fel de grohăit, simți umiditatea sexului desfăcut și împinse cu putere.

Swetlana crezu că îi sunase ceasul din urmă. Cu picioarele desfăcute. înspăimântată, ucraineana urlă:

– Oprește-te! N-ai pus prezervativul.

Vladimir Sevșenko împinse mai departe reușind s-o pătrundă cu tot sexul.

După care începu s-o prelucreze cu regularitatea implacabilă a unui piston de locomotivă.

– Ticălosule! N-ai pus prezervativ! strigă iarăși Swetlana.

Dar pe Vladimir Sevșenko îl durea în cot de prezervativ. posedând-o temeinic și frământându-i sânii. Strivită sub greutatea lui. ucraineana gemea și îi adresa insulte cumplite. Mariana. cuprinsă de panică. nu ezită. Luă o lampă din ceramică și-l lovi cu ea peste ceafă pe Vladimir Sevșenko.

Ucraineanul se scutură, ca înțepat de un țânțar. și își continuă activitatea. în ciuda loviturilor de picior și a pumnilor primiți de la sora geamănă. cuprinsă de o criză isterică. Când se retrase. Swetlana crezu că supliciul luase sfârșit. Dar ucraineanul avea încă sexul triumfător... O întoarse pe tânăra

femeie pe burtă cu brutalitate și se tolăni din nou pe ea. pipăind între corpurile lor. Când îi simți mădularul monstruos așezându-se în deschizătura ei cea mai intimă. țipătul Swetlanei fu de-a dreptul cumplit. De când își exercita meseria la Istanbul, niciodată nu mai întâlnise o asemenea brută. Ea și sora ei își alegeau clienții cu grijă. majoritatea fiind turci. Nu acceptaseră propunerea lui Sevșenko decât din două motive: mai întâi pentru că pierduseră totul la ruletă și aveau nevoie de bani. Apoi pentru că dublaseră tariful obișnuit.

– *Niet! Niet!*

Însă Vladimir Sevșenko se ridică ușor. ținându-și membrul în poziția cea mai bună și se lăsă să cadă cu toată greutatea vertical. Sfincterul Swetlanei rezistă o fracțiune de secundă, apoi sexul pătrunse tot dintr-o dată. Femeia leșină din cauza durerii. Sângele care începea să picure nu-l împiedică pe ucrainean s-o violeze mârâind de satisfacție.

Mariana, plângând, se uită în jurul ei cuprinsă de panică. Gemenele nu mai fuseseră niciodată într-o astfel de situație. Se gândi să cheme poliția, apoi renunță. Ar fi venit prea târziu... Deodată zări o sticlă goală de raki. Vladimir Sevșenko gâfâia călare pe sora ei, împingându-și membrul din toate puterile. Ucraineanul îi aruncă o privire răutăcioasă Marianei.

– Acum vine și rândul tău, porumbițo. Pregătește-ți curu'...

Mariana îl lovi cu toată puterea în tâmplă. Sticla se sparse cu zgomot. Vladimir Sevșenko scoase un răcnet și căzu într-o parte, cu tâmpla spartă, ieșind din victima lui. Swetlana găsi forța să se târască pe mochetă până în sala de baie unde se prăbuși pe pardoseală.

Ucraineanul se scutura. Se ridică. întâi pe jumătate. apoi complet. Avea trăsăturile crispate de furie.

– O să te sugrum. idioato! zise el cu un glas șuierător.

Făcu un pas înainte și-și aminti brusc de motivul pentru care se afla la Istanbul. Nu-și putea permite anumite lucruri... Traversă încăperea fără să se îmbrace și deschise ușa. Mariana crezu că pleca în pielea goală. Dar ucraineanul se opri în prag și strigă:

– Djokar! Abbi!

Cecenii sărară din mașina parcată în față. Vladimir Sevșenko îi lăsă să intre, orbit de sânge, și le-o arătă pe Mariana care stătea goală în mijlocul încăperii.

– Distrați-vă cu putoarea asta! Alături mai e una.

Ajunse până în baie clătinându-se, dădu la o parte cu piciorul corpul Swetlanei și intră sub duș.

* * *

Djokar și Abbi râdeau ca niște copii. Goi de la brâu până la picioare, erau grozav de excitați în fața acelor femele splendide. Djokar, un roșcovan păros ca o maimuță, o țintuise imediat pe Mariana pe podea. O pătrunse cu tot sexul și juisă aproape imediat. După aceea îi luase locul Abbi. Apoi urmase iar Djokar. Niște turbați care nu se gândeau decât să le violeze pe acele femele oferite de stăpânul lor. Îi frământau cu atâta brutalitate sânii încât Mariana crezu că o să i-i smulgă. Apoi, ca două animale, se aruncară asupra Swetlanei, care zăcea nemișcată cu ochii dați peste cap. O explorară, înfigându-și degetele groase în anusul plin de sânge, în sex și trăgând-o de păr.

Djokar avea un sex enorm. O aruncă pe Swetlana pe un taburet de catifea și, în timp ce Abbi încerca să-i vâre sexul în gură, el o sodomiză, făcând-o să leșine încă o dată de durere... În momentul acela Vladimir Sevșenko ieși din baie, cu sexul încă ridicat, tamponându-și cu un prosop tâmpla însângerată. Se apropie de Mariana și o apucă de păr.

– Tu, putoareo, să plătești pentru ce-ai făcut.

Mută de groază, femeia nu răspunse. Îi trase o palmă și o aruncă pe podea, apoi se lăsă peste ea. Urmă același tratament pe care i-l aplicase Swetlanei. Femaia urlă simțind sexul monstruos pătrunzând-o cu brutalitate. Ucraineanul era mai excitat, așa că supliciul dură mai puțin... Cecenii se învârteau în jurul patronului lor, ținându-și sexele în mână, cu un aer răutăcios, așteptându-și rândul.

Deodată, Vladimir Sevșenko eliberă un val de spermă cu un răcnet de animal și se ridică în picioare.

– Terminați-o! zise el.

Cecenii nu așteptară să li se spună de două ori. Mariana fu violată de amândoi. Ultimul o lăsă lividă și plină de sânge ca pe sora ei.

Vladimir Sevșenko reușise între timp să se îmbrace. Cecenii, care nu-și scoseseră cămașa și cravata, se grăbiră să facă la fel. Ucraineanul se proțăpi în fața Marianei.

– Mă cheamă Vladimir Sevșenko. zise el cu o voce aspră și groasă. Nici o putoare nu m-a lovit vreodată. Ai noroc, altfel ar fi trebuit să-ți smulg sânii și să-ți scot mațele. Voi veni aici de fiecare dată când o să am poftă. Și n-am să-ți dau nici măcar o copeică. Iar dacă vei anunța poliția, îi voi trimite pe Djokar și pe Abbi să se ocupe de tine. Și te vor găsi.

Ucraineanul le arătă cu capul ușa celor doi ceceni și ieși ultimul. Rana de la tâmplă începu să-l ardă din cauza ploii. Era totuși mulțumit de felul în care își petrecuse seara. De multă vreme nu se mai distrase atât de bine.

* * *

– *Gospodin* Linge?

Era incontestabil vocea unei rusoaice.

– *Da*, răspunse Malko.

– Sunt Swetlana. vreau să ne întâlnim. Notează adresa. Suni la primul etaj. Peste o oră. Cu douăzeci de mii de dolari.

Capitolul XIX

Swetlana îi dictă adresa: cartierul *Bebek. Sahil Yolu Sokak, nr. 26*. Apoi închise imediat. fără să-i lase timp lui Malko să pună vreo întrebare. Malko consultă harta. Cartierul respectiv se afla mai sus pe malul Bosforului, la trei-patru kilometri de acolo. Ce însemna această propunere ciudată? Încerca să-l tragă pe sfoară? Sau era o capcană întinsă de Vladimir Sevșenko?

Acum două zile. Swetlana îl trimisese la plimbare. De ce să se fi răzgândit?

John Burke se întorcea de la Ankara abia în cursul serii. Malko nu voia să-l angreneze pe Zeynel Sokik în această acțiune. Elko Krisantem nu-și putea părăsi postul, singura pistă valabilă până în acel moment. Trebuia să se ducă singur. Luă din seiful camerei două sute de bancnote de o sută de dolari, le puse într-un plic maroniu și puse plicul în buzunarul interior al hainei. Nu era un pachet prea gros. Apoi își verifică arma, mai luă încă zece cartușe și puse revolverul la centură.

Totuși. înainte de a pleca, îl sună pe Zeynel Sokik și avu norocul să-l găsească.

– Mă duc la o întâlnire ciudată. îl preveni el. Dacă nu te sun peste o oră. poți veni să vezi dacă mai sunt în viață?

Îi dictă adresa turcului care nu puse nici o întrebare și îl asigură că nici Robocop nu ar rezista în fața oamenilor săi.

Malko plecă liniștit. Afară cădea aceeași ploaie măruntă. La adresa respectivă era o *yali*. o căsuță din lemn cu ferestrele spre Bosfor. Intrarea se afla în partea de jos a străzii. Malko coborî o scară de lemn și sună la „1". O voce de femeie întrebă în engleză la interfon:

– Cine e?

– Malko Linge.

Ușa se deschise automat. Parcurse câțiva metri de culoar și se pomeni în fața Marianei. Femeia arăta palidă la față și avea o privire sălbatică. Era înfășurată într-un soi de caftan verde și încălțată cu papuci de casă. Femeia îl instală pe Malko pe o mică sofa, cu fața spre Bosfor, aflat cu zece metri mai jos, și nu pierdu timpul.

– Îl cauți pe un anume Vladimir Sevșenko? zise ea în rusește.

– *Da.*

– Știu unde se află. Îți spun dacă îmi dai douăzeci de mii de dolari.

– Informația nu merită atâția bani. obiectă el.

Malko se întreba ce anume le făcuse pe gemene să se răzgândească. Bănuia a fi o cursă.

Mariana se uită la el cu răceală.

– Alaltăieri erai gata să dai cinci mii de dolari. Mâine o să-ți cer treizeci de mii...

Ochii albaștri aveau acea expresie dură și îndepărtată pe care o avea totdeauna când juca la ruletă.

– Credeam că-ți vinzi numai trupul, remarcă Malko. De ce te-ai răzgândit?

– Asta e treaba mea, zise tăios tânăra femeie. Dacă ești de acord, îmi dai banii. Dacă nu, pleci.

Mariana era deja în picioare. Malko își zise că, în fond, nu era vorba de dolarii contabilizați cu atâta grijă de funcționarii CIA.

– De acord, zise el.

Ea își întinse mâna cu palma deschisă.

– Banii.

El scoase teancul de bancnote de o sută de dolari și îl puse pe măsuța joasă.

Mariana se grăbi să-i numere. Apoi se ridică, trecu în altă cameră și se întoarse cu mâinile goale. Privirea ei lucea de ură.

– Vladimir Sevșenko locuiește la hotelul *Ciragan*, apartamentul 246, îl anunță ea.

– Și totuși nu l-am văzut niciodată! se miră Malko.

– Nu iese niciodată prin hol. preciză ea. Folosește totdeauna culoarul care leagă hotelul în care se află cu vechiul

palat în care se găsește cazinoul. Și nu iese prea mult din hotel. Numai seara.

– Ce face?

Ea dădu din umeri,.

– Nu-mi pasă. Știu că va pleca peste patru zile...

– O să mai dai ochii cu el? întrebă el.

Malko crezu că femeia o să-l scuipe în față.

– Dacă-mi aduci coaiele acestui porc, zise ea cu calm, vei putea să te culci cu mine pe gratis până la sfârșitul zilelor.

* * *

John Burke, cu fața gravă, asculta relatarea lui Malko, trăgând din țigară. Americanul părea preocupat. Îl sunase pe Malko pe la cinci, cerându-i să treacă pe la el. După ce Malko termină tot ce avea de spus, americanul strivi țigara în scrumieră aproape cu furie și zise cu o voce lipsită de convingere:

– Ai făcut o treabă formidabilă! Numai că eu am vești proaste...

– Ce vești?

– La Ankara, am vorbit despre această afacere cu directorul sectorului. Am dialogat cu cei de la Washington de mai multe ori. Acolo au un sistem de comunicații protejat mai performant decât al nostru.

– Și? întrebă Malko nerăbdător.

– Nu putem intercepta nava *Glaskow*...

Malko crezu că nu auzise bine. Ghemuit în fotoliu, cu privirea în jos, omul de la CIA părea teribil de stingherit.

– Și de ce. mă rog?

– *Sharp Guard* este, teoretic. sub jurisdicția NATO, îi explică John Burke. În realitate însă Casa Albă hotărăște totul. Zona este prea *sensibilă* din punct de vedere politic. Așa că. prin instrucțiuni confidențiale trimise celor care răspund de operațiune. Washington-ul a impus restricții permanente controlării unor nave suspecte.

– Ce restricții? întrebă Malko care începea să fiarbă de furie.

– Nici un vapor care navighează sub pavilionul unui stat care a pus trupe la dispoziția FORPRONU nu poate fi controlat. Poate fi doar întrebat politicos prin radio despre natura încărcăturii. Căpitanul navei *Glaskow* va da un răspuns liniștitor. de genul material agricol sau grâu.

– E o chestie de-a dreptul smintită! zise Malko stupefiat.

– Casa Albă nu vrea complicații diplomatice. zise omul de la CIA suspinând.

Uluit, Malko vru să insiste.

– Vrei să spui că această navă plină cu arme grele. cu tancuri T 72, elicoptere, mortiere, artilerie, rachete sol-sol și nu știu mai câte. va putea străbate liniștită Adriatica?

– Mi-e teamă că da! mărturisi John Burke. În mod clandestin, putem să facem ce dorim. Dar nimic oficial, ca să nu-i supărăm pe noii și vechii noștri aliați.

Malko nu-l mai asculta. Din Slovenia până la Istanbul, câteva persoane își dăduseră viața pentru ca această încărcătură să nu ajungă la destinație. Chiar și el scăpase ca prin urechile acului de moarte. Totul pentru nimic.

Dându-și seama că e scârbit. John Burke preciză:

– Trebuie să menajăm Ucraina. Mai au încă multe capete nucleare. Nu trebuie să cadă în mâini rele. E o adevărată nebunie să te iei de o navă cu drapel ucrainean. Foarte nepotrivit din punct de vedere politic.

Malko simțise de multe ori nevoia să abandoneze CIA, dar niciodată mai mult ca în momentul acela.

Mii de oameni își vor găsi moartea din cauza acelui cargou cu arme. Civili. Și războiul tot n-ar fi fost câștigat de bosniaci.

John Burke se ridică în picioare.

– Haide. te invit la cină. Mâncăm un pește gustos. fript într-un *lokenta*[1] și te mai înseninezi. Încă o dată ai făcut o treabă bună. Zadarnic, din păcate. Și l-am mai pierdut și pe Boris Nicolaiev... Cincisprezece ani de investiții... Haide să mergem.

În ascensor. Malko insistă:

– Să organizăm o operațiune *acoperită*. Nu cred că e chiar atât de greu să lipești o încărcătură explozivă de coca unui rablament de vas. Să explodeze în larg.

John Burke îl privi cu ironie.

---

[1] *Mic,restaurant tipic (n.a.)*

– Păi ne întoarcem la cazul dinainte. E vorba de o navă *ucraineană*. Niciodată nu vom primi aprobare de la Langley.

– Dar acest Sevșenko este un mafiot. guvernul ucrainean nu-l poate proteja. se încăpățână Malko.

John Burke urcă la volanul mașinii.

– Crezi că uzinele de armament din Crimeea exportă acest material fără aprobarea guvernului de la Kiev? Ești naiv. În Rusia. ca și în Ucraina, nu mai sunt decât mafioți. Chiar dacă nu sunt în mod oficial la putere, tot ei trag sforile. O parte din dolarii proveniți din această vânzare trebuie să ajungă în buzunarele membrilor guvernului ucrainean. Asta mă scârbește la fel de mult ca pe tine! Până la urmă. turcii sunt mai curați. Am cumpărat o casă în sud, lângă Antalya. și acolo am să mă retrag la sfârșitul carierei.

* * *

Malko simțea că i se învârtește capul. În ajun trăsese de necaz o băută cu John Burke.

Privea Bosforul peste care cădea aceeași ploaie fină. În mai puțin de trei zile. nava *Glaskow* va trece prin fața ferestrelor sale. va arunca apoi ancora în Marea Marmara. bosniacii vor plăti. după ce vor fi verificat încărcătura. și își va continua liniștită drumul spre Adriatica... Protejată de acordurile secrete ale Casei Albe.

Din păcate. nu era prima dată când mâna dreaptă a Domnului nu știa ce face stânga...

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să se reîntoarcă la Liezen și să se consoleze. Lumea înnebunise. Probabil că Vladimir Sevșenko râdea mulțumit.

* * *

Soneria de la intrare întrerupse brusc gândurile sumbre ale lui Malko. Lăsă bagajele și se duse să deschidă crezând că e camerista.

Malko văzu două siluete în penumbra culoarului.

– Putem intra? întrebă vocea melodioasă a uneia dintre gemene.

Surprins. Malko le făcu loc să intre. Cele două femei își scoaseră impermeabilele, apărând în pulover fără guler și blugi. Amândouă purtau ochelari negri. Swetlana se apropie de Malko. Acum o recunoștea după voce.

– Pentru că ai fost drăguț cu noi, am venit să-ți facem o surpriză, îi spuse ea.

Cu un gest scurt, tânăra femeie desfăcu cordonul halatului purtat de Malko. Mariana, prin spate, i-l trase de pe umeri, lăsându-l gol-pușcă. Apoi Swetlana îl luă de mână, îl duse până la pat și îl făcu să se lungească. Era o scenă foarte suprarealistă; ai fi zis că sunt niște infirmiere... Malko își zise că va avea o ultimă compensație înainte de a părăsi Istanbulul. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu două gemene...

Swetlana se aplecă peste el și îi atinse ușor gura cu buzele.

– Acum, nici o mișcare, ticălosule! zise ea cu o voce blândă.

Malko tresări din cauza lamei care se sprijini pe gâtul lui. Tânăra femeie ținea în mână un brici. În același timp simți degetele lungi ale celeilalte gemene punând stăpânire pe virilitatea lui și același contact metalic oribil la baza sexului.

Vladimir Sevșenko *deturnase* gemenele! Din păcate era prea târziu pentru lamentări. La cea mai mică mișcare se alegea și castrat și cu gâtul tăiat.

Nu avut timp să-și pună întrebări. Swetlana îi murmură la ureche.

– Fii *foarte* cuminte. Nici nu-ți închipui cât de mult doresc să-ți văd sângele țâșnind. Ca la un porc.

– Bine, dar ce...

– Dolarii! exclamă Mariana. Nu știai că sunt falși? Toți! Era gata să ne bage la zdup.

– Falși?

Malko era atât de surprins încât vru să se ridice dar lama briciului îi mușcă din carne. Un firișor de sânge începu să i se scurgă de la gât. Creierul îi funcționa cu repeziciune. Încercând să înțeleagă. Abia dacă o auzi pe Swetlana amenințându-l:

– Am venit aici ca să ne plătești cu dolari *adevărați*. Dacă nu, îți tăiem coaiele.

Dolari falși!

Iată de ce fusese asasinat Dieter Weizman! Fost falsificator. austriacul își dăduse seama că banii primiți de la Ali Al Mahdi erau contrafăcuți. Se plânsese acestuia și sudanezul o trimisese pe Soraya Tadjeh pentru a rezolva neaflarea veștii. Ucigașa lucra pentru guvernul iranian. deci asta era dovada că bancnotele false proveneau din Iran.

– Ai auzit? întrebă Swetlana. Ne grăbim.

– Pot să telefonez? întrebă Malko.

– Formăm noi numărul. Dar dacă scoți un cuvânt în plus...

Malko le spuse numărul direct al lui John Burke.

Telefonul sună de patru ori, de cinci ori... În sfârșit, omul de la CIA ridică receptorul.

– John?

– Plecam. Ce s-a întâmplat?

– Am nevoie de douăzeci de mii de dolari în bancnote, imediat. Mi-i aduci la hotel. Îți voi explica totul.

Urmă o tăcere apăsătoare, insuportabilă.

– OK. voi fi la tine peste o oră. zise americanul.

Swetlana îi șopti:

– Spune-i să te sune de jos. Să nu urce. O să cobor eu.

* * *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Trecuseră cincizeci și șapte de minute fără ca situația să sufere vreo schimbare.

– Sunt jos, anunță John Burke. Am banii.

– Totul e în regulă, zise Malko amenințat de cele două brice. Va coborî o femeie blondă. Cu pulover negru și pantaloni. Îi dai ei.

– OK.

Swetlana apăsă puțin pe lama briciului.

– Mariana se va duce să schimbe banii la bancă. Dacă va fi vreo problemă...

– N-o să fie. zise Malko.

Altă așteptare. Până la întoarcerea ucrainenei care luase cu ea cheia pentru a nu fi nevoie să-și deranjeze sora. Mariana.

cu ochii strălucitori. agită un teanc mare de bancnote de cinci sute de mii de lire turcești.

– Sunt buni! *Harașo!*

Briciul se îndepărtă de la gâtul lui Malko. Fără să se mai ocupe de el. cele două ucrainene își luară impermeabilele și ieșiră trântind ușa în urma lor. Fără să știe ce serviciu îi făcuseră lui Malko. Imediat bătu la ușă John Burke. Americanul era îngrijorat.

Malko îi povesti prin ce trecuse.

– Ai aici pe cineva de la FBI care se pricepe la bani falși?

– Nu, e la Ankara.

– Să vină cu primul avion. După aceea telefonăm la Viena.

* * *

Viena reacționă mult mai rapid. Malko, instalat în biroul lui John Burke, era la cea de a cincea cafea, când Ronald Chapter îl sună de la Viena.

– Toate bancnotele din valijoara-diplomat sunt false! îl anunță el. Niște falsuri perfecte. Imposibil de deosebit dacă nu ești specialist sau nu ești pus în gardă.

– Cum se pot diferenția? întrebă Malko.

– Ia o bancnotă ca să-ți pot explica, răspunse Ronald Chapter.

Malko desfăcu o bancnotă cu efigia lui Benjamin Franklin. Bancnota pe care o avea în mână părea perfect normală...

– Privește linia din jurul portretului lui Benjamin Franklin. zise omul de la CIA. E înconjurat de un text scris cu litere microscopice. Datând din 1992. Tocmai ca să-i încurce pe falsificatori.

– Îl văd, zise Malko. Deci bancnota este bună?

– Nu. e falsă, ca toate celelalte. Privește la stânga numărul de serie: 4673987 C. Și litera G din rotundul de deasupra. Cele două elemente indică data fabricației. Această bancnotă se consideră a fi fost fabricată în 1989, în momentul în care textul încă nu exista! Dar restul e perfect: hârtia. culorile, imprimarea. Bănuiam de multă vreme că serviciul secret iranian fabrică dolari falși lângă Teheran. Acum avem dovada. Bancnota de o

sută de dolari a devenit în Rusia moneda de referință a mafioților. ale căror cunoștințe tehnice sunt foarte reduse. ceea ce face din ei niște fraieri ideali. Iranienii câștigă două lucruri dintr-o lovitură. Le fac un serviciu prietenilor lor bosniaci. fără să scoată nici un ban din buzunar, și-și lichidează repede stocurile.

– Totuși ceva mă intrigă. zise Malko. De ce Doina Udvar n-a avut nici o problemă când a schimbat dolarii falși la Veneția?

– Cred că la Veneția. cei care se ocupă cu schimbarea banilor. obișnuiți cu turiștii, sunt mai puțin suspicioși, răspunse amerianul. Aici, băncile turcești îi consideră pe toți rușii și ucrainenii niște borfași. Le cercetează banii cu multă grijă. Au mai fost descoperiți dolari falși la Istanbul.

– Deocamdată nu sufla nici o vorbă despre asta. îi recomandă Malko.

Închise și se întoarse spre John Burke.

– Asta schimbă datele problemei, nu?

– Bineînțeles, recunoscu americanul. Totuși mă îndoiesc că voi obține aprobarea pentru scufundarea acestui cargou... De banii ăștia falși se va ocupa FBI-ul. Pot să-l chem chiar azi pe specialistul nostru de la Ankara. Cu ajutorul poliției turce, îi vom putea intercepta pe iranieni când vor veni să plătească. În privința asta turcilor le face plăcere să ne dea o mână de ajutor.

– Având în vedere că tot nu vrei interceptarea navei *Glaskow* și ținând cont că nu am o încredere totală din cauza simpatiei lor pentru musulmanii bosniaci. mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să procedăm altfel. zise Malko.

– Adică cum?

– Să recurgem la o mică manipulare care să-i facă pe iranieni să le piară cheful de a mai falsifica dolari.

Capitolul XX

– El e!

Malko lăsă jos binoclul. Un cargou cu o alură modestă se deplasa pe sub podul *Bogastzi*, care trecea peste Bosfor la un kilometru mai la nord. Avea două catarge de încărcare, un coș cu trei dungi roșii și o suprastructură situată mult spre spate, ca un petrolier. Așa arăta nava *Glaskow* care venea de la Odessa.

Vasul închiriat de „Cartelul de la Sevastopol".

Malko jubila. De data asta CIA se mișcase. De la descoperirea dolarilor falși, John Burke era deosebit de activ și adusese întăriri de la Ankara. O întreagă echipă supraveghea zi și noapte intrarea în Bosfor, postată la Sariyer, la intrarea în Marea Neagră. Oamenii se schimbau din șase în șase ore și erau echipați pentru noapte cu binocluri puternice cu infraroșii. Prin intermediul unui telefon mobil, echipa ținea legătura cu John Burke și cu Malko. Supraveghetorii semnalaseră în urmă cu o jumătate de oră apariția navei *Glaskow*.

Malko duse din nou binoclul la ochi. Nava ajungea în dreptul hotelului său, deplasându-se cu aceeași viteză spre Marea Marmara. Nimic nu o deosebea de celelalte cargouri. La pupa lui fâlfâia un drapel în două culori – galben și albastru – steagul Ucrainei. John Burke fluieră ușurat.

– Iisuse Cristoase! Nu-mi vine să cred!

Amândoi își părăsiră postul de observație și se repeziră la ascensor. Trebuia să verifice un lucru esențial. Să vadă dacă nu cumva vasul își continua drumul, caz în care ipoteza lui Malko s-ar fi dovedit greșită...

În mai puțin de douăzeci de minute ajunseră la podul

Galata și urcară pe culmea colinei *Topkapî*. Lângă muzeu se afla o platformă de unde se putea vedea perfect ieșirea din Bosfor și începutul Mării Marmara.

Reperară cu ușurință nava ucraineană care aluneca lent printre nenumăratele feriboturi care se intersectau la intrarea în Bosfor. Apoi *Glaskow* luă direcția sud, apoi vest și pătrunse în Marea Marmara, mergând la o distanță de un kilometru de coastă, acolo unde se aflau toate celelalte nave ancorate în „apele internaționale"... Încetinise și nu se deplasa cu mai mult de trei noduri...

– După el, zise Malko.

Urcară din nou în mașină și coborâră pe *Kennedy Caddesi*, mergând cu viteză moderată ca să nu ia prea mult avans. *Glaskow* opri peste patru minute, la aproximativ un kilometru de mal, în fața complexului de agrement Levizuk, chiar înainte de aeroportul internațional. Malko și John Burke nu se destinseră decât după ce văzură ancora navei ucrainene coborând în Marea Marmara. Coșul nu mai scoase fum negru. Începuse numărătoarea inversă. Cu siguranță că nava încărcată cu arme nu va întârzia la Istanbul. În mod normal, totul ar fi trebuit să se lămurească chiar în acea zi. Deja era nouă dimineața. Malko se gândi cu emoție la colonelul Boris Nicolaiev. Fără el, n-ar fi putut afla numele cargoului.

John Burke se întoarse spre el.

– Ești sigur că nu vrei să încredințăm problema turcilor?

– Sigur, răspunse Malko. Să așteptăm. Nu cred că va dura prea mult.

* * *

Elko Krisantem tocmai servise pe cineva cu două kilograme de roșii când îi zări pe cei doi bărbați ieșind din blocul 20. Bărbosul, locatarul apartamentului, și Ali Al Mahdi. Amândoi se îndreptară spre vechiul Renault 21. Elko dădu repede restul și scoase de sub legume telefonul mobil dat de Malko. Se lăsă pe vine ca să nu fie remarcat și sună.

– S-au urcat în mașină, anunță el. Se-ndreaptă spre malul mării.

– Perfect, zise Malko.

Malko era ascuns la bifurcația care ducea spre Atakoy. Singurul drum pe care se putea ieși din cartier...

După câteva minute, mașina Renault pătrunse pe drumul principal și Malko porni după el. Mașina din față mergea cu o viteză moderată. Când o văzu virând la stânga pe *Mustafa Kemal Caddesi*. Malko fu sigur de destinația ei.

Într-adevăr. peste zece minute, Mașina Renault se opri în fața Consulatului Iranului. Ali Al Mahdi coborî, vorbi la interfon și poarta se deschise încet lăsând mașina să intre.

Așteptară mai bine de o oră până când poarta consulatului se deschise din nou. Mașina Renault parcurse traseul în sens invers. Înainte de a intra în cartier, Malko întrerupse filajul. Peste câteva minute sună telefonul mobil.

– S-au întors, îl anunță Elko Krisantem. Au cărat șase genți mari de piele care păreau foarte grele...

– Să nu cumva să te miști de-acolo. zise Malko.

Dacă n-ar fi fost Elko, Malko n-ar fi putut beneficia de o astfel de supraveghere. El nu s-ar fi putut deghiza în negustor de legume... Chris și Milton cu atât mai puțin.

– Au sosit banii. anunță John Burke. În curând vor lua legătura cu Sevșenko. Dacă n-au și făcut-o deja... Elko îi sună din nou.

– Nikolas Tolman a ieșit chiar acum. Se duce pe jos la moschee.

– Urmărește-l, îi ordonă Malko.

Elko luă căruțul și se instală în strada care ducea la moscheea cu două minarete. Sosi exact la timp ca să-l vadă pe sloven intrând într-o cabină telefonică din fața poștei. aflată lângă moschee. Convorbirea nu dură prea mult. Elko îl așteptă să se îndepărteze și-l sună pe Malko.

* * *

– Gata, zise Malko. Nu mai e timp de pierdut.

Pentru orice eventualitate. Ilnur Demir, trăsese mașina în parcare și supraveghea ieșirea hotelului *Ciragan*. Vladimir Sevșenko nu trebuia scăpat din ochi.

Malko ardea de nerăbdare să ajungă mai repede la hotel.

Ilnur Demir îi făcu un semn cu mâna de la volanul mașinii.

– E tot aici, îi anunță el.

– Mergem, zise Malko. Vino cu mine. Vei rămâne pe culoar.

Traseră mașina lângă Mercedesul 600 închiriat de Vladimir Sevșenko și pătrunseră în vechiul palat, ajungând în hol pe culoarul împodobit cu colonade de piatră demne de Acropole. Ajunseră în fața ușii 236 și Malko îi zise lui Ilnur Demir:

– Intru singur. Dacă auzi împușcături, încearcă să-mi vii în ajutor.

Malko trebui să apese prelung de trei ori până când ușa se deschise.

Unul dintre ceceni, în cămașă, se uită la el cu un aer suspicios.

– Trebuie să vorbesc cu Vladimir Sevșenko, îi spuse el vorbindu-i rusește... Imediat.

„Gorila" nu se mișcă. Malko repetă cererea. Cecenul bloca intrarea. Masa aceea de carne era de temut chiar și fără armă. Continuând să zâmbească, Malko scoase revolverul de la centură și sprijini țeava de fruntea cecenului.

Cu piedica trasă.

Cecenul se retrase sub presiunea armei, Malko intră și închise ușa cu piciorul.

„Gorila" se opri, uitându-se chiorâș la țeava armei. Era mai mult uimit decât înspăimântat. Malko înțelese că această stare de buimăceală nu va dura mult.

Strigă din toate puterile:

– Vladimir!

* * *

Vladimir Sevșenko tocmai se bărbierea, gol până la brâu, în baie. Cu fața plină de spumă, ucraineanul deschise ușa și se pomeni nas în nas cu Malko care îi amenința garda de corp. Malko îi zâmbi cu răceală.

– *Gospodin* Sevșenko, n-am venit să te omor, ci ca să te avertizez de un lucru grav. După ce vei afla despre ce e vorba, o să-mi mulțumești... În ochii mici și șireți ai ucraineanului se putu citi rând pe rând stupefacția totală, apoi furia, apoi o vagă îngrijorare. Îl recunoscu brusc pe Malko și mormăi:

– Tu ești căcănarul de american! O să-ți rup oasele.

Malko nu se lăsă impresionat.

– Am venit să stăm de vorbă, repetă el. Dacă faci un pas înainte, îi zbor creierii, iar următorul glonț te va nimeri pe tine. Spune-i doar să se tragă înapoi. Vom sta jos și o să-ți spun pentru ce mă aflu aici.

Malko văzu mușchii traficantului încordându-se și adăugă imediat:

– *Glaskow* tocmai a aruncat ancora. Au fost să ia banii. Nu ai timp de pierdut.

De data asta ucraineanul reacționă. Îl calmă pe cecen cu o interjecție scurtă, și acesta să trase înapoi ca un animal în fața dresorului. Sevșenko rămase cu torsul gol și se lăsă să cadă pe o canapea.

– Dacă ai venit cu tâmpenii, mormăi el. să știi că vei ieși de-aici pe fereastră, în mai multe bucăți. Dă-i drumul!

Malko își puse cu calm revolverul pe masă. Apoi scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari – vreo treizeci – apoi o brichetă Zippo. Aprinse bricheta și plimbă bancnotele deasupra flăcării lungi. Banii luară imediat foc și în curând se transformară într-o grămăjoară de cenușă. Malko închise bricheta și înfruntă privirea stupefiată a lui Vladimir Sevșenko. Ucraineanul se uita cu fruntea încruntată la grămăjoara de cenușă.

– Ce mai e și...

– Cunoști mulți inși care ard bancnote de o sută de dolari? întrebă Malko.

– *Niet!*

– Știi de ce i-am ars? Pentru că nu.fac doi bani! Sunt falși. Ca toți cei pe care îi vei primi de la amicii tăi Nikolas Tolman și Ali Al Mahdi! Fabricați de guvernul iranian...

Vladimir Sevșenko se uita când la grămăjoara de cenușă, când la Malko. neîncrezător și tulburat totodată. Dădu din umeri.

– Prostii! O să te omor.

– Dieter Weizman a descoperit că bancnotele înmânate de Al Mahdi erau false, continuă Malko. Al Mahdi a pus să fie executat ca să nu vorbească. Weizman se pricepea. plasase

mulți bani falși în viața lui. Al Mahdi se pregătește să te escrocheze.

Tăcerea din cameră nu mai era întreruptă decât de sirena unei nave care trecea Bosforul. Cu capul tras între umeri. Vladimir Sevșenko încerca să-și pună neuronii la treabă... Deodată tresări.

– *Pizdi!*[1]

Malko îi adresă un zâmbet în stare să congeleze o banchiză.

– Vladimir Ilici, ce vor face comanditarii tăi din cartel când ai să te întorci la ei cu dolari falși? Te vor ucide. Am auzit că cei care fură sunt arși cu aparatul de sudură... Adevărat?

Privirea ucraineanului se întunecă. Malko marcase un punct. Se grăbi să conchidă:

– Dacă nu mă crezi, e foarte simplu. Rămân aici până când vei intra în posesia banilor. Verifici ce ți-am spus și te întorci. După aceea vom vorbi serios. Urmă o tăcere insuportabilă. Vladimir Sevșenko respira greoi, cu privirea în gol. În cele din urmă, ridică capul.

– *Harașo!* Dacă ai mințit, o să-ți smulg capul cu mâinile mele.

* * *

Mercedesul 600 se afla acolo de un sfert de oră, când un Fiat Tempra albastru intră în parcarea hotelului *Holiday Inn*. situat pe marginea aleei Kennedy, la Atakoy, chiar pe malul mării. Complexul de agrement Levizuk adăpostea vase de pescuit și la o zvârlitură de băț se aflau câteva vedete de agrement.

Mașina albastră opri lângă Mercedesul 600 și din el coborî Nikolas Tolman. care venise singur. Slovenul urcă în Mercedes alături de ucrainean.

Își strânseră mâna și Vladimir Sevșenko întrebă imediat:

– Ai banii?

– Sunt în mașină. Și *Glaskow*?

---

[1] *Prostii (n.a.)*

Vladimir Sevșenko întinse brațul în direcția Mării Marmara.

– Acolo, la stânga acelui petrolier mare. Toate armele sunt la bord. Când am banii, mergem să verificăm. De ce n-au venit și prietenii tăi?

– N-au vrut să riște să asiste la transferul banilor, îi explică Nikolas Tolman.

Adevărul era că Tolman nu voia ca ei să știe la cât se ridica comisionul lui. Coborî, deschise portbagajul mașinii albastre și începu să care gențile de piele. În fiecare se aflau douăsprezece milioane de dolari. Nikolas Tolman duse cinci în Mercedes, lăsând-o pe ultima în portbagajul mașinii albastre. Avea mâinile transpirate! Până la sfârșitul zilei va depune banii într-o bancă unde avea cunoștințe și unde nu i se va pune nici o întrebare. Într-un cont propriu.

Așezat pe bancheta din spate a Mercedesului, Vladimir Sevșenko deschisese una din gențile de piele și se juca cu teancurile de bancnote de o sută de dolari nou-nouțe.

Ucraineanul închise geanta și ridică ochii spre Nikolas Tolman.

– *Harașo.* Mă duc să pun banii la adăpost. Ne reîntâlnim aici peste trei ore. Prietenii tăi pot veni împreună cu tine să inspecteze armele. Ai făcut rost de barcă?

– Au ei grijă de asta. Iar tu să nu te prostești... Ne vedem aici peste trei ore. Asta înseamnă la două? OK?

– OK. *Net Problem.*

Îi zise lui Djokar care se afla la volan să demareze, ieși din parcare și se îndreptă spre cartierul Beyazit. Tolman așteptă câteva minute, apoi o luă pe același drum, cu mâinile transpirate. În toată cariera lui de negustor de moarte subită. Tolman nu mai fusese niciodată posesorul unei sume atât de importante!

* * *

Gențile de piele erau înșirate pe podea. Deschise. Vladimir Sevșenko scotocea prin ele și smulgea câte o bancnotă din teancuri diferite, la întâmplare. După ce avu o sută, se ridică și îi zise lui Malko:

– Ești sigur de ce spui?
– Sigur.
– *Haraşo*. O să vedem.
Sună la recepție și ceru să i se trimită un om. Când angajatul hotelului sosi, ucraineanul îi întinse bancnotele puse într-un plic.
– Aș vrea să verifici la bancă dacă aceste bancnote sunt bune, zise el. Nu prea am încredere în persoana care mi le-a dat.
Client important al cazinoului, ocupând un apartament de douăzeci de milioane de lire pe zi, Vladimir Sevșenko se bucura de stima conducerii hotelului.
– Mă voi ocupa imediat, Vladimir Bey, îl asigură angajatul hotelului.
După plecarea turcului, ucraineanul aprinse un trabuc și se așeză într-un fotoliu fără să scoată o vorbă. Prin mintea lui Malko trecu un gând cumplit. Și dacă iranienii, după dușul rece tras de Weizman, folosiseră de data asta bancnote bune?
Dacă se înșelase, Vladimir Sevșenko ar fi fost necruțător. Cecenii nu-l scăpau din ochi, gata să-l masacreze la cel mai mic semn al stăpânului lor.

* * *

Expresia de pe fața omului de la hotel îi indică lui Malko că îi fusese frică degeaba. Turcul părea că tocmai își îngropase întreaga familie.
– Vladimir Bey, începu el, am...
– Sunt falși, ai? îi tăie vorba Vladimir.
Celălalt înghiți în sec.
– Adică banca crede că... Da. Nici măcar n-au mai vrut să mi-i dea înapoi.
Vladimir Sevșenko izbucni într-un râs zgomotos, se ridică și îl bătu pe turc pe umăr, plin de jovialitate.
– *Haraşo! Haraşo!* Nu-ți fie frică. am destui bani cu care să vă plătesc.
Îl împinse afară și se întoarse spre Malko cu privirea aprinsă de ură. Acesta îi explică:

– De multă vreme îi bănuim pe iranieni că fac dolari falși. dar niciodată nu i-am putut prinde în flagrant delict.

Ucraineanul, cu gândul în altă parte, nu părea că aude ce-i spunea. Se scutură, schiță un zâmbet crispat și zise:

– Dacă ai nevoie vreodată de arme pentru prietenii tăi. mă suni la Odessa. Ține. Puse în mâna lui Malko o carte de vizită și îl împinse spre ușă. Malko era în al nouălea cer. Își îndeplinise misiunea! Era puțin probabil ca ucrainenii să le facă bosniacilor cadou toate acele arme. Se întrebă ce va face Sevșenko cu milioanele lui de dolari falși. Acum nu mai avea decât să supravegheze ultimul stadiu al operațiunii.

* * *

Vladimir Sevșenko se juca distrat cu un teanc de bancnote false de o sută de dolari. Înainte de a se reîntoarce în Ucraina, proiectase un salt până la Paris, unde voia să-și comande un conteiner de mobile create de Claude Dalle, pentru a le vinde cu un preț de trei ori mai mare prietenilor lui din Odessa. Vrând astfel să-și investească imediat banii. Acum totul se spulberase. Își turnă o porție zdravănă de votcă și trase spre el telefonul. Ceea ce urma să facă nu era deloc vesel. Îi anunța pe niște oameni care pentru zece mii de ruble ardeau cu aparatul de sudură un hoț. că fusese gata să fie escrocat cu șaizeci de milioane de dolari. În principiu, el era răspunzător... Or, în această organizație. singura formă de concediere era un glonț în cap.

Formă încet numărul de la Odessa, rugându-se cerului să nu răspundă nimeni. Îi răspunse tocmai cel interesat care aștepta o veste bună.

Vladimir Sevșenko povesti totul. fără să omită nici un detaliu. De la început. Inclusiv implicarea celor de la CIA. Interlocutorul său, un fost general KGB transformat în om de afaceri. îl ascultă fără să-l întrerupă. Ceea ce nu însemna nimic. Apoi. fără să ridice glasul, îi dădu instrucțiuni. Sevșenko îi răspundea monosilabic.

– *Da. da. Harașo. Niet. Harașo.* Când închise, ucraineanul avu impresia că îmbătrânise cu zece ani.

– Djokar. du genții înapoi în mașină. Ne întoarcem acolo.

* * *

Mașina Renault 21 era oprită chiar la intrarea în *Holiday Inn*. La volan se afla Nami Okdu. iar alături de el stătea Ali Al Mahdi. Nikolas Tolman se instalase pe bancheta din spate. Mercedesul 600 se opri fără zgomot alături de ei, unul dintre geamuri se lăsă în jos și se auzi vocea jovială a lui Vladimir Sevșenko:

– Sunteți pregătiți de plimbare?

Când îl văzu pe ucrainean, Nikolas Tolman se simți ușurat de o mare greutate. Al Mahdi nu-l impresiona prea tare. dar Okdu îl speria de-a binelea. Știa că tipul luase parte la mai multe operațiuni sângeroase. Slovenul răspunse vesel:

– Vii după noi până la baza de agrement. Vedeta ne așteaptă.

După cinci minute, toți șase se îmbarcau la bordul unei ambarcațiuni destul de jalnice, condusă de un turc ursuz. În zece minute ajunseră la *Glaskow*. Scara era deja lăsată și urcară cu toții la bord, ducând cu ei gențile de piele. Nava stătea nemișcată de parcă ar fi fost pe uscat.

– Unde sunt armele? întrebă Ali Al Mahdi văzând panourile buncărului încuiate.

– Nu te ambala! zise Vladimir Sevșenko. Avem tot timpul.

Ali Al Mahdi se întoarse spre Nikolas Tolman.

– De ce i-ai dat banii înainte? Nu-mi place deloc asta.

Fu prea mult pentru Vladimir Sevșenko. Făcu un pas spre sudanez și-l lovi cu pumnul în nas rupându-i cartilagiul. Îl ridică în picioare cu mâna stângă și lovi în el până când își pierdu forma omenească.

Djokar și Abbi se aruncaseră asupra lui Nikolas Tolman și Nami Okdu pe care îi imobilizaseră fără greutate.

După ce sfârși cu Ali Al Mahdi, ucraineanul îl lăsă în părăsire ca pe un sac vechi și se întoarse spre Nikolas Tolman. care privea scena stupefiat și îngrozit.

– Vladimir. ce te-a apucat? strigă slovenul.

Ucraineanul se repezi la el ca un bizon pornind la atac și-l apucă de guler. smulgându-l din mâinile lui Djokar.

– M-a apucat că prietenii tăi iranieni și cu tine ați vrut să-mi trageți țeapă. Dolarii ăștia sunt falși.

Nikolas Tolman fu gata să se sufoce.

– Falși! Nu. imposibil. îți jur.

– Știai asta, zise Sevșenko apăsat. Și-am să te fac să spui adevărul.

Nikolas Tolman intră în panică. Sub amenințarea flăcării aparatului de sudură mărturiseai orice. Profitând că era liber. o luă la fugă pe pasarelă, coborî ca un nebun și sări în vedetă, strigând pilotului:

– Repede! S-o ștergem.

Vladimir Sevșenko se uită după el cum se îndepărtează de navă. Până la urmă nu era rău. Nikolas Tolman va putea să povestească toată întâmplarea.

* * *

– S-ar zice că ridică ancora!

– Ciudat, zise John Burke. Au lăsat o barcă la apă.

– Poate că Sevșenko se va întoarce pe mal, presupuse Malko. Mercedesul 600 se mai afla și acum în parcarea de la *Holiday Inn*.

De o oră se făcuse noapte dar, de la baza de agrement, binoclul cu infraroșii le permitea să distingă toate detaliile cargoului ucrainean. Malko, Krisantem și John Burke observau cele mai mici amănunte. Agentul de la FBI. care spera să recupereze dolarii falși, aștepta într-o altă mașină.

– Ce naiba fac? mormăi americanul. S-ar zice că-și lasă în părăsire barca! Gata, ridică ancora.

Barca se afla la pupa. legată cu o frânghie de bastingaj. De pe mal nu se putea vedea dacă e goală sau nu. Deodată, în partea din spate a cargoului apăru un om ținând în mână o torță mare de rășină aprinsă. Individul avea statura lui Vladimir Sevșenko. Tipul se aplecă și aruncă cu precizie torța în barca legată încă de vas. Imediat țâșni o flacără enormă de culoare portocalie, atingând ușor tabla cargoului care începu să se îndepărteze. Omul care aruncase torța desfăcu frânghia și o aruncă peste bord, lăsând barca în derivă.

De la baza de agrement se putură auzi urletele oribile ale celor din barcă.

– *Himmel!* I-a lăsat pe Al Mahdi și pe Okdu în barcă. Și acum ard de vii.

În cinci minute găsiră o ambarcațiune cu motor și extinctoare. Barca ardea cu flăcări mari luminând siluetele navelor ancorate în apropiere. Probabil că fuseseră vărsate câteva canistre cu benzină. Când ajunseră în apropiere. avură nevoie de trei extinctoare ca să stingă focul. Barca nu mai era decât o epavă înnegrită. Reflectoarele lor luminară două siluete ghemuite, carbonizate în mijlocul unei grămezi de hârtii arse... Vântul aduse spre ei câteva bancnote de o sută de dolari pe jumătate arse. Aerul mirosea puternic a benzină și a carne arsă.

– Iisuse Cristoase! murmură John Burke. I-a prăjit ca pe oi.

Din cele două victime nu mai rămăseseră decât oase calcinate, imposibil de recunoscut. Arseseră pe un pat de dolari falși. Malko ridică capul. *Galskow* dispăruse în noapte.

– L-am văzut îndreptându-se spre Bosfor, zise John Burke.

– Haide să ne convingem, îi ceru Malko.

Vedeta lor o porni spre intrarea în Bosfor. Instalat în partea din față, Malko scruta întunericul cu binoclul cu infraroșii.

În dreptul podului Fatih Sultan Mehmet, Malko exclamă:

– Iată-l!

Se apropiară deplasându-se în siajul navei ucrainene. Aceasta trecea prin Bosfor îndreptându-se spre Marea Neagră, cu o viteză de șase-nouă noduri. Se ținură după ea. Când ajunseră la Rumeligeneri, punctul extrem al Bosforului, Malko ceru pilotului să oprească. Privi în urma navei ucrainene, care se îndepărta de ei navigând în Marea Neagră, până când dispărură luminile de poziție. Se întorcea la Odessa, portul de origine, cu încărcătura lui de arme.

– Amin! zise John Burke cu glas scăzut.

Malko nu avea de unde să știe dacă era sfârșitul unei rugăciuni în amintirea ultimelor două victime ale acestei hăituieli sau o simplă constatare. Nu oprise războiul în fosta Iugoslavie, iar „Cartelul de la Sevastopol" va continua să încerce să-și plaseze armele peste tot în lume. Dar, lipsiți de finanțarea iraniană, bosniacii și croații mai aveau de așteptat. Banii promiși de Arabia Saudită nu veniseră niciodată, iar următorii iranieni care ar fi oferit dolari ar fi riscat să fie arși de vii chiar mai înainte de a fi avut timp să-i numere. Deocamdată se păstra în continuare echilibrul terorii și în fosta Iugoslavie nu se dezlănțuia un război total.